Cë
1040

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0001-3

C. 218.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0002-9

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0003-4

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0004-0

APOLLONII
DYSCOLI
ALEXANDRINI GRAMMATICI
HISTORIAE
COMMENTITIAE
LIBER,
SIVE
HISTORIAE MIRABILES
GRAECE ET LATINE

CUM NOTIS

GUILIELMI XYLANDRI

ET

JOANNIS MEURSII

EMENDAVIT SUASQUE NOTAS

ADJECIT

LUDOVICUS HENRICUS TEUCHERUS.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO GLEDITSCHIANO

CIƆIƆCCXCII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt

urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0005-6

KŒNI.FRIED
UNIVERS.
ZV HALLE

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0006-2

LECTORIBUS.

Pauca lectores admonendi ſunt, priusquam ad hunc Apollonii libellum, qui denuo editus ipſis exhibetur, perlegendum accedant. Titulum inſcripſimus Hiſtoriæ commentitiæ liber, ſive Hiſtoriæ mirabiles, quod propterea fecimus, tum ne ſi quis eum librum ſub hoc et illo titulo citari videret, opuſcula duo diverſa eſſe crederet, tum quoniam in eo revera non tantum hiſtoriæ minus veriſimiles, verum etiam res naturales iis, qui cauſas earum ſtudioſius inquirunt, ſatis mirabiles obſervatæ continentur. Quod Joannes Meurſius appoſuit Syntagma de Apolloniis, id notis noſtris auctum præmiſimus, ut ampliorem et uberiorem lectoribus notitiam ſcriptorum hujus nominis traderemus. In contextu Græco conſtituendo multum nos adjuvit opera Meurſii, cujus emendationes pleraſque recepimus, quoniam verbis eorum auctorum, ex quibus hauſit Apollonius, confirmantur:

 non-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0007-7

nonnulla vero nobis reliquit viri induſtria, atque etiam in nonnullis ab eo diſceſſimus, quæ omnia lectores ſuis locis conſpicient. Emendavimus porro Latinam interpretationem a Guilielmo Xylandro factam, ejusque notulis et copioſioribus Meurſii annotationibus adjecimus noſtras, quibus non ſolum de verborum lectione commodiore diximus, verum etiam res ipſas explicare et illuſtrare ſumus conati. Quodſi lectoribus non plane diſplicebit opera, quam in hac editione adornanda impendimus, aut ſi etiam ipſis aliquam utilitatem afferet, ea de re nobis impenſe gratulabimur, eademque magnopere incitabimur, ut ad Græcas literas excolendas in poſterum eo majore ſtudio et diligentia incumbamus. Scr. Lipſiæ menſe Majo anni CIↃIↃCCXCI.

JOAN-

JOANNIS MEURSII
APOLLONIUS,
S I V E
D E
ANTIQUIS EJUS NOMINIS
SCRIPTORIBUS
EORUMQUE OPERIBUS
SYNTAGMA
NOTIS AUXIT
LUDOVICUS HENRICUS TEUCHERUS.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0009-2

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0010-3

Scriptores Apollonii nomine apud veteres fuere plures. Recenſebo, quotquot mihi obſervati. Primus vero in hoc ordine collocabitur

Apollonius *Acharnenſis*. Scripſit περὶ τῶν ἑορτῶν. Harpocration in Πέλανος. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν ὅτω γράφει. Atque ex hoc opere eſt, quod laudat idem in Χαλκεῖα. Τὰ χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἔνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξι κοινὴ, μάλιςα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησὶν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Item quod Scholiaſtes Ariſtophanis Nubibus: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τȣ̃ Μειλιχίȣ Διὸς ἑορτῆς.

Apollonius *Aegyptius*. a) Vide infra, *Apollonius Memphites*.

Apollonius *Alabandenſis*, *Malacus*. Hic Alabanda poſtea Rhodum ſe recepit. Strabo lib. XIV. Ποσειδώνιος δ' ἐπολιτεύσατο μὲν ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐσοφίςευσεν, ἦν δ' Ἀπαμεὺς, ἐκ τῆς Συρίας, καθάπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μαλακὸς, καὶ Μόλων· ἦσαν

 γὰρ

a) Citat etiam Apollonium de Aegyptiis loquens Athenæus V. Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος περὶ τȣ́των γεγραφώς.

γὰρ Ἀλαβανδεῖς. Et meminit mox iterum ejusdem: Καὶ δὴ καὶ ὁ Μαλακὸς Ἀπολλώνιος, σκώπτων τὴν πόλιν εἴς τε ταῦτα, καὶ εἰς τὸ τῶν σκορπίων πλῆθος, ἔφη αὐτὴν εἶναι σκορπίων κανθήλιον κατεστρωμένον.

Apollonius *Alabandenſis*, *Molon.* Rhetor erat. Cicero de Orat. lib. I. *Illud vero, quod a te dictum eſt, eſſe permulta, quæ orator, niſi a natura haberet, non multum a magiſtro adjuvaretur: valde tibi adſentior, inque eo vel maxime probavi ſummum illum doctorem, Alabandenſem Apollonium, qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur, eos, quos judicabat non poſſe oratores evadere, operam apud ſeſe perdere, dimittebatque, et ad quamcumque artem putabat eſſe aptum, ad eam impellere, atque hortari ſolebat.* Hic Μόλων cognomento dicebatur, et Alabanda Rhodum tranſierat. Strabo lib. XIV. Ποσειδώνιος δ' ἐπολιτεύσατο μὲν ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐσοφίστευσεν, ἦν δ' Ἀπαμεὺς, ἐκ τῆς Συρίας, καθάπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μαλακὸς καὶ Μόλων· ἦσαν γὰρ Ἀλαβανδεῖς. Corruptus hac de re mox ejus locus: Ἄνδρες δ' ἐγένοντο λόγου ἄξιοι δύο ῥήτορες ἀδελφοὶ Ἀλαβανδεῖς, Μενεκλῆς τε, οὗ ἐμνήσθημεν μικρὸν ἐπάνω, καὶ Ἱεροκλῆς, οἱ μετοικήσαντες εἰς τὴν Ῥόδον, ὅ τε Ἀπολλώνιος, καὶ ὁ Μόλων. Quaſi duo fuiſſent, Apollonius et Molo. Reſtituo levi transpoſitione. ὅ τε Ἀπολλώνιος, ὁ καὶ Μόλων. Priore loco nimis ſe torquet vir inſignis, et neutrum recte emendat. Eſt ille ipſe, de quo antea Cicero dixit libro

bro citato: *Hæc quum ego prætor Rhodum veniſſem, et cum ſummo illo doctore iſtius diſciplinæ Apollonio, ea, quæ a Panætio acceperam, contuliſſem, irriſit ille quidem, ut ſolebat, philoſophiam.* Quintilianus Inſtit. Orat. lib. III. cap. I. *Multa poſt Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius.* Ac eſſe hunc ipſum, de quo Cicero, fidem facit idem Quintilianus lib. XII. cap. VI. *Uſus eſt et hac ratione M. Tullius, et quum jam clarum meruiſſet inter patronos, qui tum erant, nomen, in Aſiam navigavit, ſeque et aliis ſine dubio eloquentiæ ac ſapientiæ magiſtris, ſed præcipue tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoque audierat, Rhodi rurſus formandum ac recoquendum dedit.* Joſephus contra Apionem lib. II. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων, καὶ Λυσίμαχος, καί τινες ἄλλοι τὰ μὲν ὑπ' ἀγνοίας, τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ δυσμένειαν, περί τε τοῦ νομοθετήσαντος ἡμῖν Μωσέως, καὶ περὶ τῶν νόμων πεποίηνται λόγους οὔτε δικαίους, οὔτε ἀληθεῖς. Et occurrit illic pluries. Suetonius Julio cap. IV. *Rhodum ſecedere ſtatuit, et ad declinandam invidiam, et ut per otium ac requiem Apollonio Moloni, clariſſimo tunc dicendi magiſtro, operam daret.* Ita libri Regii omnes, teſte Caſaubono; et alii veteres, quibus uſus Pulmannus, excepto Aldino uno, et Roberti Stephani altero. Certe Molonem ipſe Cicero vocat in Bruto; *Eodem anno Moloni Rhodio Romæ dedimus operam.* Et mox: *Quibus non contentus, Rhodum veni, meque ad eundem, quem Romæ audiveram, Molonem applicavi.* Et habes ibi pluries, quemadmodum etiam in Epiſtolis ad Atticum. Plu-

 tarchi

tarchi in Cæſare et Cicerone, manifeſtus eſt error; et, qui eum ſequitur in Homericis Quæſtionibus, Porphyrii: b) ac vellem virum certe eximium erroris ſui non tam pertinacem eſſe.

Apollonius *Alexandrinus*, c) *Major.* Hic Sillei filius, Callimachi diſcipulus, Euphorioni, Timarcho, et Eratoſtheni æqualis, cui etiam in præfectura Bibliothecæ Alexandrinæ ſucceſſit, ſub Ptolemæo Evergeta. Scripſit Ἔπη. Suidas: Ἀπολλώνιος. Ἀλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως. μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους, καὶ Εὐφορίωνος, καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Apollonius *Alexandrinus*, *Minor*, *Dyſcolus cognominatus.* Anonymus in ejus vita: Ἀπολλώνιος οὗτος Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, μητρὸς μὲν, Ἀριάδνης· πατρὸς δὲ, Μνησιθέου. De cognomento

b) Ex his Porphyrii quæſtionibus colligas, Apollonium hunc in Homerum ſcripſiſſe nonnulla. *Λύει καὶ τὴν ἀπορίαν αὐτὸς ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρίστησι.* Ex Rhetorico quodam illius ſcripto definitionem figuræ promit Phœbammon lib. I. *Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ διαπίκτην Μόλων ὡρίσατο· σχῆμα ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν.*

c) Idem eſt qui poſtea memorabitur ſub nomine Apollonii Rhodii.

mento Dyſcoli mox ibidem: Ἐκλήθη δὲ Δύσκολος, ἐπεὶ καὶ δυσχερής ἐστι κατὰ τὴν φράσιν, δι' ὀλίγων δὲ λέξεων πολλὰ παριστᾷ νοήματα, ἢ ὅτι κακότροπος ἦν, ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἕνα τόπον συνέρχεσθαι, καὶ γυμνασίας χάριν αἰνιγματώδεις τινὰς καὶ ἀσαφεῖς λέξεις φθέγγεσθαι. d) Romam venit Imperatore M. Antonino. e) Idem ibidem: Ἀφίκετο δὲ ἐς Ῥώμην ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου, καὶ διέγραψε ἐκεῖσε τὰ κάλλιστα, καὶ τοσοῦτον, ὅσον καὶ φίλος τῷ Μάρκῳ γέγονεν. Suidas: Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ τοῦ τεχνογράφου, γραμματικοῦ· ὃς ἔγραψε τάδε· f) περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, βιβλία τέσσαρα· περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ'· g) περὶ ῥήματος, ἤτοι

d) De more veterum quæſtiones in conventibus exercitationis cauſa proponendi vide Voveri Polymath. cap. X. Forte veriſſimum eſt, ita eum dictum fuiſſe ob egeſtatem, et vitam inopem, quæ δύσκολος Græcis appellatur, ut apud Ariſtophanem in Pluto ψυχρὸς βίος καὶ δύσκολος. Idem auctor vitæ ejus: Τοσοῦτον δὲ ἦν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστράκῳ γράφειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν χάρτας πρίασθαι.

e) Primum docuit Alexandriæ temporibus Hadriani et Antonini Pii, et magnam inter Grammaticos conſecutus eſt nominis celebritatem.

f) Incertum hujusne partes operis fuerint quae Apollonio ipſo in Syntaxi memorantur περὶ ἄρθρων, περὶ προσακτικῶν, περὶ μετοχῶν, περὶ ἐπιῤῥημάτων, et περὶ τῶν συνδέσμων.

g) Librum laudat Priſcianus libro XVII.

ἤτοι ῥηματικῶν, ἐν βιβλίοις έ. h) περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων· βιβλίον ἕν· περὶ ῥημάτων. ἤτοι ὀνοματικὸν, ἕν· περὶ ὀνομάτων, κατὰ διάλεκτον· περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας, ἕν· περὶ παρωνύμων, ἕν· περὶ συγκριτικῶν· περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος· περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν· περὶ κατεψευσμένης ἱςορίας· περὶ παθῶν· περὶ τόνων κατηναγκασμένων, βιβλία δύο· περὶ τόνων σκολιῶν; βιβλίον ἕν· περὶ προσῳδιῶν, έ· περὶ ςοιχείων· περὶ προθέσεων· περὶ τῶν Διδύμȣ πιθανῶν· περὶ συνθέσεως· περὶ διαφορȣμένων· περὶ τȣ τίς· περὶ γενῶν· περὶ πνευμάτων· περὶ κτητικῶν· περὶ συζυγίας. Ubi habes Operum ejus quaſi indicem. Ex quibus illud tantum exſtat, quod ſecundo loco ponitur. Περὶ συντάξεως τῶν τȣ λόγȣ μερῶν, δ'. i) Item iſtud, περὶ κατεψευσμένης ἱςορίας, k) quod hic edi-

h) Περὶ ῥήματος, ἤτοι ῥηματικῶν, libri V. fuerunt. Scholiaſtes MS. ad Dionyſium Thracem: ὁ δὲ Διονύσιος, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος, ἐν τῷ ῥηματικῷ ȣ̈τως ὁρίζεται· ῥῆμα ἐςὶ λέξεως κατηγόρημα εὐθύ. Priſcianus lib. VIII. *Apollonius ſummus auctor artis Grammaticæ docens in primo libro de verbo.*

i) Optime editum eſt a Friderico Sylburgio cum notis ejus et Franciſci Porti, cujus addita eſt Latina interpretatio adjunctis Photii excerptis libris duobus Chreſtomathiæ Procli Grammaticæ, cum verſione et notis Andreæ Schotti Francofurti apud Andreæ Wechelii hæredes CIƆIƆXC. 4.

k) Primum liber hic ſub titulo Hiſtoriarum mirabilium a Guilielmo Xylandro Græce cum ejus verſione Latina et annotatiunculis editus eſt ſimul cum Antonini Liberalis

edimus; et titulum temere a librariis olim immutatum, nunc aſſertum primi imus. Illud autem, *περὶ παρωνύμων*, citat quoque Conſtantinus Porphyrogeneta de Adminiſtr. Imp. cap. XXIII. Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Παρωνύμοις φησὶν, ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖαι παράγονται. Περὶ παθῶν. Etymologici Auctor in Ἀρίστυλλος Οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν, ἢ περὶ Παθῶν. Stephanus in Καρία. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Παθῶν. Περὶ τόνων. Laudat ipſe lib. II. Ἐν τῷ περὶ Τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαμεν. Περὶ γενῶν. Ipſe lib. I. Πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ Γενῶν. Et poſtea iterum: Καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ Γενῶν. Stephanus in Καρία. ᾽ πολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Παθῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ Γενῶν. Et mox: Ὑπομνηματίζων δὲ τὸ περὶ Γενῶν Ἀπολλωνίου, διὰ τοῦ ι μακροῦ. Περὶ πνευμάτων. Ipſe lib. IV. Ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ Πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. Ipſe lib. V. Τὰ ἁπλᾶ καὶ παρασύνθετα μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ Σχημάτων. Sunt et alia opera nonnulla, Suidæ minime indicata, in his, περὶ Ὀρθογραφίας. Ipſe

ralis Transformationum Congerie, Phlegontis Tralliani de Mirabilibus et Longævis libello, et ejusdem de Olympiis fragmento, et Antigoni Caryſtii Mirabilium Narrationum Congerie, ac M. Antonini de vita ſua libris XII. Baſileæ CIϽIϽLXVIII. et deinde ſub titulo Hiſtoriæ commentitiæ a Joanne Meurſio Græce et Latine cum ejus commentario Lugduni Batavorum CIϽIϽCXX. 4.

Ipſe lib. III. Τῦ τοιύτυ ἐντελέςερον ἀποδεικνυμένυ ἐν τῷ περὶ Ὀρθογραφίας. Citantur quoque alia eidem in illo, quod habemus, opere, ſed quæ ego partes cenſeo iſtius, quod inſcripſerat, περὶ μερισμῦ τῶν τῦ λόγυ μερῶν. l)

Apollonius *Antiochenus*, vide infra *Apollonius Herophileus.*

Apollonius *Aphrodiſienſis*. De eo Suidas: Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς, καὶ ἱςορικὸς, γέγραφε Καρικὰ, περὶ Τράλλεων, περὶ Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτῦ. Ita locum illum reſtituendum eſſe arbitror. Quod attinet ad ejus Καρικὰ, fuit ingens opus, citatque ejus lib. IV. Stephanus in Βάργασα, VII. in Χρυσαορὶς, XV. Etymologici Auctor in Ἄρπασος, XVI. iterum Stephanus in Ἄγκυρα, XVIII. in Χωλὸν τεῖχος.

Apollonius *Archebii, ſive Archebuli, filius.* m) Suidas unicum ejus opus commemorat. Ἀπολ-

l) In Bibliotheca Regia Pariſienſi exſtant præterea MSS. ejusdem Apollonii opuſcula tria, περὶ ἀντωνυμιῶν, περὶ ἐπιῤῥημάτων, et περὶ παρωνυμιῶν, quæ digna edi judicat Kuſterus ad Suidam, et ex quibus producit initium libri de pronomine, in quo allegantur Ariſtarchus, Dionyſodorus Trœzenius, et Tyrannio.

m) Apollonius Alexandrinus Archebuli ſive Archebii pater an filius, Auguſto imperante clarus: fuit Apionis Pliſtonicæ præceptor. Suid. in Ἀπίων.

Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβόλε, ἢ Ἀρχεβίε ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν, κατὰ ϛοιχεῖον. n)

Apollonius *Aſcalonites*. Hic Hiſtoricus fuit. Stephanus in Ἀσκαλὼν, ubi recenſet viros claros, Aſcalone oriundos. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι, φιλόσοφοι μὲν, Ἀντίοχος ὁ Κύκνος, καὶ Σῶσος, καὶ Ἀντίβιος, καὶ Εὔβιος, ϛωϊκοὶ ἐπιφανεῖς, γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος, Ἀριϛάρχε γνώριμος, καὶ Δωρόθεος. ἱϛορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος.

Apollonius *Athenienſis*. Sophiſta fuit, vixitque ſub Severo Imperatore, ut diſcere licet ex Philoſtrato, qui eum quoque recenſet Sophiſt. lib. II. Operum ejus fuit, Καλλίας. Philoſtratus loco citato: Παραλλάττει δὲ ὅμως εἰς ῥυθμὲς ἐμμέτρες τε, καὶ ἀναπαίοντας· ὃς εἰ φυλάξαιτο, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς· τετὶ δὲ ἐϛιν εὑρεῖν καὶ ἐπ᾽ ἄλλων μὲν ὑποθέσεων, μάλιϛα δὲ ἐπὶ τε Καλλίε, ᾧ ἀπαγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις, πυρὶ μὴ θάπτειν. Atque hic fortaſſis eſt, quem inter doctores ſuos recenſet Antoninus Imp. τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. I. Παρὰ Ἀπολλωνίε, τὸ ἐλεύθερον, καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύβευτον. Niſi quis de Apollonio Naucratite, ipſi coætaneo, de quo mox agam, accipiendum

n) Hic liber e Codice Pariſienſi ſub titulo Lexici Homerici editus eſt Græce et Latine a Villoiſono Pariſiis CIↃIↃCCLXXIII. 4. et Græce ab Hermanno Tollio Lugduni Batavorum CIↃIↃCCLXXXVIII. 8.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0019-7

piendum eſſe exiſtimet. Alius fuit Athenienſis Sotadis filius, de quo infra.

Apollonius *Attalenſis*. Scripſit Ὀνειροκριτικά. Artemidorus Onirocrit. lib. I. cap. XXXIV. Μαρτυρήσει δ' ἂν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀτταλεὺς, ἐν δευτέρῳ τῆς ἑαυτȣ̃ συντάξεως, πολλὰ περὶ τȣ̃ ὀνείρȣ τȣ́τȣ λέγων. Iterum lib. III. cap. XXVIII. Διὰ μακρȣ̃ δὲ τὸν ὕπνον τȣ̃τον ἐξείργασαι ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἑαυτȣ̃ συντάξεως Ἀπολλώνιος ὁ Ἀτταλεύς.

Apollonius *Chalcedonius*. o) Hic Philoſophus fuit, e Stoicorum ſecta, Antonini Philoſophi præceptor. Videndus de eo Julius Capitolinus in Antoninis, Pio, et Philoſopho, item Euſebius Chron. II.

Apollonius *Cittieus*. Hic medicus fuit. Strabo extremo XIV. Εἶτα κολπώδης, καὶ τραχὺς, παράπλȣς ἐς Κίτιον· ἔχει δὲ λιμένα κλειςόν· ἐντεῦθέν ἐςι Ζήνων τε, ὁ τῆς ςωϊκῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης, καὶ Ἀπολλώνιος ἰατρός. Meminit ejus Erotianus: Ὡς δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Κιττιεὺς ἱςορεῖ. Scripſit libros XVIII. πρὸς τὰ Ταραντίνȣ τρία, πρὸς Βακχεῖον. Idem Erotianus: Ἀπολλωνίȣ δὲ τȣ̃ Κιττιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ τȣ̃ Ταραντίνȣ τρία πρὸς Βακχεῖον

o) Apollonius Calchedonenſis ſive Calchidenſis (utrumque enim dixiſſe veteres notatum a Sirmondo ad Sidonium) Bithynus, præceptor Veriſſimi Imperatoris et Marci Luciique Cæſarum.

χεῖον διαγράψαντος. Item περὶ ἄρθρων. Mox apud eundem Erotianum: ὁ δὲ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, σιγμοειδῆ ἐγκοπήν. Περὶ ἐπιληπτικῶν. Cælius Aurelianus Chron. lib. I. cap. IV. *Quod eſt nudum, atque probabile, ex conſcriptione curationum Apollonii Citienſis, libro ſecundo* de epilepticis.

Apollonius *Dyſcolus*, vide ſupra *Apollonius Alexandrinus Minor.*

Apollonius *Glaucus.* Scripſit *de Interioribus.* Cæl. Aurelianus Chron. lib. IV. cap. VIII. *Apollonius Glaucus libris quos* de Interioribus *ſcripſit, rejectos rotundos lumbricos initio ſignificare (ait) indigeſtionum frequentiam.*

Apollonius *Grammaticus.* Ejus fuit Κατάλογος νεῶν. Citatur ab Homeri Scholiaſte in Iliad. IX. Ἡ δὲ ἱστορία ἀκριβέστερον εἴρηται παρά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Γραμματικῷ ἐν Καταλόγῳ νεῶν. p)

p) Idem ſcripſit etiam ἐξήγησιν de vita Aeſchinis, et duplex argumentum in Orat. adverſus Timarchum. Ejusdem Apollonii Grammatici ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστὴς et κωφός. Ex ea deſumtam eſſe putat Mauſſacus particulam ἐξηγήσεως in Herodotum, quæ nonnullis Herodoti editionibus præfigitur. Citantur etiam in Scholiis Græcis ad Apollonium Rhodium Apollonii λέξεις et πρῶτον ὑπομνημάτων.

Apollonius *Herophileus.* q) Scripſit περὶ μύρων. Athenæus lib. XV. Γίνεται δὲ μῦρα κάλλιςα κατὰ τόπȢς, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶν ὁ Ἡροφίλειος ἐν τῷ περὶ Μύρων. Item Εὐπόριςα φάρμακα. Galenus de Comp. Med. per partes, lib. III. Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλειος ἐν τῇ τῶν Εὐποριςων φαρμάκων γραφῇ. Et citat pluries in illis libris.

Apollonius *Laodicenſis.* r) Ejus libros V. ſed ſine inſcriptione aliqua citat Paulus Alexandrinus Εἰσαγωγῇ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν, in Præfatione· Καὶ Ἀπολλωνίȣ τȣ̃ Λαοδικέως ἐν τοῖς ἰδίοις πέντε βιβλίοις διαβάλλοντος τȣ̀ς Αἰγυπτίȣς, ὡς πολλὴ ἀπάτη αὐτοῖς γεγένηται, ἐν ταῖς τῶν ζωδίων ἀναφοραῖς.

Apollonius *Libertus P. Craſſi.* Meditatus fuit *res geſtas Julii Cæſaris*, et incertum, an ſcripſerit. Cicero ad familiares lib. XIII. epiſt. ad Cæſa-

q) Apollonius Antiochenus, pater et filius, Medici Herophilei atque Empirici. Meminit utriusque auctor Iſagoges, quæ legitur inter ſcripta Galeni T. IV. Incertum, utrius ſit περὶ μύρων liber laudatus Athenæo XV. p. 688. vel περὶ εὐποριςων φαρμάκων, quem plus ſimplici vice allegat Galenus. Vide infra in Apollonio Pergameno: et idem fortaſſe patria Antiochenus, ſed quod apud Pergamenos reges verſaretur, Pergamenus vocatus eſt. Ἀπολλώνιος ὁ πρεσβύτερος Zenoni Herophileo repugnans laudatur ab Erotiano.

r) Hujus forte Apollonii Apoteleſmata ſunt, quæ leguntur MSta in Codice Reg. Pariſ. 1843.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0022-0

Cæſarem XVI. *Ejus (P. Craſſi) libertum Apollonium jam tum equidem, cum ille viveret, et magni faciebam, et probabam.* Ac poſtea de eodem: *Nunc autem incenſus ſtudio rerum tuarum, eas literis Græcis mandare cupiebat.*

Apollonius *Malacus*, vide ſupra *Apollonius Alabandenſis.*

Apollonius *Memphites.* s) Meminit ejus Nicandri Scholiaſtes ad Theriaca: Ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν, Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης, τὸ κένορον, ὃ δή τινες κενήτρην καλοῦσι. Scripſit autem περὶ ἄρθρων. Erotianus: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης, ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Laudat eum item opere incerto Cælius Aurelianus Chron. lib. III. cap. VIII. *Item Apollonius Memphites alium dixit fieri hydropem cum retentione.* Et hic, puto, eſt, qui Aegyptius dicitur Theophilo ad Autolycum lib. III. Ταῦτα μὲν οὖν Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος ἱστορεῖ. Niſi potius de Alexandrino minore accipere velis, cujus opus περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας hic damus. Idque vero magis ſimile mihi videtur.

Apollonius *Molon*, vide ſupra *Apollonius Alabandenſis.*

s) Hunc præterea Galenus in Iſagoge memorat, et lib. II. Antidotorum, atque etiam Aetius Tetrab. II. Sect. II. C. XXXIII. et Sect. III. C. XX.

Apollonius *Myndius.* Grammaticus erat. Stephanus in Μύνδος. Ἀπολλώνιος, καὶ Ζήνων, Μύνδιοι, γραμματικοί. t)

Apollonius *Naucratites.* Hic inter Sophiſtas recenſetur a Philoſtrato Sophiſt. lib. II.

Apollonius *Ophis.* u) Laudatur ab Erotiano in Proœmio: ἐπιθεμένου τὰς Βακχείου λέξεις διὰ συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Ὄφεως τοῦτο ποιήσαντος.

Apollonius *Parianus.* Scripſit περὶ παρωνύμων. Stephanus in Πάρος. Εἰκῆ τοίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ τεχνικὸς Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἴρηκεν, ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.

Apollonius *Pergæus.* v) Meminit ejus Proclus in Euclidem lib. III. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Περγαῖος

t) Apollonius Myndius, dubium an alius quam Grammaticus ſit, peritiſſimus inſpiciendorum natalium dicitur a Seneca Nat. quæſt. Huic Apollonio pridem in mentem venit cometas eſſe propria ſidera, quæ altiora mundi ſecent, et tum demum appareant, quum in imum ſui curſus venerint. Quæ ſententia hodie probatur Mathematicis eruditiſſimis.

u) Fortaſſe idem eſt, qui Apollonius ὁ θὴρ, eidem laudatus Erotiano in ἀμφιβάλλουσαι.

v) Sic a patria Perga Pamphyliæ civitate dictus fuit. Cum Euclidis diſcipulis longo tempore operam dediſſe Alexandriæ ſcribit Pappus lib. VII. et ſub Ptolemæo

γαῖος τέμνει τὴν δοθεῖσαν εὐθεῖαν πεπερασμένην δίχα. Intelligit forte ejus libros Κωνικῶν στοιχείων, w), quos citat Eutocius ad Archimedem de Sphæra et Cylindro, lib. II. Καὶ συμπεσεῖται ἐκβαλλομένη τῇ ϑγ παραλλήλῳ οὔσῃ τῇ διαμέτρῳ τῆς τομῆς, διὰ τὸ ἕβδομον καὶ εἰκοστὸν θεώρημα τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν Ἀπολλωνίου Κωνικῶν στοιχείων. Et illic paſſim. Pappus Collect. Mathem. lib. VII. *Omnes libri ſunt XXXI. quorum argumenta usque ad Apollonii Conica tibi expoſuimus.* Edidit hos libros, x) Latine abs ſe ver-

mæo Evergete (primo, ut apparet) vixiſſe notat Heraclides in Archimedis vita laudatus ab Eutocio. Ipſe quidem Pergami verſatum ſe eſſe et Alexandriæ teſtatur libro primo Epiſtola ad Eudemum Pergamenum.

w) Octo ſcripſiſſe libros conicorum, patet ex verbis Epiſtolæ Apollonii ad Eudemum: Ἀπολλώνιος Ἀττάλῳ χαίρειν. Πρότερον μὲν ἐξέθηκα γράψας πρὸς Εὔδημον τὸν Περγαμηνὸν τῶν συνταγμάτων ἡμῶν Κωνικῶν ἐν ὀκτὼ βιβλίοις τὰ πρῶτα τρία etc.

x) Conicorum libri priores quatuor Græci habentur in Bibliotheca Pariſienſi aliisque. Primum Latine duntaxat prodierunt converſi a Joanne Baptiſta Memmio, Patricio Veneto, Romæ CIƆIƆXXXVII. et a Federico Commandino, Bononiæ CIƆIƆLXVI. fol. iterum vulgati Piſtoriæ in Hetruria CIƆIƆCXCVI. fol. et cum Commentariis Claudii Richardi, Jeſuitæ, Antverpiæ CIƆIƆCLV. fol. Poſtea vero eos libros e MS. Oxonienſi Græce cum interpretatione Latina edidit Edmundus Hallejus, Geometriæ apud Oxonienſes Profeſſor, Oxoniæ CIƆIƆCCX. fol. adjectis Pappi Alexandrini Lemmatibus et Eutocii Aſcalonitæ commentario ac Sereni Philoſophi Antiſſenſis de ſectione cylindri et coni libris

ſos, Federicus Commandinus, vir egregius, Bononiæ anno CIↃIↃLXVI. Ejus Ὠκυτόβοος y) citatur ab Eutocio in Archimedem lib. de Dimenſ. Circ. Ἰςέον, ὅτι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Περγαῖος ἐν τῷ Ὠκυτοβόῳ ἀπέδειξεν αὐτὸ, δι' ἀριθμῶν ἑτέρων ἐπὶ τὸ σύνεγγυς μᾶλλον ἀνάγων. Etiam περὶ λόγȣ ἀποτομῆς· περὶ χωρίȣ ἀποτομῆς· περὶ διωρισμένης τομῆς· περὶ ἐπαφῶν· περὶ νεύσεων· περὶ τόπων ἐπιπέδων. z) Laudantur a Pappo lib. VII. Commemorat eum etiam Vitruvius lib. I. cap. I.

Apollonius *Pergamenus.* Recenſetur inter Scriptores Rei Ruſticæ a Varrone, et Columella, lib. I. cap. I. et medicus fuit, atque in ea ſcientia libros vulgavit. Oribaſius Euporiſton lib. I. *Tibias ſcalpellari jube, ſicut Pergamenus Apollonius fieri ſuadet iis, qui opus habent ſanguinem detrahere.* a)

Apol-

libris duobus pariter Græce et Latine editis. Liber quintus, ſextus et ſeptimus Arabice duntaxat converſi in Bibliothecis reperiuntur, atque eos Latine converſos ediderunt Abrahamus Echellenſis Florentiæ CIↃIↃCLXI. fol. cum notis Borelli, ac deinde cum prioribus Græcis CIↃIↃCCX. idem Hallejus, qui etiam octavum, qui pariter Arabice verſus exſtare dicitur, e Pappo reſtituere conatus eſt.

y) In hoc libro videtur egiſſe de numeris quantumvis magnis inter ſe multiplicandis: vide Eutocium ad Archimedem de dimenſione circuli.

z) Λόγȣ ἀποτομῆς libri duo Arabice exſtant Oxoniæ inter libros Seldenianos.

a) Ejus *Pergameni* librum de virtutibus herbarum refert

rurſus

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0026-3

Apollonius *Pitanæus.* Et hic medicus fuit. Plinius lib. XXIX. cap. VI. *Suffuſionem oculorum canino felle malebat, quam hyænæ, curari Apollonius Pitanæus, cum melle.*

Apollonius *Rhodius.* b) Ejus fuit Κανωπός. Citatur a Stephano in χώρα. Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Κανωπῷ·

Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
Πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.

Item, Κανωπὸς δεύτερος. Apud eundem in Κόρινθος. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Κανωπῷ δευτέρῳ·

Κορινθιουργές ἐστι κιόνων σχῆμα.

Etiam Καῦνος. Parthenius Erot. I. Ἱστορεῖ Νικαίνετος Λύρκῳ, καὶ Ἀπολλώνιος Καύνῳ. Puto idem

rurſus Oribaſius Euporiſt. præf. Idem liber Apollonii περὶ βοτανῶν allegatur et a Scholiaſte Nicandri ad Theriaca. Atque ideo fortaſſis inter rei ruſticæ ſcriptores a Varrone et Columella reponitur.

b) Apollonius Rhodius, Grammaticus, Rhetor et Poeta, Sillei vel Illei filius, Alexandrinus fuit, ut dicit Strabo lib. XIV. Suidas in Ἀπολλώνιος, et auctor Græcus vitæ Apollonii, ſive ut Athenæus lib. VII. et Aelianus lib. XVII. cap. 23. de animalibus perhibent, Naucratites Aegyptius, ſed Rhodius dicitur, quia jus civitatis apud Rhodios accepit, ibique Rhetoricam per aliquod tempus cum laude profeſſus eſt. Callimachi diſcipulus fuit, ſed poſtea inviſiſſimus, adeo ut illum Callimachus ſub Ibidis nomine diris devoveret. Rhodo Alexandriam reverſus, Eratoſtheni ſucceſſit Apollonius, Bibliothecæ Alexandrinæ præfectus a Ptolemæo Evergete I. ſeu Philadelpho, ut memorat Suidas.

opus fuiſſe, quod mox Καύνȣ κτίσις indigitatur ab eodem Erot. XI. Ἱςορεῖ Ἀριςόκριτος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Καύνȣ κτίσει. Simile opus, Ἀλεξανδρείας κτίσις. Scholiaſtes Nicandri Theriacis: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει, ἀπὸ τῶν ςαγόνων τȣ̃ τῆς Γοργόνος αἵματος. Item Κνίδης κτίσις. Stephanus in Ψυκτήριος· Καθὼς Φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδης κτίσει. Non dubito, quin hæ partes fuerint majoris operis, quod Κτίσεις inſcripſerat. Aliud quoque fuit περὶ Ἀρχιλόχȣ. Athenæus lib. X. Ὅτι δὲ λευκῷ ἱμάντι περιειλȣ̃ντες τὴν σκυτάλην οἱ Λάκωνες ἔγραφον ἃ ἐβȣ́λοντο, εἴρηκεν ἱκανῶς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχȣ. Ejus Ἀργωναυτικὰ in libros IV. tributa, habemus. c) Ἐπιγράμματα. Antoninus Liberalis Metamorph. XXIII. Ἱςορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιȣμένων α, καὶ Ἡσίοδος ἐν Μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος ἐν Μεταμορφώσεων γ, καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι.

Apollonius *Senior*. Erotianus: Ἀπολλώνιος δ' ὁ πρεσβύτερος ὑπεροχὴν ςρογγύλην, σφαίρᾳ ὁμοίαν. Hic, puto, eſt, qui ſcripſit περὶ τῆς συγκρίσεως τȣ̃ δωδεκαέδρȣ, καὶ τȣ̃ εἰκοσαέδρȣ. Laudat

c) Ea optime ediderunt Jeremias Hœlzlinus cum ſua verſione Latina, et cum ſcholiis Græcis ac ſuis notis et Lucæ Holſtenii annotationibus Lugduni Batavorum cIↃIↃCXLI. 8. et Brunquius Græce cum ſuis notis Argentorati cIↃIↃCCLXXX. 8.

dat Hypſicles περὶ τῶν πέντε σωμάτων, lib. I. Τὸ ὑπὸ Ἀπολλωνίȣ γραφὲν περὶ τῆς συγκρίσεως τȣ̃ δωδεκαέδρȣ καὶ τȣ̃ εἰκοσαέδρȣ. Locus iſte eſt in Procœmio. Et mox iterum alter, cap. II. Ὑπὸ δὲ Ἀπολλωνίȣ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Συγκρίσεως τȣ̃ δωδεκαέδρȣ, καὶ τȣ̃ εἰκοσαέδρȣ. d)

Apollonius *Sotadis filius*, *Athenienſis*, ſcripſit περὶ τῶν τȣ̃ πατρὸς ποιημάτων. Athenæus lib. XIV. Καὶ ὁ τȣ̃ Σωτάδȣ παῖς Ἀπολλώνιος· ἔγραψε δὲ καὶ ἔτος περὶ τῶν τȣ̃ πατρὸς ποιημάτων σύγγραμμα.

Apollonius *Stratonius*. Videtur ſcripſiſſe περὶ σφυγμῶν. Meminit ejus Galenus de Diff. Pulſ. lib. IV. Ἔνιοι δὲ καὶ δύο καὶ τρεῖς ὅρȣς (τȣ̃ σφυγμȣ̃) ἔγραψαν, ὥσπερ Ἀπολλώνιος ὁ ἀπὸ Στράτωνος.

Apollonius *Ther*. Meminit ejus Erotianus: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Θὴρ, ἐξοχήν.

Apollonius *Tyaneus Major*. e) Ejus

 Ἐπισο-

d) Fortaſſe idem eſt, quem ἐν τῷ περὶ τȣ̃ κοχλίȣ γράμματι Apollonium laudat Proclus ad Euclidem.

e) Apollonius Tyaneus major Cappadox, Apollonii filius, philoſophus ſectæ Pythagoricæ, propter reconditam ſapientiam, et miracula magica, quæ ſe facere profitebatur, maxime celebratus. Vixiſſe traditur ab anno Auguſti quadrageſimo ſecundo ad primum Nervæ

'Επιςολαὶ f) exſtant. Διαθῆκαι. Laudantur a Philoſtrato in ejus vita, lib. I. cap. III. Καὶ Διαθῆκαι

[δὲ

Nervæ Imperatoris. Præceptorem habuit Euthydemum Rhetorem Tarſenſem, Philoſophos omnium ſectarum audivit, ſed maxime probavit diſciplinam Pythagoricam. Quadragenario major Apollonius Babylonem atque hinc Indiam petiit, ibique cum viris ſapientibus eſt verſatus, Claudio imperante. Reverſus inde in Græciam diuque ibi commoratus, Romam venit anno Neronis nono, ætatis ſecundo et ſexageſimo. Per varias deinde regiones peregrinatus, in Aegypto verſatus cum Gymnoſophiſtis, magna paſſim nominis celebritate comparata, apud Domitianum, cui Imperium prædixerat, ab Euphrate Aegyptio delatus, Romæque in carcerem conjectus dicta Apologia evaſit. Deceſſit, ut dictum eſt, primo anno Imperatoris Nervæ, et poſt fata imaginibus, ſtatuis, templisque cultus eſt velut deus quidam inter homines commoratus. Vitam ejus, præter Philoſtratum, qui eam libris octo complexus eſt, ſcripſerunt etiam Damis Aſſyrius, ex Nino civitate, unde Νίνιος Philoſtrato dicitur, Maximus Aegienſis et Mœragenes eidem Philoſtrato memorati, tum Soterichus Oaſites, de quo Suidas, ex quibus Philoſtrati ſolum ejusdem opus ad tempora noſtra pervenit. Ex recentioribus illud argumentum tractavit Tillemontius, in Hiſtoriæ Imperatorum Gallice ſcriptæ tomo ſecundo, quæ a Jenquino Anglice reddita prodiit Londini CIƆIƆCCII. De ejus Philoſophia practica diſſertationem ſcripſit Joannes Chriſtianus Herzogius *Lipſiæ* CIƆIƆCCIX. 4. De magicis ejus τελέσμασι adeundus Juſtinus quæſt. XXIV. ad Orthodoxos.

f) Apollonii Epiſtolæ ſeparatim editæ ſunt Græce et Latine cum verſione Bartholomæi Juſtinopolitani CIƆIƆII. 4. et

δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ γεγράφαται, παρ᾽ ὧν ὑπάρχει μαθεῖν, ὡς ὑποθειάζων τὴν φιλοσοφίαν ἐγένετο· περὶ μαντείας ἀςέρων. Idem Philoſtratus lib. III. cap. XIII. Τὸν Ἀπολλώνιον ξυμφιλοσοφεῖν τῷ Ἰάρχᾳ, καὶ ξυγγράψαι μὲν ἐκεῖθεν περὶ Μαντείας ἀςέρων βίβλους τέτταρας, ὧν καὶ Μοιραγένης ἐπεμνήσθη· περὶ θυσιῶν. Idem loco citato: Ξυγγράψαι δὲ περὶ θυσιῶν, καὶ ὡς ἄν τις ἑκάςῳ θεῷ προσφόρως τε, καὶ κεχαρισμένως, θύοι. Atque hoc ipſum opus deſignat iterum lib. IV. cap. VI. Τὴν μὲν δὴ πρώτην διάλεξιν, ἐπειδὴ φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους εἶδεν, ὑπὲρ ἱερῶν διελέξατο· καὶ ὡς ἄν τις ἐν τῷ ἑκάςῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον, καὶ πηνίκα τῆς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἢ θύοι, ἢ σπένδοι, ἢ εὔχοιτο· καὶ βιβλίῳ Ἀπολλωνίου προςυχεῖν ἐςιν, ἐν ᾧ ταῦτα τῇ ἑαυτοῦ φωνῇ ἐκδιδάσκει. g)

Apollonius *Tyaneus Minor.* Etiam hic Philoſophus, vixitque ſub Adriano Imperatore. Suidas: Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος, νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀγρέσφων ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων.

Apol-

4. et cum verſione Eilhardi Lubini apud Commelinum CIϽIϽCI. 8.

g) Scripta ejus præterea hæc memorantur: Ὕμνος εἰς Μνημοσύνην. Philoſtrat. lib. I. cap. XIV. τό τοι μνημονικὸν ἑκατοντέτης γενόμενος καὶ ὑπὲρ τὴν Σιμωνίδην, et Suidas in Ἀπολλώνιος. Πυθαγόρου δόξαι. Philoſtr. lib. I. cap. XIX. ſeqq. Etiam Πυθαγόρου βίον ab Apollonio ſcriptum fuiſſe, Suidas auctor eſt.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0031-0

Apollonius *Tyrius.* h) Ejus opus: Πίναξ τῶν ἀπὸ Ζήνωνος φιλοσόφων, καὶ τῶν βιβλίων. Strabo lib. XVI. Ἐκ Τύρου δὲ Ἀντίπατρος, καὶ μικρὸν πρὸ ἡμῶν Ἀπολλώνιος, ὁ τὸν Πίνακα ἐκθεὶς τῶν ἀπὸ Ζήνωνος φιλοσόφων, καὶ τῶν βιβλίων. Et ex eo eſt, quod περὶ Ζήνωνος citat Diog. Laërtius in Zenone, lib. VII. Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος· Ac mox iterum: Καθὰ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος φησί.

Atque hæc certa. Verum etiam alia paſſim opera videas commemorari, quæ ignores, cui auctori aſſignare certo poſſis. Feruntur Apollonii cujusdam libri περὶ κοχλίου. i) Proclus ad Euclidem lib. II. Καθάπερ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κοχλίου γράμματι δείκνυσι. Λέξεις. k) Scholiaſtes Apollonii lib. I. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον, οὐκ εὖ. Περὶ βοτανῶν. l) Scholiaſtes Nicandri Theriacis: Σημαίνει δὲ ποτὲ μὲν τὸ περίψημα, ποτὲ δὲ τὴν βοτάνην. ἧς μνημονεύει καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Βοτανῶν. Oribaſius in Præfatione Euporiſton ad Eunapium: *A Dioſcoro, et Apollonio, vel ab aliis, qui* de virtutibus

h) Vixit imperante Aegypti rege Ptolemæo Aulete. Quæ circumfertur Apollonii Tyrii hiſtoria, non de eo ſcripta eſt, atque etiam eſt ſcriptoris recentioris.

i) Fortaſſe tribuendus liber Apollonio Seniori, de quo meminit Erotianus.

k) Opus refertur ad Apollonium Grammaticum.

l) Liber adſcribitur Apollonio Pergameno.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0032-6

tibus herbarum *ſcripſerunt*. Γλῶσσαι Ἡροδότου. m) Etymologici auctor in Κωφός. Οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις Ἡροδότου. Iterum in Σοφιστής. Οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου Γλωσσῶν. Ὑπομνήματα. n) Schol. Apollonii lib. I. Ἀπολλώνιός φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι. Τριηρικός. Athenæus lib. III. Ἐγώ γε οἶδα ἐπινομίδα καλουμένην καὶ μέρος τι τῆς τριήρεος, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν Τριηρικῷ παρατέθειται. Περὶ Συμποσίων. o) Idem Athenæus lib. V. Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος, περὶ τούτων γεγραφώς. Χρονικά. p) Stephanus: Χαλκητόριον, πόλις Κρήτης, ὁ πολίτης, Χαλκητορεύς. Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Χρονικῶν:

Μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς.

Citatur quoque Apollonius quidam, ſed non nominato opere, apud Plinium Nat. Hiſt. lib. XXVIII. cap. I. *Vi interemti dente gingivas in dolore ſacrificari, Apollonius efficaciſſimum ſcripſit.* Hactenus. q)

m) Eſt pariter Apollonii Grammatici.

n) Ejusdem Apollonii opus.

o) Fortaſſe eſt liber Apollonii Memphitæ.

p) Liber tribuendus eſt Apollodoro ex ſententia Galei.

q) Atque hi fuerunt Apollonii, quos memoravit Meurſius: jam alii ab eo prætermiſſi apponantur.

Apol-

Apollonius *Abderitanus* occurrit apud Hippocratem de morbis epidem. lib. III.

Apollonius *Byblas*, ſive βιβλιακὸς (quaſi helluo quidam librorum) Medicus Empiricus, qui de σημασίαις apud Hippocratem ſcripſerat adverſus Zenonem Herophileum teſte Galeno.

Apollonii *Chriſtiani* ſcriptores fuerunt tres, unus Commodo imperante, Romæ paſſus martyrium, de quo Hieronymus Epiſtola LXXXIV. ad Magnum: *Scripſit et Miltiades contra Gentes volumen egregium. Hippolytus quoque et Apollonius Romanæ urbis Senator propria opuſcula condiderunt.* Senatorem tamen fuiſſe hunc Apollonium dubitat Stephanus Moinius, quem in Prolegomenis ad varia Sacra vide. De Apologia ejus pro Chriſtianis, quam in Senatu pronunciavit, videndus Euſebius lib. V. cap. XXI. et Hieron. cap. XLII. Catalogi. Cæterum hic Apollonius licet inter Græcos in Epiſtola Hieronymi referatur, non Græce dixit, ſed Latine, ut idem Hieronymus cap. LIII. docet. At Euſebius Græce redditam illius Apologiam ſuæ Martyrum Hiſtoriæ inſeruerat, ſed quæ hodie non exſtat. Alter Apollonius Epheſi Epiſcopus ſub eodem Commodo et Severo clarus, adverſus Cataphryges et Pepuzianos ſcripſit, teſte auctore Prædeſtinati cap. XXVI. XXVII. Fragmenta vide apud Euſebium lib. V. cap. XVIII. Adverſus hunc Apollonium et Soterem Epiſcopum Romæ pro Montani ſecta propugnavit Tertullianus,

nus, ut idem auctor Prædeſtinati cap. XXVI. et LXXXVI. Nimirum ut ex Hieronymo cap. XL. Catalogi diſcimus, librum ſeptimum operis deperditi περὶ ἐκστάσεως proprie adverſus Apollonium elaboraverat. Tertius denique Apollonius fuit Epiſcopus Corinthiorum, Cerdonis oppugnator, de quo vide auctoris Prædeſtinati cap. XXIII.

Claudius APOLLONIUS, qui de antidotis ſcripſit, memoratur a Galeno.

APOLLONIUS *Geometra* phænomena Arati judice Hipparcho illuſtravit.

APOLLONIUS *Mys* vel *Mus*, Erythræa oriundus Herophili ſectator et Chryſermi diſcipulus, vixit tempore Strabonis. Scripſit de ſecta Herophili ac de medicamentorum compoſitione. De eo egerunt Strabo lib. XIV. et Celſus lib. V. in principio, Galenus lib. IV. de differentiis pulſuum, et lib. II. Antidotorum, et Cælius Aurelianus Oxeon lib. II. cap. XIII.

APOLLONIUS *Nyſæus*, Stoicus, diſcipulus Panætii junioris, de Philoſophia mulierum ſcripſit teſte Strabone.

APOLLONIUS *Poeta* ὁ εἰδογράφος memoratur a Scholiaſte Pindari ad Πυθιονικ. εἶδος β.

Apollonii *Smyrnæi* epigramma libro II. Anthologiæ Græcæ habetur.

Inveniuntur etiam Apollonius Adramyttenus, Apollonius Chronicorum ſcriptor, Apollonius Cyclas, Apollonius Logiſticus: ſed in his Apollodorum, et in Cyclade Apollonium Byblam ſubſtituendum eſſe, viri docti exiſtimant. De aliis Apolloniis, qui recentioribus temporibus vixerunt, hic dicendi locus eſſe non videtur.

APOL-

APOLLONII
DYSCOLI
ALEXANDRINI GRAMMATICI
HISTORIAE
COMMENTITIAE
LIBER,
SEU
HISTORIAE MIRABILES.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0038-0

ʼΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΔΥΣΚΟΛΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΚΑΤΕΨΕΥΣΜΕΝΗΣ ʽΙΣΤΟΡΙΑΣ
ʼΗ
ʽΙΣΤΟΡΙΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ.

CAP. I.

Βώλου ʼΕπιμενίδης ὁ Κρὴς λέγεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πα-

Epimenides Boli F. Crétenſis, a patre et fratribus in agrum miſſus, ovis

Βώλου ʼΕπιμενίδης ὁ Κρὴς) De Bolo, patre Epimenidis, non temere alibi occurrit. Diog. Laertius in ejus vita lib. I. varie patrem tradi refert ex Theopompo: ʼΕπιμενίδης, καθά φησι Θεόπομπος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, πατρὸς μὲν ἦν Φαιςίου, οἱ δὲ, Δωσιάδου, οἱ δὲ, ʼΑγησάρκου. Sed de Bolo, ut vides, nulla mentio. Duo quidem Boli leguntur, ambo philoſophi, unus Democriteus, alter Pythagoreus. De Pythagoreo ita Suidas: Βῶλος, Μενδήσιος, Πυθαγόρειος (ἔγραψε) περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱςοριῶν εἰς ἐπίςασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων, περὶ θαυμασίων, Φυσικὰ διμερῆ· ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ ςοιχεῖον· περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄρκτου, καὶ λύχνου, καὶ ἴριδος. De Democriteo idem iſta: Βῶλος, Δημοκρίτειος, Φιλόσοφος (ἔγραψεν) ʽΙςορίαν, καὶ Τέχνην ἰατρικήν· ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς, ἀπὸ

πατρὸς, ἀποϛαλεὶς εἰς ἀγρὸν, πρόβατον ἀγα-γεῖν εἰς τὴν πόλιν, κατα-λα-

ovis in urbem adducendæ cauſa, fertur, nocte ipſi ingruente, a ſemita de-

ἀπό τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως. Meminit ejus Stephanus in Ἄψινθος. *Ἔϛι δὲ καὶ εἶδος φυτȣ̃, περὶ ȣ̃ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος.* Nec ſcio, an ſit ille ipſe, cujus Theophylactus Simocatta meminit Phyſ. Quæſt. XIX. *Οὐ Θεόφραϛον, (λωποδυτήσω) τὴν τῆς γνώσεως θάλατταν, ȣ̓ Βῶλον, ȣ̓κ Αἰλιανὸν, ȣ̓ τὸν τῆς ἐπιϛήμης πλȣ̃τον Πλȣ́ταρχον.* Inclino tamen, ut de Pythagoreo illa capi debere cenſeam, cujus *φυσικὰ* laudantur a Suida. Nec ſat certum, uter iſte apud Joannem Tzetzem in Heſiodi Theogoniam: *Ἐκ δ' ἐμπειρίας τέχνη, ἢ ἐπιϛήμη, καθὰ φησὶ Βῶλος ὁ φιλόσοφος.* Quod enim ibi editur Πῶλος, id mendoſum eſt. Nam, ut obiter illud dicam, Polus non philoſophus erat, verum rhetor, meminitque ejus Ariſtoteles Rhet. lib. II. cap. XXIII. *Κόνων Θρασύβȣλον θρασύβȣλον ἐκάλει, καὶ Ἡρόδικος Θρασύμαχον, ἀεὶ θρασύμαχος εἶ· καὶ Πῶλον, ἀεὶ σὺ πῶλος εἶ.* et Dionyſius Halicarnaſſeus in Epiſtola ad Pompejum: *Ἐῶ γὰρ τὰς ἄλλας αὐτȣ̃ γραφὰς παραφέρειν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τȣ̀ς πρὸ ἑαυτȣ̃, Παρμενίδην τε, καὶ Ἱππίαν, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Πρόδικον, καὶ Γοργίαν, καὶ Πῶλον, καὶ Θεόδωρον.* Suidas de eo: *Πῶλος, Ἀκραγαντῖνος, ῥήτωρ, μᾶλλον δὲ, σοφιϛὴς τῶν πάλαι, διδάσκαλος Λικυμνίȣ, ἔγραψε Γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἴλιον ϛρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαϛος ἀπήλλαξε· τινὲς δὲ αὐτὸ Δαμάϛȣ ἐπιγράφȣσι, νεῶν κατάλογον, περὶ λέξεων.* Ubi habes ſcripta ejus; quibus addo item tragœdiam, cui titulus erat, *Τρωάδες*. Scholiaſtes Ariſtotelis in Rhetorica loco citato: *Ὁ Πῶλος, μαθητὴς, καὶ παῖς ἦν τȣ̃ Γοργίȣ· ἐν ταῖς Τρωάσι τῷ δράματι.* Item opus de arte Rhetorica, *Τέχνη* inſcriptum. Syrianus in Hermogenem: *Ὅθεν καὶ Πῶλος, ὁ Γοργίȣ μαθητὴς, ἐν τῇ Τέχνῃ φησίν.* Hic ipſe eſt, cujus meminit Sopater, in Prolegomenis in Ariſtidis Orationes Platonicas: *Ἀποδεδειγμένης τέταρτον μέρος κολακείας ῥητορικῆς ἐπήνεγκε Πῶλος, καὶ οἱ ῥήτορες ἄρα κόλα-*

κες

λαβέσης αὐτὸν νυκτὸς, παραλλάξαι τῆς τρίβȣ, καὶ κατακοιμηθῆναι ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα· καθάπερ

deflexiſſe, ac dormiviſſe per quinquaginta ſeptem annos, quod cum alii memoriæ prodiderunt, tum

κες ἦσαν. Sed ad Boli mentionem, a quo ſum digreſſus paulum, ut revertar, neuter horum, ſi rationem temporum videas, pater eſſe Epimenidis hujus potuit; niſi forte Pythagoreum cenſere velis. Ac tum oportet, vivo adhuc Pythagora de ſecta ejus fuiſſe ipſum, et hunc filium habuiſſe, qui Pythagoræ coætaneus. Nam tradit Diogenes, quem laudavi, cum Epimenide Cretam Pythagoram deveniſſe, et in Idæum antrum deſcendiſſe. Verba ejus ecce iſta ſunt in Pythagora, lib. VIII. Εἶτα ἐν Κρήτῃ σὺν Ἐπιμενίδῃ κατῆλθεν εἰς τὸ Ἰδαῖον ἄντρον. Meurs.

Καὶ κατακοιμηθῆναι ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα.) De ſomno Epimenidis res notiſſima eſt; ſed de tempore variant Scriptores. De quinquaginta ſeptem annis conſentit Plinius lib. VII. cap. LII. *In Gnoſſio Epimenide ſimili modo accipio, puerum æſtu et itinere feſſum ſeptem et quinquaginta dormiiſſe annis.* Diogenes in ejus vita: Οὗτός ποτε πεμφθεὶς παρὰ τȣ̃ πατρὸς ἐς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδȣ̃ κατὰ μεσημβρίαν ἐκκλίνας. ἐπ' ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη. Varro de quinquaginta tantum annis auctor eſt, lib. de L. L. VI. *Nec mirum, quum non modo Epimenides poſt annos quinquaginta expergitus a multis non cognoſcatur, ſed etiam Teucer Livii poſt annos duodecim ab ſuis qui ſit ignoratur.* Et Plutarchus lib. Εἰ γέροντι πολιτευτέον· Ὥσπερ Ἐπιμενίδην λέγȣσι κατακοιμηθέντα νεανίαν ἐξέγρεσθαι γέροντα μετὰ πεντήκοντα ἔτη. Tertullianus non totos quinquaginta dicit. lib. de anima. cap. XLIV. *Quod etiam Epimenidem in fabulam impegit, quinquaginta pene annos ſomniculoſum.* Pauſanias in Atticis quadraginta duntaxat annos dormiiſſe eum tradit. Πεποίηται δὲ καθήμενος Ἐπιμενίδης Κνώσσος, ὃν ἐλθόντα ἐς ἀγρὸν κοιμᾶσθαι λέγȣσιν ἐσελθόντα ἐς σπήλαιον· ὁ δὲ ὕπνος ȣ̓ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν, πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι. Verum quid

Suida

θάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασιν, ἔτι καὶ Θεόπομπος ἐν ταῖς Ἱϛορίαις, ἐπιτρέχων τὰ κατὰ τόπȣς θαυμάσια. Ἔπειτα συμβῆναι ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ. τȣ̀ς μὲν οἰκείȣς τȣ͂ Ἐπιμενίδȣ ἀποθανεῖν, αὐτὸν δὲ, ἐγερθέντα ἐκ τȣ͂ ὕπνȣ, ζητεῖν ἐφ᾽ ὃ ἀπεϛάλη πρόβατον, μὴ εὑρόντα δὲ, πορεύεσθαι εἰς τὸν ἀγρόν· ὑπελάμβανε δὲ ἐγρηγέρθαι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἧπερ ἔδοξεν κεκοιμῆσθαι· καὶ καταλαβὼν τὸν ἀγρὸν πεπραμένον, καὶ τὴν σκευὴν ἠλλαγμένην, ἀπαίρειν εἰς τὴν πόλιν· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκεῖθεν πάντα ἔγνω, ἐν οἷς καὶ τὰ περὶ τȣ͂ χρόνȣ, καθ᾽ ὃν ἀφανὴς ἐγένετο· λέγȣσι δὲ οἱ Κρῆτες, ὥς φη-

tum Theopompus in Hiſtoriis, percurrens, quæ ſingulis locis mirabilia evenerunt. Interea vero temporis accidiſſe, ut propinqui Epimenidis morerentur; ipſum autem e ſomno expergefactum ovem, cujus gratia miſſus fuerat, quæſiviſſe, et quum non inveniſſet, rus profectum eſſe: opinatum autem fuiſſe, eadem ſe die evigilaſſe, qua obdormiviſſe ſibi viſus eſſet; quumque prædium reperiſſet venditum, et inſtrumenta mutata, in urbem abiiſſe, domumque ut venerit, ibi de omnibus rebus cognoviſſe, in his etiam de tempore ſuæ abſentiæ. Et perhibent Cre-

Suida in Ἐπιμηνίδης faciemus, qui ſex tantum annos ſomno ejus attribuit? Ἔζησεν, inquit, ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη, τὰ δὲ ἓξ ἐκαθεύδησεν. Et Appendix Vaticana Cent. III. Proverb. XCVII. ſeptem dicit: Ἐβίω δὲ ἔτος (ὁ Ἐπιμενίδης) ὥς φησιν ὁ Θεόπομπος, ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ ἑπτά· ἅπερ ἑπτὰ ἐκαθεύδησεν. Omnino corruptos numeros arbitror; et in Suida reſcribendum, τὰ δὲ νζ ἐκαθεύδησεν: in Appendice vero Vaticana, ἅπερ πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐ. MEURS.

Ἔτι καὶ Θεόπομπος ἐν ταῖς Ἱϛορίαις) De Theopompo hoc, aliisque ejus nominis, et eorum item ſcriptis, vide quæ notamus infra ad cap. X. MEURS.

φησιν Θεόπομπος, ἔτη βιώσαντα αὐτὸν ἑκατὸν πεντήκοντα ἀποθανεῖν· λέγεται δὲ περὶ τȣ̃ ἀνδρὸς τȣ́τȣ καὶ ἄλλα ȣ̓κ ὀλίγα παράδοξα.

Cretenſes, ut eſt apud Theopompum, mortuum eum eſſe natum annos centum quinquaginta: feruntur que de hoc viro alia etiam haud pauca mirabilia.

CAP. II.

Ἀριςέαν δὲ ἱςορεῖται τὸν Προικοννήσιον, ἔν τινι γναφείῳ τῆς Προικοννήσȣ τελευτήσαντα, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ πολλῶν θεωρηθῆναι,

Ariſteam Proconneſium, ut traditur, quum eſſet in fullonis cujusdam officina in Proconneſo mortuus, eadem die atque hora, a multis

Ἔτη βιώσαντα αὐτὸν ἑκατὸν πεντήκοντα ἀποθανεῖν) Ita Suidas in verbis jam citatis: Ἔζησεν ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη. Alii ſeptem annos addunt. Diogenes: Καὶ ἐπανελθὼν ἐπ' οἶκον, μετ' ȣ̓ πολὺ ἀπήλλαξεν, ὥς φησι Φλέγων ἐν τῷ περὶ μακροβίων, βιȣ̀ς ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Plinius lib. VII. cap. LII. *Rerum faciem mutationemque mirantem, velut poſtero experrectum die, hinc pari numero dierum ſenio ingruente, ut tamen in ſeptimum et quinquageſimum atque centeſimum vitæ duraret annum.* Videndus quoque Val. Maximus lib. VIII. cap. XIII. Xenophanes Colophonius annos tribuebat CLIV. Cretenſes vero CCXCIV. Diogenes: Μετήλλαξεν, ὥς φησι Φλέγων ἐν τῷ περὶ μακροβίων, βιȣ̀ς ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν ὡς δὲ Κρῆτες λέγȣσιν, ἑνὸς δέοντα τριακόσια; ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησὶ, τέτταρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Itaque, quod de Cretenſibus hic ait Apollonius, minime verum eſt. Meurs.

Ἀριςέαν δὲ ἱςορεῖται τὸν Προικοννήσιον) De Ariſtea paſſim occurrit apud Scriptores. Vide, ſi tanti, quæ a me pridem annotata ad Heſychium Mileſium. Meurs.

θῆναι, γράμματα διδάσκοντα. ὅθεν πολλάκις αὐτῷ τοῦ τοιούτου συμβαίνοντος, καὶ περιφανοῦς γιγνομένου διὰ πολλῶν ἐτῶν, καὶ πυκνότερον ἐν τῇ Σικελίᾳ φανταζομένου, οἱ Σικελοὶ ἱερόν τε καθιδρύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔθυσαν ὡς ἥρωϊ.

tis in Sicilia viſum eſſe, litteras docentem. Quod quum eis ſæpius eveniſſet, et per multos annos innotuiſſet, ac crebrius in Sicilia ſe ejus imago offerret, Siculi aram ipſi poſuerunt, atque ut heroi ſacrificarunt.

CAP.

Ἱερόν τε καθιδρύσαντο αὐτῷ,) Statuam Ariſteæ poſitam a Metapontinis in foro, juxta aram Apollinis, juſſu ipſius, commemorat Herodotus lib. IV. Μεταποντῖνοι γάρ φασι αὐτὸν Ἀριστέην, φανέντα σφι ἐς τὴν πόλιν, κελεῦσαι βωμὸν ἱδρύσασθαι Ἀπόλλωνι, καὶ Ἀριστέω τοῦ Προκοννησίου ἐπωνυμίην ἔχοντα ἀνδριάντα παρ᾽ αὐτὸν ἱστάναι. Φάναι γάρ σφι τὸν Ἀπόλλωνα Ἰταλιωτέων μούνοισι δὴ ἀπικέσθαι ἐς τὴν χώρην, καὶ αὐτός οἱ ἕπεσθαι ὁ νῦν ἐὼν Ἀριστέης· τότε δὲ, ὅτε εἵπετο τῷ θεῷ, εἶναι κόραξ. καὶ τὸν, εἰπόντα ταῦτα, ἀφανισθῆναι. σφέας δὲ Μεταποντῖνοι λέγουσι, ἐς Δελφοὺς πέμψαντας, τὸν θεὸν ἐπερωτᾷν, ὅ, τι τὸ φάσμα τοῦ ἀνθρώπου εἴη· τήν τε Πυθίην σφέας κελεύειν πείθεσθαι τῷ φάσματι· πειθομένοισι δὲ, ἄμεινον συνοίσεσθαι· καὶ σφέας, δεξαμένους ταῦτα, ποιῆσαι ἐπιτελέα. καὶ νῦν ἕστηκε ἀνδριὰς ἐπωνυμίην ἔχων Ἀριστέω, παρ᾽ αὐτῷ τῷ ἀγάλματι τοῦ Ἀπόλλωνος. περὶ δὲ αὐτὸν δάφναι ἑστᾶσι. τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἵδρυται. In eandem rem Aeneas Gazæus in Theophraſto: Ἀριστέα φασὶ τὸν Προκοννήσιον, εἰσελθόντα παρὰ τὸν κναφέα ἐν Προκοννήσῳ, ἐκεῖ καὶ τεθνάναι, καὶ ἀφανισθέντα, Κυζικηνοῖς φανερῶς διαλέγεσθαι, καὶ διακοσίοις ὕστερον ἔτεσι ἐν Ἰταλίᾳ Μεταποντίνοις ὀφθῆναι· καὶ κελεύειν ἑαυτὸν θυσίαις τιμᾷν, καὶ τὸν Ἀπόλλω, συνείπετο γὰρ, ἔφη, τῷ Ἀπόλλωνι τότε κόραξ ὑπάρχων ὁ νῦν Ἀριστέας· καὶ τοὺς Μεταποντίνους, πέμψαντας εἰς Δελφοὺς, ἐρωτᾷν τὸν Ἀπόλλω, εἰ χρὴ τῷ Ἀριστέᾳ πείθεσθαι. καὶ τὴν Πυθίαν χρῆσαι, ὡς πειθομένοις ἄμεινον ἔσαι· καὶ νῦν ἀνδριὰς ἕστηκεν ἐπωνυμίᾳ Ἀριστέας παρ᾽ αὐτῷ τῷ ἀγάλματι

CAP. III.

Περὶ δὲ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου τοιαῦτά τινα μυθολογεῖται· φασὶν γὰρ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, ἀπὸ τοῦ σώματος πλαζομένην, ἀπο-

De Hermotimo Clazomenio hujusmodi fabulæ narrantur. Animam ejus, extra corpus evagatam, per multos an-

ἀγάλματι τοῦ Ἀπόλωνος. καὶ ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις ἡ θυσία κοινὴ νομίζεται. Ad lauros quod attinet, quas circum ſtatuam ejus poſitas commemorat Herodotus, eas æneas fuiſſe diſcimus ex Athenæo, lib. XIII. Τῆς δάφνης τῆς χαλκῆς, ἣν ἔστησαν οἱ Μεταποντῖνο, κατὰ τὴν Ἀριστέα τοῦ Προκοννησίου ἐπιδημίαν, ὅτε ἔφησεν ἐξ Ὑπερβορέων παραγεγονέναι. Origenes contra Celſum lib. III. Ἔτι δὲ (ἐκτίθεται) καὶ χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις, ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν τὸν Ἀριστέαν, ὡς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Et poſtea: Οὐχ ἡ τυχοῦσα θειότης ἦν ἐν αὐτῷ, οὐκέτι δὲ ὄντι ἐν τῷ Προκοννησίῳ Ἀριστέᾳ, κὰν ὁ Ἀπόλλων αὐτὸν βούλεται ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν. Athenagoras non a Siculis, ut hic Apollonius noſter; neque a Metapontinis, ut Herodotus, et ex eo Aeneas atque Origenes, ſed a Chiis cultum tradit, communi cum Jove et Apolline honore. Locus eſt in Legat. pro Chriſtianis: Καὶ (ἵδρυνται) Χῖοι Ἀριστέαν, τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες. Meurs.

Φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν) Plinius lib. VII. cap. LII. *Reperimus inter exempla, Hermotimi Clazomenii animam, relicto corpore, errare ſolitam, vagamque e longinquo multa annuntiare, quæ niſi a præſenti noſci non poſſent.* Lucianus in Encomio Muſcæ: Καὶ ἐκαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ᾽ ἑαυτὴν, εἶτα ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Origenes contra Celſum lib. III. Ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ τοῦ Κλαζομενίου ὁ Κέλσος εἶπε, προσθεὶς ἔτι τὰς κατ᾽ αὐτὸν ἱστορίας, μῶν οὐ τοῦτό φασιν, ὡς ἄρα ἡ ψυχὴ αὐτῷ πολλάκις, ἀπολιποῦσα τὸ σῶμα, περιεπόλει ἀσώματος. Vide etiam Tertullianum de anima, cap. XLVI. Meurs.

ἀποδημεῖν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ κατὰ τόπους γινομένην, προλέγειν τὰ μέλλοντα ἀποβήσεσθαι, οἷον ὄμβρους μεγάλους, καὶ ἀνομβρίας, ἔτι δὲ σεισμούς τε, καὶ λοιμοὺς καὶ παραπλήσια, τοῦ σωματίου κειμένου. τὴν δὲ ψυχὴν, καθάπερ εἰς ἔλυτρον διὰ χρόνων τινῶν εἰσερχομένην, διεγείρειν τὸ σῶμα. Τοῦτο δὲ αὐτοῦ πολλάκις ποιοῦντος, καὶ τῆς γυναικὸς ἐντολὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐχούσης, ὅτε μέλλοι χωρίζεσθαι, μηδένα θιγεῖν τοῦ σωματίου μηδέ τινα τῶν πολιτῶν, μηδ' ἄλλων ἀνθρώπων· εἰσελθόντες τινὲς εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκλιπαρήσαντες τὸ γύναιον, ἐθεώρησαν χαμαὶ κείμενον γυμνὸν τὸν Ἑρμότιμον, ἀκίνητον· οἱ δὲ, πῦρ λαβόντες, κατέκαυσαν αὐτὸν, οἰόμενοι τῆς ψυχῆς παραγενομένης, καὶ μηκέτι ἐχούσης ὅπου

annos peregrinatam, variis in locis futura prædixiſſe: ut imbres magnos, ſiccitates, terræ motus, peſtilentias, aliaque id genus, jacente interim corpuſculo, tum eam longo temporis intervallo corpus, veluti exuvium quoddam, intraſſe, idque excitaſſe. Id quum ſæpenumero egiſſet, uxorque mandatum ab eo haberet, ut ipſo diſceſſuro nemo, neque civis, neque alius homo, corpuſculum attingeret: quidam, domum ingreſſi, quum mulierculam exoraſſent, nudum, immobilemque, humi jacentem viderunt Hermotimum, quem ii, igne facto, cremarunt: exiſtimantes, et anima reverſa, et quo ſe reciperet non inveniente, ipſum prorſus moriturum,

Εἰσελθόντες τινὲς εἰς τὴν οἰκίαν) Tertullianus de anima, cap. XLIV. *Uxor hoc prodidit dormientis inimici, dormientem nacti, pro defuncto cremaverunt.* Hos Cantharidas appellatos tradit Plinius loco citato: *Corpore interim ſemianimi, donec eo cremato inimici, qui Cantharidæ vocabantur, remeanti animæ velut vaginam ademerint.* MEURS.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0046-4

ὅπȣ εἰσδύσεται, παντελῶς ςερήσεσθαι τȣ̃ ζῆν· ὅπερ καὶ συνέπεσεν. Τὸν μὲν ȣ̃ν Ἑρμότιμον Κλαζομένιοι τιμῶσι μέχρι τȣ̃ νῦν, καὶ ἱερὸν αὐτȣ̃ καθίδρυται, εἰς ὃ γυνὴ ȣ̓κ εἰσέρχεται, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν.

rum, quod et accidit. Cæterum Clazomenii Hermotimum in hunc usque diem venerantur, fanumque ei dedicarunt, in quod mulieribus ingredi non licet, ob cauſam ſupra dictam.

CAP. IV.

Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων· ἔγραφε δὲ καὶ Χρησμȣ̀ς ταῖς χώραις πε-

Abaris ex Hyperboreis, ipſe quoque Theologus fuit. Scripſit oracula regiones peragrans, quæ

Καὶ ἱερὸν αὐτῷ καθίδρυται) Origenes loco citato: Μῶν ȣ̓ τȣ̃τό φασιν, ὡς ἄρα ἡ ψυχὴ αὐτȣ̃ πολλάκις ἀπολιπȣ̃σα τὸ σῶμα, περιεπόλει ἀσώματος; καὶ ȣ̓δὲ τȣ̃τον ἐνόμισαν θεὸν οἱ ἄνθρωποι. Tertullianus de anima, cap. II. *Ut Hermotimum, cui Clazomenii mortuo templum contulerint.* Iterum cap. XLIV. *Cives Clazomenii Hermotimum templo conſolantur.* Meurs.

Εἰς ὃ γυνὴ ȣ̓κ εἰσέρχεται.) Tertullianus de anima, cap. XLIV. *Clazomenii Hermotimum templo conſolantur. Mulier non adit, ob notam uxoris.* Meurs.

Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων) Abaridis hujus meminerunt varii: Strabo lib. VII. Herodotus lib. IV. Jamblichus, et Malchus, ſive Porphyrius de vita Pythagoræ. Origenes contra Celſum lib. III. Clemens Strom. I. Greg. Nazianzenus Orat. in laudem Baſilii Magni, et Epiſt. X. Himerius εἰς τὸν κόμητα Οὐρσίκιον. Harpocration, Suidas, alii. Quin de nomine etiam ipſius opus quoddam ſuum Heraclides Ἄβαρις inſcripſit, ut diſcimus ex Plutarcho initio libri de Aud. Poetis: Καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδȣ, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίςωνος διερχόμενοι. Meurs.

Ἔγραφε δὲ καὶ χρησμȣ̀ς) Abaridis opus fuit, Χρησμοὶ Σκύ-

περιερχόμενος, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες· προέλεγε δὲ καὶ οὗτος σεισμοὺς, καὶ λοιμοὺς, καὶ τὰ παραπλήσια, καὶ τὰ γιγνόμενα κατ᾽ οὐρανόν· λέγεται δὲ τοῦτον, εἰς Λακεδαίμονα παραγενόμενον, εἰρηκέναι τοῖς Λάκωσι, κωλυτήρια θῦσαι τοῖς θεοῖς, καὶ ἐκ τούτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸς οὐκ ἐγένετο.

quæ hodieque exſtant: prædixit is quoque terræ motus, peſtes, et ſimilia, ac res in cœlo eventuras. Ferunt eum, quumSpartam adveniſſet, Lacones monuiſſe, ut ſacra facerent diis, quo mala averterent, quibus peractis, nulla poſtmodo Lacedæmone peſtis fuerit.

CAP. V.

Σκύθινοι. Suidas: Ἄβαρις Σκύθης, Σεύθου υἱός· συνεγράψατο δὲ Χρησμοὺς, τοὺς καλουμένους Σκυθίνους. Scholiaſtes Ariſtophanis meminit ad Equites: Καὶ Ἄβαρίν φασι τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς Χρησμοὺς, τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. MEURS.

Εἰς Λακεδαίμονα παραγενόμενον.) Jamblichus de vita Pythagoræ lib. I. cap. XXVIII. Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸν γενέσθαι. Spartam veniſſe, obſervare quoque eſt apud Pauſaniam in Laconicis, qui ait, templum conſtituiſſe Proſerpinæ τῇ Σωτείρᾳ, e regione Veneris Olympiæ: quod alii tamen ad Orpheum referebant. Verba ejus ecce iſta: Λακεδαιμονίοις δὲ ἀπαντικρὺ τῆς Ὀλυμπίας Ἀφροδίτης ἐστι ναὸς Κόρης Σωτείρας· ποιῆσαι δὲ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα λέγουσιν, οἱ δὲ Ἄβαριν, ἀφικόμενον ἐξ Ὑπερβορείων. MEURS.

Κωλυτήρια θῦσαι τοῖς θεοῖς) Vocabantur Κωλυτήρια ſacra, quæ malo alicui averruncando, ac prohibendo, faciebant. Heſychius: Κωλυτὴρ, σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ, καὶ θυσία τις, κωλυτήρια. Apud Jamblichum, in citatis paullo ante verbis: Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια. MEURS.

CAP. V.

Τὰ δὲ περὶ Φερεκύδην τοσαῦτά τινα ἱστορεῖται. Ἐν Σκύρῳ ποτὲ τῇ νήσῳ διψῶντα, ὑδάτιον αἰτῆσαι παρά τινος τῶν γνωρίμων· τὸν δὲ πιόντα, εἰπεῖν, σεισμὸν ἐσόμενον ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τρίτην ἡμέραν· τούτου δὲ συμβάντος, μεγάλην δόξαν αὐτὸν ἀπενέγκασθαι· πάλιν δὲ εἰς Σάμον πορευόμενος, εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, ἰδεῖν πλοῖον εἰς τὸν λιμένα κατα-

De Pherecyde hæc narrantur: eum in Scyro inſula ſitientem aliquando aquam a diſcipulorum quodam homine petiiſſe, quam quum bibiſſet, pronuntiaſſe, terræ motum poſt triduum ea in inſula futurum: quæ res quum eveniſſet, magnam eum reportaſſe gloriam. Rurſum Samum profectum, ad Junonis templum, vidiſſe na-

Ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ) Credo non Σκύρῳ, ſed Σύρῳ legendum: fuit enim Syrus inſula patria Pherecydi, unde Syrius dictus eſt, quod qui non obſervarunt, Syriam ei patriam falſo tribuerunt. XYLANDER. Diogenes Laertius in Pherecyde lib. I. ait factum παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς ψάμμου, ubi pro ψάμμου Caſaubonus legendum putabat Σάμου. MEURS. Non opus eſt Σκύρῳ in Σύρῳ mutare cum Xylandro: quidni enim Pherecydes, etiamſi inſulam Syrum in Jonia patriam habuit, aliquando eſſe potuit in Scyro inſula maris Aegæi, Samo inſulæ vicina? TEUCHERUS.

Ὑδάτιον αἰτῆσαι παρά τινος) Narrat quoque Diogenes Laertius in Pherecyde lib. I. Καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος, πιόντα, προειπεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμὸς, καὶ γενέσθαι. Plinius lib. II. cap. LXXIV. *Perhibetur et Pherecydis, Pythagoræ doctoris, alia conjectatio, ſed et illa divina: hauſtu aquæ e puteo præſenſiſſe, ac prædixiſſe ibi terræ motum.* MEURS.

Πάλιν δὲ εἰς Σάμον πορευόμενος) Idem tradit Diogenes loco citato. MEURS.

ταγόμενον, καὶ εἰπεῖν τοῖς συνεςῶσιν, ὡς ὀκ εἰσελεύσεται ἐντὸς τῆς λιμένος· ἔτι δὲ λέγοντος αὐτῷ καταῤῥαγῆναι γνόφον, καὶ τέλος ἀφανισθῆναι τὴν ναῦν.

navim portui ſubeuntem, ac dixiſſe adſtantibus, eam intra portum non perventuram, ipſoque adhuc loquente, nimbum e cœlo dejectum, navimque periiſſe.

CAP. VI.

Τέτοις δὲ ἐπιγενόμενος Πυθαγόρας, Μνησάρχε υἱὸς, τὸ μὲν πρῶτον διεπονεῖτο περὶ τὰ μαθήματα καὶ τὲς ἀριθμὲς, ὕςερον δέ ποτε καὶ τῆς Φερεκύδε τερατοποιΐας ὀκ ἀπέςη· καὶ γάρ τῳ Μεταπόντιον πλοίῳ εἰσερχομένῳ φορτίον ἔχοντι, καὶ τῶν παρατυχόντων εὐχομένων, σωςὸν εἶναι, καὶ ἐλθεῖν διὰ τὸν φόρτον, ἑςῶτα τῶτον εἰπεῖν· νεκρὸν τοίνυν φανήσεται ὑμῖν σῶμα ἄγον τὸ πλοῖον

Subſecutus hos Pythagoras Mneſarchi filius, principio mathematibus ac numeris operam dedit, poſtea vero etiam a Pherecydis oſtenta faciendi facultate non deſtitit. Nam Metapontum intrante nave onus habente et iis, qui aderant, optantibus, ut ſalva eſſet ac veniret propter onus, adſtans ipſe: ergo, inquit, mortuum vobis apparebit cor-

Καὶ γάρ τῳ Μεταπόντιον πλοίῳ εἰσερχομένῳ) Pro voce truncata, καὶ γὰρ τῷ Ποντίῳ reſcribo καὶ γὰρ Μεταποντίῳ. Metaponti accidiſſe hoc fertur. Jamblichus de ejus vita lib. II. cap. XXVIII. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ εὐξαμένων τινῶν γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ, νεκρὸς τοίνυν ἂν ὑμῖν ἔφη· καὶ ἐφάνη νεκρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. Narrat rem etiam Porphyrius in ejus vita. Meurs. Alia ratione uſus, ſcribendo καὶ γάρ τῳ Μεταπόντιον, emendavi lectionem vulgatam, καὶ γὰρ τῷ Ποντίῳ. Teuch.

Εἶναι, καὶ ἐλθεῖν) Sic poſui pro εἶναι κατελθεῖν. T.

Νεκρὸν τοίνυν φανήσεται) Sic lego pro μικρὸν τοίνυν φ. non

πλοῖον τοῦτο· πάλιν δὲ ἐν Καυλωνίᾳ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, γράφων περὶ αὐτοῦ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα λέγει, καὶ τὸν ἐν Τυῤῥηνίᾳ φησὶν δάκνοντα θανάσιμον ὄφιν, αὐτὸς δάκνων, ἀπέκτεινεν. καὶ τὴν γινομένην δὲ στάσιν τοῖς Πυθαγορείοις προειπεῖν· διὸ καὶ εἰς Μεταπόντιον ἀπῆρεν, ὑπὸ μηδενὸς θεωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ διαβαίνων σὺν ἄλλοις, ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἀνθρώπων· Πυ-
θα-

corpus hæc navis ducens. Rurſum in Caulonia (ut ait Ariſtoteles, ſcribens de eo etiam multa alia) in Etruria ſerpentem, qui morſu necabat, iſte mordens interfecit. Seditionem enim orientem ſuis prædixit diſcipulis, ideoque Metapontum tranſiit, nemini viſus, et fluvium, qui infra Samum eſt, tranſiens, vocem humana majorem audivit, quæ diceret: *ſalve Pythagora*, unde
ſum-

non enim exiguum corpus, ſed mortuum navis illa advehebat. Ita hiſtoria teſtatur. Meurs.

Πάλιν δὲ ἐν Καυλωνίᾳ) Corrige Jamblichum lib. I. cap. XXVIII. *Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν Καυλωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος, καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν τούτου θάνατον προεῖπεν αὐτός.* Minus recte hodie editur, ἐν Καυκωνίᾳ. Caulonia, quemadmodum Metapontum, urbs erat Italiæ; in qua hæc geſta. Cauconia vero, regio Bithyniæ. Meurs.

Δάκνοντα θανάσιμον ὄφιν) Vide Jamblichum loco citato. Meurs.

Κατὰ Σάμον ποταμοῦ διαβαίνων) Erat autem hic fluvius Neſſus. Diogenes in ejus vita lib. VIII. *Καὶ ὅτι Νέσσος ὁ ποταμὸς διαβαίνοντα αὐτὸν προσαγορεύσαι, πολὺς ἦν ὁ φάσκων.* Commemorat quoque Aelianus Var. Hiſt. lib. II. cap. XXVI. et lib. IV. cap. XVII. Porphyrio Καύκασος dicitur hic fluvius: *Καύκασον δ' ἔφασαν τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἑταίρων διαβαίνοντά ποτε προσειπεῖν, καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνός τι καὶ τρανὸν ἀπεφθέγξατο, πάντων ἀκουόντων, χαῖρε Πυθαγόρα.* Sed legendum ego exiſtimo: *Καὶ Νέσον δ' ἔφασαν τ. π.* Meurs.

θαγόρα χαῖρε· τὲς δὲ παρόντας περιδεεῖς γενέσθαι· ἐφάνη δὲ ποτὲ καὶ ἐν Κρότωνι, καὶ ἐν Μεταποντίῳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ· ἐν θεάτρῳ δὲ καθήμενός ποτε ἐξανίςαται, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης, καὶ τὸν ἴδιον μηρὸν παρέφαινε τοῖς καθημένοις εἰς χρυσὲν· λέγεται δὲ περὶ αὐτὲ καὶ ἄλλα τινὰ παράδοξα. Ἡμεῖς δὲ, μὴ βελόμενοι μεταγραφέων ἔργον ποιεῖν, αὐτὲ τὸν λόγον καταπαύσομεν.

ſummus comitibus incidit pavor. Viſus eſt aliquando Crotone, et Metaponti eadem die atque hora. Aliquando in theatro ſedens, ut Ariſtoteles refert, ſurrexit, et ſedentibus demonſtravit femur ſuum aureum. Feruntur de eo etiam alia mirabilia. Nos autem, nolentes transſcriptorum opus facere, hic orationem finiemus.

CAP. VII.

Ἀριςοτέλης δ᾽ ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν, τὲς

Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus tradit, eos,

Ἐν Κρότωνι καὶ ἐν Μεταποντίῳ) Ita Aelianus Var. Hiſt. lib. II. cap. XXVI. Ἀριςοτέλης λέγει, ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι. Eademque iterum habet lib. IV. cap. XVII. Porphyrius, qui hodie Malchus inſcribitur, pro Crotone Tauromenium nominat: Μιᾷ τε καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενείῳ τῆς Σικελίας συγγεγονέναι, καὶ διειλέχθαι κοινῇ τοῖς ἑκατέρωθι ἑταίροις αὐτῷ διαβεβαιεῦνται σχεδὸν ἅπαντες. Meurs.

Τὸν ἴδιον μηρὸν παρέφαινε) Narrat etiam Porphyrius, Diogenes et Aelianus locis citatis; et alluſum eſt a Luciano in Mort. Dial. ubi ita eum affatur Menippus: Οὐκ ἔτι χρυσὲς ὁ μηρός ἐςί σοι. Meurs.

Ἀριςοτέλης δ᾽ ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν) Vide Sect. XXI. Problem. XXIV. et Sect. XXXVIII. Problem. X. Meurs.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0052-7

τὰς περὶ τὴν φυτείαν τῆς κριθῆς γινομένους, χλωρότερα ἴσχειν καὶ τὰ σώματα, μᾶλλον ἢ περὶ τὸν πυρὸν κατασχολουμένους.

eos, qui in hordeo plantando verſantur, pallidiora habere corpora, quam qui in tritico occupantur.

CAP. VIII.

Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν

Andron in quarto libro Sacrificiorum ad Philip-

Χλωρότερα ἴσχειν τὰ σώματα) Rationem ſuppeditat Ariſtoteles Problem. Sect. XXII. quæſt. XIII. et XXXIX. qu. X. quia triticum facilius, quam hordeum concoqui poteſt: ſed alia ratio afferri poteſt ex Problem. Sect. XXXIX. qu. IV. quia nempe hordeum frigidum eſt, et humor ſummum corpus obtinens pallet, ſi refrigeretur: legendum enim eſt loco citato ἐὰν ψυχθῇ, deleto μὴ parentheſi incluſo. Teuch.

Ἄνδρων δ' ἐν τῇ τετάρτῃ) Andronis hic liber, quantum memini, non temere alibi citatur. Plures autem hoc nomine Scriptores exſtiterunt. Primus Andron *Alexandrinus* ejusque Χρονικὰ laudantur ab Athenæo lib. IV. Οὐ γὰρ οἶδας ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα, ἔτι τε τὸν Ἄνδρωνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα. Et ex his puto eſſe, quæ profert Etymologici auctor in Παρνασσός. Ἄνδρων δέ φησιν, ἐπειδὴ προσώρμισεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος. Secundus Andron *Epheſius*. Hunc incerto opere citat Diogenes Laertius in Pherecyde, lib. I. Ἄνδρων δ' ὁ Ἐφέσιος δύο φησὶ γεγονέναι Φερεκύδας, Συρίους. Et Scholiaſtes Pindari Iſthm. Od. II. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος. Atque hic erit ſine dubio, cujus Τρίπους commemoratur a Diogene in Thalete lib. I. Ἄνδρων δ' ἐν τῷ Τρίποδι (φησὶν) Ἀργείους ἆθλον ἀρετῆς τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων τρίποδα θεῖναι, κριθῆναι δὲ Ἀριστόδημον Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρῆσαι Χείλωνι. Evincit eadem de Ariſtodemo Spartano narratio. Meminit ejusdem

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0053-3

dem operis Clemens Strom. I. Συνεχρόνισαν δὲ οἱ καταλεγέντες σοφοὶ τῷ Θαλεῖ, ὡς φησὶν Ἄνδρων ἐν τῷ Τρίποδι. Etiam Suidas in Σαμίων ὁ δῆμος. Παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδ γράμματα ὑπὸ Καλλιϛράτȣ, ὡς Ἄνδρων. Et ex eo Apoſtolius, in eodem proverbio. Tertius ANDRON *Halicarnaſſeus*. Nominat incerto itidem opere Plutarchus Theſeo: Ὡς Ἑλλάνικος, καὶ Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἱϛορήκασι. Et Iſaacius Tzetzes ad Lycophronem: Ἄνδρων δ' ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν φησὶ γῆμαι δύο γυναῖκας, Ὀμφολίδην καὶ Παρθενόπην, ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννῆ̣, τὴν μὲν Ἀσίαν, καὶ Λιβύην, θατέρας δὲ Εὐρώπην, καὶ Θρᾴκην. Sed corrigendus iſte locus, legendumque γ. δ. γυναῖκας, Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην. Et mox: θ. γεννᾷ. τῆς μὲν, Ἀσίαν. Firmat ecce Scholiaſtes Aeſchyli ad Perſas: Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην, σχεῖν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης, Ἀσίαν καὶ Λιβύην. Cenſeo autem eſſe ex eo opere, cui titulus, Ἐπιτομὴ τῶν συγγενειῶν. Memorat Scholiaſtes Apollonii lib. I. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν, Θεογνήτην τὴν Λαοδίκȣ μητέρα Ἰάσωνος γεγονέναι φησί. Et Harpocration in Φορβάντειον. Ὅτι τὸ Ἀθήνησι Φορβάντειον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος, βασιλεύσαντος Κȣρητῶν, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ Συγγενειῶν. Quartus ANDRON *Tejus*. Hujus Περίπλȣς nominatur a Scholiaſte Apollonii lib. II. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήϊος ἐν τῷ Περίπλῳ φησὶν, Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι τῶν τόπων. Iterum poſtea, ſed ſine ullo operis titulo: Ὁ δὲ Τήϊος Ἄνδρων φησὶ, μίαν τῶν Ἀμαζόνων, φυγȣ̃σαν εἰς Πόντον, γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ. Cenſeo autem hunc ipſum eſſe, qui ſcripſerat περὶ Πόντȣ, ex eoque opere deſumta iſta, quemadmodum illa quoque, quæ leguntur apud Etymologici auctorem in Σινώπη· Ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων, φυγȣ̃σαν εἰς Πόντον, παρὰ τὸν βασιλέα τȣ̃ τόπȣ, πίνȣσάν τε πλεῖϛον οἶνον, προσαγορευθῆναι Σινώπην. Titulum nobis repræſentat Scholiaſtes Apollonii lib. II. Τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντȣ. Quod vero hoc loco noſter Apollonius profert

περὶ

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0054-8

σιῶν· κορώνη ἐν τῇ Ἀττικῇ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὐδεμία ἑώραται εἰσερχομένη, καθάπερ ὐδὲ ἐν Πάφῳ περὶ τὰ θυρώματα τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυῖα ἐφισαμένη.

lippum ſcribit, in Attica nullam cornicem viſam eſſe in arcem intrare, ut neque in Papho muſcam in foribus Veneris inſiſtere.

CAP. IX.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασι φησίν· οἱ μονοσιτῦντες πικρότερα τὰ ἤθη ἔχυσιν, μᾶλλον ἢ οἱ δὶς τροφαῖς χρώμενοι.

Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus auctor eſt, eos, qui ſemel tantum cibo utuntur, moroſiores eſſe iis, qui bis.

περὶ Θυσιῶν. πρὸς Φίλιππον, id an horum alicujus, an alterius vero fuerit, plane incertum eſt, neque hic quicquam conjecturæ indulgere mihi libet. Meurs.

Κορώνη ἐν τῇ Ἀττικῇ) Cornix Athenis arcem non intrabat. Plinius lib. X. cap. XII. *Ab Arcturi ſidere ad hirundinum adventum notatur eam* (de cornice loquitur) *in Minervæ lucis templisque raro, alicubi omnino non aſpici, ſicut Athenis.* Antigonus Hiſt. Mir. XIV. Ἀμελησαγόρας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ τὴν Ἀτθίδα συγγεγραφώς, ὐ φησὶ κορώνην προσίπτασθαι πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, ὐδ' ἔχοι ἂν εἰπεῖν ἑωρακὼς ὐδείς. Et mox cauſam facti addit ex fabula, quam illic vide. At quæ mox de muſca addit noſter iſte, nondum alibi legere memini. Meurs. De cornice vide etiam Aeliani Hiſt. Anim. lib. V. cap. VIII. Teuch.

Οἱ μονοσιτῦντες πικρότερα τὰ ἤθη ἔχυσι) Hæc ab Ariſtotele tradita fuerint in iis Problematibus, quæ interciderunt. Meurs. Ratio problematis reddi poteſt ex Alexandri Aphrodiſæi Probl. CXXXIX. quoniam, qui jejuni diutius fuere, (quales ſunt qui ſemel tantummodo

CAP. X.

Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Θαυμασίοις, ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν

Theopompus in Mirabilibus perhibet, ludis Olym-

do cibum capiunt,) ii cibi ſumendi intervallo bile redundant, quare dicit Galenus: πικροχόλες χαλεπώτερον ἀσιτίαν καὶ μονοσιτίαν φέρειν τῶν ἄλλων. T.

Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Θαυμασίοις) Multa de Theopompis, eorumque ſcriptis annotavi ante ſeptennium hoc ad Heſychium Mileſium, quæ refingere per occaſionem hanc libet. Fuerunt autem illo nomine auctores plures, et in illis THEOPOMPUS *Athenienſis*, *Comicus*. De eo Suidas: Θεόπομπος, Θεοδέκτε, ἢ Θεοδώρε, Ἀθηναῖος, κωμικος, ἐδίδαξε δράματα κδ' ἐϛὶ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Scripſit ecce Comœdias XXIV. quarum titulos, quando aliud nihil reliquum tempus fecit, inquiramus. In his fuit Ἄδμητος. Athenæus lib. XV. Μνημονεύει τε μυροπώλε τέτε τε Πέρωνος καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ, καὶ Ἡδυχάρει. Ἄλθαι. Athenæus lib. XI. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ἄλθαις ἔφη. niſi legendum, quod Caſaubono placuiſſe etiam video, ἐν Ἀλφαίᾳ. Ita enim eſt apud Pollucem lib. X. cap. XLVI. Ὥσπερ πε καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀλφαίᾳ·

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην
Κίϛην γεγονυῖαν φαρμακοπώλε Μεγαρικε.

Ἀσκληπιός. Suidas: Δράματα δὲ αὐτε (τε Θεοπόμπε) εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ Ἀσκληπιός. Ἀφροδίσιοι. Scholiaſtes Ariſtophanis Pluto: Καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις·

Ονος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελίτε Φιλωνίδης,
Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαϛε τῇ πόλει.

Ac fortaſſis eadem fuerit Ἀφροδίτη, cujus meminit Athenæus lib. VII. Θεόπομπος Ἀφροδίτῃ·

— ἀλλ' ἔντραγε τὴν σηπίαν
Τηνδὶ λαβε̃σα, καὶ τοδὶ τὸ πολυπόδιον.

Εἰρήνη. Pollux l. X. c. XXVI. Τὸ δὲ ὀβελισκολύχνιον, ϛρατιωτικὸν μὲν τὸ χρῆμα εἴρηται ὑπὸ Θεοπόμπε τε Κωμικε ἐν Εἰρήνῃ. Et mox, cap. XXVIII. Ὥσπερ καὶ Θεόπομπος

πομπος Εἰρήνῃ. Athenæus lib. IX. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ω Συραττικὲ Οὐλπιανὲ, καὶ ἔμβαμμα λέγουσιν, ὡς Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ. Iterum, eodem libro: Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα. Et lib. XIV. Θεόπομπος δ' Εἰρήνῃ, τὰς Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχάδας, φησὶν οὕτως Ἐποποιοί. Scholiaſtes Apollonii lib. IV. Καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτὰ φησὶ, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης, καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἐποποιοῖς. Ἡδύχαρις. Diogenes Laertius in Platone lib. III. Θεόπομπος γοῦν ἐν Ἡδυχάρει φησὶν οὕτως

— ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν.

Τὰ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὡς φησὶ Πλάτων.

Athenæus lib. XV. Μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου τοῦ Πέρωνος καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ, καὶ Ἡδυχάρει. Harpocration in Καταχύσματα· Ὡς Θεόπομπος ἐν Ἡδυχάρει. Θησεύς. Athenæus lib. III. Καὶ Θεόπομπος ἐν Θησεῖ. Plutarchus lib. de X. Rhet. in Iſæo: Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Θησεῖ. Laudat quoque Suidas in Ἀβυρτάκη. Κάλλαισχρος. Pollux lib. IX. cap. VI. Τὰ δὲ στατῆρος ἄξια, στατηρίδια φαίης ἂν, ὡς Θεόπομπος ἐν Καλλαίσχρῳ,

Οὐ φησὶν εἶναι τῶν ἑτέρων τὰς μέσας
Στατηρίδας. —

Sed corruptum illum locum, et ſic reſtituendum cenſeo: τ. δ. σ. ἄξια, στατηριαῖα φαίης ἄν. Et mox fragmentum Theopompi ſic legendum:

Οὐ φησὶν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας
Στατηριαίας. —

Athenæus lib. VII. Ὅταν δὲ καὶ Θεόπομπος ἐν Καλλαίσχρῳ λέγῃ. Occurritque rurſum apud eundem lib. IX. et X. Καπηλίδες. Pollux lib. VII. cap. XXXII. Εἴρηται δὲ καὶ ξιφομάχαιρα, ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἐν Θεοπόμπου Καπηλίσιν·

Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας, καὶ δόρυ.

Et corrigendus eſt idem lib. X. cap. XXXI. Θεόπομπος δὲ ἐν Καπηλίσιν·

Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας. —

Hodie editur, Θεόπομπος δὲ ἐν Πόλησιν. Corruptus quoque Zenobii locus Cent. IV. Proverb. XLIV. Μέμνηται ταύτης (τῆς θυσίας) Θεόπομπος ἐν Καπήλοισιν. Reſcribendum, Θ. ἐν Καπηλίσιν. Μῆδος. Athenæus lib.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0057-6

lib. XI. Νίκανδρος δὲ ὁ Θυατειρηνὸς τὸ χωρὶς ὠτίων ποτηριον ὠνομακέναι Θεόπομπον ἐν Μήδῳ. Et mox iterum: Θεόπομπος Παμφίλῃ, καὶ ἐν Μήδῳ. Scholiaſtes Pindari Pyth. Od. II. Χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκαβηττὸν λέγοντα. Νεμέα. Athenæus lib. XI. Μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θεόπομπος μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως. Ὀδυσσεύς. Athenæus lib. IV. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη. Scholiaſtes Ariſtophanis Veſpis: Καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Ὀδυσσεῖ. Plurali numero ſcribitur Ὀδυσσεῖς, apud Pollucem lib. VII. cap. XVI. Θεόπομπος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσιν ἔφη·

Ἐπὶ διακόνου λάσσιον ἐπιβεβλημένος.

Et certe videntur duæ hoc titulo fabulæ fuiſſe, quales aliis quoque Comicis, et una Ὀδυσσεὺς πρῶτος, altera Ὀδυσσεὺς δεύτερος, inſcripta fuerit. Ac prioris meminit Erotianus: Λάσιον, ὀθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσεῖ α. Ita enim ibi reſtituendum cenſeo, quum hodie edatur Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσείᾳ. Παῖδες. Pollux lib. VII. cap. XIV. Ὤαν λουτρίδα ἔοικε Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐν Παισὶ καλεῖν. Iterum lib. X. cap. XLVII. Ὤαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Παισί. Hephæſtion in Enchiridio: Τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν. Itaque corrigendus Scholiaſtes Ariſtophanis Avibus: Καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί. Perperam editur, Θεόπομπος ἐν Παιᾶσι. Παμφίλη. Athenæus lib. XI. Θεόπομπος Παμφίλῃ. Etymologici auctor in Ἐπιτηθή. Θεόπομπος Παμφίλῃ·

Αὕτη δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίσατο

Παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς. —

Πανταλέων. Pollux lib. IX. cap. I. Καὶ Θεόπομπος ἐν Πανταλέοντι καὶ σπηλάδιον εἴρηκεν. Verum dubitatum video, an non titulus auctorem ſuum mentiretur. Idem Pollux lib. X. cap. VIII. Προχρήσεται τῷ ῥηθέντι ἐν Πανταλέοντι Θεοπόμπου, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δρᾶμα. Πηνελόπη. Athenæus lib. V. Καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ. Iterum lib. XIV. Θεόπομπος Πηνελόπῃ·

Καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῖν σφάττουσι δέλφακα.

Πόλεις. Sed corruptus apud Pollucem iſte titulus,

Vide

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0058-2

Vide ſupra in Καπηλίδες. Σειρῆνες. Athenæus lib. IX. Ἐν δὲ Σειρῆσιν (ὁ Θεόπομπος) ὑπήτρια καλεῖ τὰ ὑπογάςρια. Pollux lib. VII. cap. XXXIII. ſect. VIII. Θεόπομπός ἐν Σειρῆσι Φρυγεὺς Φησί. Etymologici auctor in Ἐπὶ Χαριξένης Αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρεμάτων· οἱ δὲ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν. Στρατιώτης· Priſcianus lib. XVIII. Θεόπομπος Στρατιωτη. Στρατιώτιδες. Pollux lib. IX. cap. VI. Παρὰ μέν τοι Θεοπόμπῳ ἐν Στρατιώτισι καὶ τὸ τετρώβολον λαμβάνειν, τετρωβολίζειν ὠνόμαςαι. Athenæus lib. XI. Θεόπομπος Στρατιώτισιν. Φινεύς. Athenæus lib. XIV. Τὸ γὰρ ἀπεσθίειν ἔτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος. Τισάμενος. Harpocration in Καταπλήξ Θεόπομπος Τισαμένῳ. Laudat quoque Scholiaſtes Ariſtophanis Veſpis. Hæc de Theopompo Athenienſi, Comico. Sequitur alter, Theopompus *Chius*, *Rhetor*. De quo Suidas: Θεόπομπος, Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιςράτε. γεγονὼς κατὰ τὲς χρόνες τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἐνενηκοςῆς τρίτης ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἔφορος, Ἰσοκράτες ἀκουςὴς, ἅμα Ἐφόρῳ. ἔγραψεν Ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότε Ἱςοριῶν ἐν βιβλίοις β, Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ, Ἑλληνικὰς Ἱςορίας ἕπονται δὲ ταῖς Θεκυδίδε, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ια, ἔχεσαι τὰ ἀπὸ τε Πελοποννησιακε πολέμε, καὶ λοιπά. ἔγραψε δὲ καὶ ἕτερα πλεῖςα. Eſt in illis, primo loco, Ἐπιτομὴ τῶν Ἡροδότε ἱςοριῶν, ἐν βιβλίοις β. Quod opus qui laudaret, nondum vidi. Alterum eſt, Φιλιππικὰ, ἐν βιβλίοις οβ. Opus longe nobiliſſimum, et quod paſſim citatur ab auctoribus antiquis, Græcis pariter et Latinis. Sed in numero librorum mendum eſt in iſtis Suidæ, ſcribendumque: Ἐν βιβλίοις νη. Diodorus Siculus lib. XVI. Τῶν δὲ συγγραφέων Θεόπομπος ὁ Χῖος, τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ Φίλιππον ἱςοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος, γέγραφε βίβλες ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνεσιν. Quæ totidem verbis anonymus in Olympiadum deſcriptione, ad Olymp. CV. annum I. Ex his tres, XLI. XLII. XLIII. res Siculas tractabant. Idem Diodorus, libro citato: Θεόπομπος ὁ Χῖος ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἱςορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλες, περιεχέσας Σικελικὰς πράξεις· ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίε τε πρεσβυτέρε τυραννίδος, διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα, καὶ

κατέςρεψεν εἰς τὴν ἔκπτωσιν Διονυσίȣ τȣ͂ νεωτέρȣ. Εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς, ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοςῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοςῆς. Quæ totidem iterum verbis idem anonymus Olymp. CIX. anno II. Poſt hæc commemorantur Suidæ Ἑλληνικαὶ ἱςορίαι, ἐν βιβλίοις ιά. Hoc quoque opus multis laudatum; verum iterum in librorum numero mendum eſt, ſcribendumque: Ἐν βιβλίοις ιβ. Diodorus lib. XIV. Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέςρεψεν εἰς τȣ͂τον τὸν ἐνιαυτὸν, καὶ εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλȣς δώδεκα. Anonymus in Olymp. Deſcript. ad Olymp. XCII. annum II. Θεόπομπος τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ' ἔτη ἑπτακαίδεκα, καταλήγει τὴν ἱςορίαν εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, ἐν βιβλίοις ιβ'. Vide eundem iterum ad Olymp. XCVI. annum II. Concludit de ejus ſcriptis Suidas: Ἔγραψε δὲ καὶ ἕτερα πλεῖςα. Inter hæc fuerunt: Λόγοι πανηγυρικοὶ, καὶ συμβȣλευτικοὶ, Ἐπιςολαὶ ἀρχαϊκαὶ, Ὑποθῆκαι. Dionyſius Halicarnaſſeus in Epiſtola ad Pompejum: Θεόπομπος δὲ Χῖος, ἐπιφανέςατος πάντων Ἰσοκράτȣς μαθητῶν γενόμενος, καὶ πολλȣ̀ς μὲν Πανηγυρικȣ̀ς, πολλȣ̀ς δὲ Συμβȣλευτικȣ̀ς. συνταξάμενος, λόγȣς Ἐπιςολάς τε τὰς Ἀρχαϊκὰς γραφομένας, καὶ Ὑποθήκας ἄλλας, λόγȣ ἀξίαν ἱςορίαν πεπραγμένος, ἄξιος ἐπαινεῖσθαι. Et Epiſtolas quod attinet, earum iterum poſtea meminit: Ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἄν τις ἴδοι, κἀκ τῶν Ἀρχαϊκῶν Ἐπιςολῶν, ἃς τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραφεν. Meminitque Epiſtolæ ad Chios Athenæus lib. XIII. Περὶ ἧς φησὶ Θεόπομπος, ἐν τῇ πρὸς τȣ̀ς Χίȣς Ἐπιςολῇ. Mox alteram ad Alexandrum etiam laudat: Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον Ἐπιςολῇ, τὴν Ἁρπάλȣ διαβάλλων ἀκολασίαν, φησίν. Et an in iſta fuere, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον συμβȣλαὶ, quas nominat lib. VI.? Omnino arbitror. Ecce verba: Θεόπομπος δ' ὁ Χῖος, ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβȣλαῖς, περὶ Θεοκρίτȣ τὸν λόγον ποιȣ́μενος, φησίν. Fuit quoque liber quidam: Κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς. Athenæus extremo XI. Καὶ γὰρ Θεόπομπος ὁ Χῖος, ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, τȣ̀ς πολλȣ̀ς φησὶ τῶν διαλόγων αὐτῷ ἀχρείȣς καὶ ψευδεῖς ἄν τις εὕροι. Item, Θαυμάσια, quæ hic citat Apollonius, eſtque illud ipſum opus, quod allegat cap. I. Ἔτι καὶ Θεόπομ-

πος, ἐν ταῖς ἱϛορίαις ἐπιτρέχων τὰ κατὰ τόπȣς θαυμάσια. Diogenes Laertius in Epimenide lib. I. Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς Θαυμασίοις, κατασκευάζοντος αὐτȣ͂ τὸ τῶν Νυμφῶν ἱερὸν, ῥαγῆναι φωνὴν ἐξ ȣ̓ρανȣ͂. Iterum in Pherecyde, eodem libro: Καὶ Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν, μήτε χρυσὸν τιμȣ͂ν, μήτε ἄργυρον, ὥς φησὶ Θεόπομπος ἐν τοῖς Θαυμασίοις. Servius ad Eclog. VI. *Hæc autem omnia de Sileno a Theopompo in eo libro, qui* Thaumaſia *appellatur, conſcripta ſunt.* Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων. Athenæus lib. XIII. Θεόπομπος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων, Ἀσώπιχον φησὶ, τὸν Ἐπαμινώνδȣ ἐρώμενον, τὸ Λευκτρικὸν τρόπαιον ἐντετυπωμένον ἔχειν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Περὶ Εὐσεβείας. Scholiaſtes Ariſtophanis Avibus: Ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησὶ Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Εὐσεβείας. Ἐπιτάφιος ἐπὶ Μαυσωλῷ. Anonymus in Olymp. Deſcript. ad Olymp. CIII. annum I. Καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ, καὶ Θεόπομπος, εἶπον Ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσωλῷ, Ἀρτεμισίας, τῆς γυναικὸς αὐτȣ͂, προτρεψαμένης. Ejus item fuiſſe putatur, verum falſo, Τριπολιτικός. Joſephus contra Apionem lib. I. Ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας, ȣ̓ γὰρ Θεόπομπος ἐϛιν, ὥς τινες οἴονται, καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν προσέλαβε. Commemoranda obiter etiam, etſi non ejus, Συγγραφὴ λοίδορος ἐς Ἀθηναίȣς, Λακεδαιμονίȣς, καὶ Θηβαίȣς, cui Anaximenes, a ſe compoſitæ, Theopompi, ad creandam ipſi invidiam, nomen inſcripſerat. Pauſanias Eliac. II. Φαίνεται δὲ καὶ ἄνδρα ὁ Ἀναξιμένης ἐχθρὸν ȣ̓κ ἀμαθέϛατα, ἀλλὰ καὶ ἐπιφθονώτατα, ἀμυνάμενος· ἐπεφύκει μὲν αὐτὸς σοφιϛὴς, καὶ σοφιϛῶν λόγȣς μιμεῖσθαι· ὡς δέ οἱ διάφορα ἐς Θεόπομπον ἐγεγόνει τὸν Δαμασιϛράτȣ, γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίȣς, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίȣς ὁμȣ͂ καὶ Θηβαίȣς συγγραφὴν λοίδορον. ὡς δὲ ἦν ἐς τὸ ἀκριβέϛατον αὐτῷ μεμιμημένα, ἐπιγράψας τȣ͂ Θεοπόμπȣ τὸ ὄνομα τῷ βιβλίῳ, διέπεμπεν ἐς τὰς πόλεις, καὶ αὐτός τε συγγεγραφὼς ἦν, καὶ τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπηύξετο. Præter hunc tertius fuit, Theopompus *Colophonius, Poëta epicus.* Ejus Ἁρμάτιον laudatur ab Athenæo lib. IV. Μνημονεύει αὐτȣ͂ καὶ Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος, ἐποποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἁρματίῳ.

τῶν Ὀλυμπίων πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ διασυριζόντων, τὰ διαφερόμενα κρέα τῶν ἱεροθύτων ἀθιγῆ μένειν.

Olympicis, cum multi milvii obvolarent, ac carnes diriperent, ſacrificiorum carnes intactas manſiſſe.

CAP. XI.

Ἀριςοτέλης δὲ ἐν Νομίμοις Βαρβαρικοῖς, (ἐν Λάτμῳ)

Ariſtoteles in Barbaricis Inſtitutis narrat, Latmi

Σκίνδαψον λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων,
Ὀξύϊνον προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος.

Quartus THEOPOMPUS *Sinopenſis.* Hujus fuit περὶ σεισμῶν. Phlegon Hiſt. Mirab. cap. XIX. Θεόπομπος δέ φησιν ὁ Σινωπεὺς, ἐν τῷ περὶ Σεισμῶν, ἐν τῷ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ αἰφνιδίως σεισμϐ γενομένϐ, τὸν παρ' αὐτοῖς τινὰ ἀναῤῥαγῆναι λόφον, καὶ ἀναβαλεῖν ὀςᾶ ὑπερμεγέθη. Et hæc de Theopompis mihi, eorumque omnium ſcriptis obſervata. MEURS.

Πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων) Hoc Plinius quoque tradit lib. X. cap. X. *Milvi ex eodem accipitrum genere, magnitudine differunt, Notatum in his, rapaciſſimam, et famelicam ſemper, alitem, nihil eſculenti rapere unquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex ara.* Pauſanias Eliac. I. Ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸς παρέχεται καὶ ἄλλο τοιόνδε ἐς θαῦμα. οἱ γὰρ ἰκτῖνες, πεφυκότες ἁρπάζειν μάλιςα ὀρνίθων, ἀδικϐσιν ϐδὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ τϐς θύοντας· ἢν δὲ ἁρπάσῃ ποτὲ ἰκτῖνος ἤτοι σπλάγχνα, ἢ τῶν κρεῶν, νενόμιςαι τῷ θύοντι ϐκ αἴσιον εἶναι τὸ σημεῖον. Aelianus generaliter omnibus, Jovi ſacrificatis, abſtinere ait. Locus eſt Hiſt. Anim. lib. II. cap. XLVII. Ἰκτῖνες εἰς ἁρπαγὴν ἀφειδέςατοι· οἱ δὲ, εἰ δέοι, τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντων κρεαδίων ἐὰν γίνωνται κρείττϐς, ἥρπασαν προσπεσόντες· τῶν δὲ ἐκ τῆς τϐ Διὸς ἱερϐργίας, ϐκ ἂν προσάψαιντο. MEURS.

Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς Νομίμοις Βαρβαρικοῖς) Diogenes Laertius,

μῳ) τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται, οἱ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες, οὐ λίαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους, παρ᾽ αὐτὰ ἀποκτείνουσιν.

mi in Caria ſcorpios naſci, qui peregrinos ſi feriant, non admodum lædant, indigenas autem illico occidant.

CAP. XII.

Περὶ Βαβυλῶνα δὲ, διαβάντι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ὀφίδια γίγνεται, καὶ τοὺς μὲν ξένους τύπτει, τοὺς δ᾽ ἐντοπίους οὐκ ἀδικεῖ.

Apud Babylonem, Euphrate trajecto, exigui dicuntur eſſe angues, qui peregrinos feriant, ab incolis abſtineant.

CAP.

ertius, qui in vita hujus philoſophi accuratum ejus operum indicem ſcribit, mentionem hujus omnino nullam facit. Meminit tamen etiam Varro de L. L. lib. VI. *Hoc factitatum Ariſtoteles ſcribit in libro, qui inſcribitur* Νόμιμα Βαρβαρικά. Meurs.

Τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται) Habes quoque apud Antigonum Caryſtium Hiſt. Mirab. XVIII. ubi vide, quæ notamus. Meurs. Supplevi verba ἐν Λάτμῳ, et uncinis incluſi, quoniam ea contextus poſtulare videbatur, et habent eadem Antigonus loco citato, et Aelianus Hiſtor. Anim. lib. V. cap. XIV. Plin. Hiſt. Nat. lib. VII. cap. LIX. Teuch.

Διαβάντι τὸν Εὐφράτην ποταμόν.) Ariſtoteles lib. Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Ecce verba: Περὶ δὲ τὸν Εὐφράτην καὶ τελείως φασὶ γίγνεσθαι. πολλοὺς γὰρ φαίνεσθαι περὶ τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, καὶ διανέοντας ἐφ᾽ ἑκάτερα, ὥστε τῆς δείλης ἐνταῦθα θεωρουμένους, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ θατέρου μέρους φαίνεσθαι, καὶ τοὺς ἀναπαυομένους τῶν μὲν Σύρων μὴ δάκνειν, τῶν δὲ Ἑλλήνων μὴ ἀπέχεσθαι. Plinius lib. VIII. cap. LIX. *In Syria angues, circa Euphratis maxime ripas, dor-*

CAP. XIII.

'Εν τῷ κατὰ τόπους Μυθικῷ, ἐν Ἁλικαρνασσῷ θυσίας τινὸς τῷ Διῒ τῷ Ἀσκραίῳ συντελουμένης, ἀγέλην αἰγῶν ἄγεσθαι πρὸ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἵςασθαι, τῶν δὲ κατευχῶν συντελεσθεισῶν, προβαίνειν μίαν αἶγα, ὑπὸ μηδενὸς ἀγομένην, καὶ προσέρχεσθαι τῷ βωμῷ· τὸν δὲ ἱερέα λαβόμενον αὐτῆς, καλλιερεῖν.

In libro de fabuloſis locorum rebus eſt, quum Halicarnaſſi ſacrificium quoddam Jovi Aſcræo peragitur, gregem caprarum, ad fanum adductum, conſiſtere, votisque abſolutis, unam earum nemine ducente, progreſſam ad aram accedere, quam ſacerdos arreptam litet.

CAP. XIV.

Φύλαρχος ἐν τῇ η΄ τῶν Ἱςορικῶν, καὶ κατὰ τὸν Ἀρά-

Phylarchus libro Hiſtoriarum octavo ſcribit, apud

mientes Syros non attingunt, *aut etiam*, *ſi calcati momordere*, *non ſentiuntur maleficia*; *aliis cujuscunque gentis infeſti*, *avide*, *et cum cruciatu*, *exanimantes*. Adi etiam Aelianum Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXIX. Meurs.

Διῒ τῷ Ἀσκραίῳ συντελουμένης) Lydii frugum primitias Jovi Aſcræo ſacrificabant. Plutarchus: Πότερον τὰ τῆς ψυχῆς, ἢ τὰ τοῦ σώματος πάθη χείρονα. Οὐ θύσοντες οὗτοι συνεληλύθασι, πατρίοις θεοῖς, οὐδὲ ὁμογνίων μεθέξοντες ἱερῶν ἀλλήλοις, οὐκ Ἀσκραίῳ Διῒ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες. Meurs.

Φύλαρχος ἐν τῇ η΄ τῶν Ἱςοριῶν) Phylarchus iſte, ſive Philarchus, ut alii ſcribunt, a quamplurimis citatur, incerto opere; ſed Hiſtorias nominatim qui laudaret, nondum legi. Scripſit tamen Hiſtoriarum libros XXVIII.

Ἀράβιον φησὶ κόλπον πηγὴν εἶναι ὕδατος ἐξ οὗ εἴ τις τοὺς πόδας χρίσειεν, συμβαίνειν εὐθέως ἐντείνεσθαι ἐπὶ πολὺ τὸ αἰδοῖον, καὶ τινῶν μὲν, μηδ' ὅλως συστέλλεσθαι, τινῶν δὲ μετὰ μεγάλης κακοπαθείας καὶ θεραπείας ἀποκαθίσαθαι.

apud ſinum Arabicum fontem eſſe aquæ, qua ſi quis pedes inungat, membrum virile admodum intendatur, ita ut quibusdam omnino nunquam contrahatur in quibusdam non niſi poſt magnos cruciatus, et curam medicam reſtauretur.

CAP. XV.

Σκυτῖνος δὲ ὁ Χῖος τὴν Βρεττανικὴν νῆσον λέγει στα-

Scytinus Chius Britannicam inſulam ambitum habere

XXVIII. inſuper: τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὸν Περγαμηνὸν Εὐμένην· Ἐπιτομὴν μυθικήν· περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας· περὶ εὑρημάτων· Παρεκβάσεων libros IX. Suidas: Φύλαρχος, Ἀθηναῖος, ἢ Ναυκρατίτης· οἱ δὲ, Σικυώνιον, ἄλλοι δὲ, Αἰγύπτιον ἔγραψαν, ἱστορικός· τὴν ἐπὶ Πελοπόννησον Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου στρατείαν ἐν βιβλίοις κή· κατάγει δὲ καὶ μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος, καὶ τῆς Βερενίκης τελευτῆς, καὶ ἕως τοῦ θανάτου Κλεωνύμου, τοῦ Λακεδαιμονίου, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῷ Ἀντιγόνου τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὸν Περγαμηνὸν Εὐμένην. Ἐπιτομὴν μυθικήν περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας· περὶ εὑρημάτων· Παρεκβάσεων βιβλία θ. Et Hiſtoriarum quidem etiam viceſimum nominat idem hic noſter infra cap XVIII. De ſtylo ejus judicium exſtat Dionyſii Halicarn. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομ. MEURS.

Σκυτῖνος δὲ ὁ Χῖος) Scribe Σκύμνος δὲ ὁ X. Nam quæ de Britannia hic noſter ex eo profert, ſine dubio petita ex opere, cui auctor titulum fecerat Περιήγησις. Laudat Stephanus in Πάρος. Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος, νῆσος Λιβυρνῶν, ὡς φησὶ Σκύμνος ὁ Χῖος, ἐν πρώτῳ Περιηγήσεως. Ejusdem operis pars fuit Ἀσία, eidem Ste-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0065-0

ϛαδίων εἶναι τετρακισχιλίων τετρακοσίων τὸ περίμετρον, γίγνεσθαι δὲ ἐν αὐτῇ τὰ γεννήματα ἀπύρηνα, οἷον τὰς ἐλαίας πυρῆνας

habere ait ſtadiorum quater mille ter centum, in ea fructus ſine nucleis naſci, verbi cauſa neque olivas nucleum, neque uvas

Stephano commemorata: Ἄρεος νῆσος πρὸς τοῖς Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ. Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Et Scholiaſtæ Apollonii lib. IV. Καὶ Σκύμνος ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας λέγει, καὶ Ἡρόδοτος βεβαιοῖ. Item Εὐρώπῃ. Laudatur ab eodem Stephano: Ἀγάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαέων αὐτὴν Φησὶν, ἐν Εὐρώπῃ. Et Scholiaſte Apollonii ad librum citatum: Σκύμνος δὲ ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ περὶ Εὐρώπης αὐτὸν μόνον Φησὶν ἀπὸ ἐρήμȣ Φέρεσθαι τὸν Ἴϛρον. Alius autem Scythinus fuit, Tejus ille, et non Chius, deinde Hiſtoricus, non Geographus, ut hic Scymnus. Ejus meminit Athenæus lib. XI. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήϊος, ἐν τῇ ἐπιγραΦομένῃ Ἱϛορίῃ. Præterea ut Iamborum poëta celebratur. Stephanus in Τέως· Ἀφ' ȣ Πρωταγόρας, Τήϊος· καὶ Σκυθῖνος, ἰάμβων ποιητὴς, Τήϊος. Et ita laudatur a Diogene quoque Laertio in Heraclito lib. IX. Ἱερώνυμος δὲ Φησὶ, καὶ Σκυθῖνον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνȣ λόγον διὰ μέτρȣ ἐκβαλεῖν. Eſtque Scythini etiam περὶ Φύσεως fragmentum apud Stobæum Eclog. Phyſ. I. cap. XI. Meurs.

Τετρακισχιλίων τετρακοσίων τὸ περίμετρον) Britannicæ inſulæ utrumque latus longum eſſe ſtadia quatuor mille et trecenta, aut quadringenta, auctor eſt Strabo lib. IV. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μέν ἐϛι τῷ σχήματι. παραβέβληται δὲ τὸ μέγιϛον αὐτῆς πλευρὸν τῇ Κελτικῇ, τȣ̃ μήκȣς ȣ̓θ' ὑπερβάλλον, ȣ̓τ' ἐλλεῖπον· ἔϛι γὰρ ὅσον τετρακισχιλίων καὶ τριακοσίων, ἢ τετρακοσίων, ϛαδίων ἑκάτερον. Libro autem primo dixerat, latus Celticæ objectum longum eſſe ſtadia quinque mille: Ἡ Βρεττανικὴ τὸ μῆκος ἴση πως ἐϛὶ τῇ Κελτικῇ παρεκτεταμένη, τῶν πεντακισχιλίων ȣ̓ μείζων ϛαδίων. Plinius ejus circuitum tradit, tricies octies centena viginti quinque mil-

νας μὴ ἔχειν, μηδὲ βότρυς γίγαρτον, μηδὲ τὰ ἐμφερῆ τέτοις.

uvas acinum habere, idemque fieri in ſimilibus frugibus.

CAP. XVI.

Θεόφρασος δὲ ἐν τῇ περὶ τῶν φυτῶν πραγματείᾳ, τὴν θαψίαν ῥίζαν, ᾗ οἱ ἰατροὶ χρῶνται, ἐάν τις σὺν κρέασιν ἑψήσῃ, τὰ πολλὰ ἓν γίγνεσθαι, ὥσε ἐκ τε͂ ἀγγείε μηκέτι δύνασθαι ἐξαιρεθῆναι.

Theophraſtus in libro de plantarum Hiſtoria tradit, ſi quis thapſiam radicem, qua medici utuntur, cum carnibus coquat, eas de multis fruſtis in unum ita coaleſcere, ut eximi e vaſe nequeant.

CAP. XVII.

Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γενέσθαι φησὶν, ὃ κα-

Cteſias ait, lignum apud Indos naſci, quod ap-

millia paſſuum lib. IV. cap. XVI. *Circuitu vero patere* (de Britannia illi ſermo). *Tricies octies centena viginti quinque millia paſſuum.* Et auget Solinus cap. XXV. *Circuitus Britanniæ, quadragies octies centena ſeptuaginta quinque millia paſſuum ſunt.* Meurs. Supplevi *τετρακισχιλίων*, quoniam ex Strabonis loco, quem citat Meurſius, ambitum Britanniæ circiter quater millium ſtadiorum eſſe, perſpicitur. Teuch.

Μήτε *βότρυς γίγαρτον*) Omnia hæc fabuloſa ſunt, et in Britannia propter cœli temperiem nulla vini cultura eſt. Teuch.

Τὴν *θαψίαν ῥίζαν*) Aliter hodie turbithi nomine appellatur. Teuch.

Τὰ *πολλὰ ἓν γίγνεσθαι*) Nonnulli, ut carnes coaleſcant, efficere volunt bugloſſi vel conſolidæ radice adhibita. Teuch.

Κτησίας *παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γενέσθαι*) Scribe *ὃ καλεῖται πάρηβον.*

καλεῖται πάρηβον· τοῦτο ἐφ᾽ ἑαυτὸ ἕλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ, οἷον χρυσὸν, ἄργυρον, κασσίτερον, χαλκὸν, καὶ τἄλλα μεταλλικὰ πάντα· ἕλκει δὲ καὶ τὰ σύνεγγυς ἱστάμενα στρουθία, ἐὰν δὲ μεῖζον ᾖ τὸ ξύλον, καὶ αἶγας, καὶ πρόβατα, καὶ τὰ ὁμήλικα ζῶα.

appelletur parebum: id omnia oblata ad ſe trahere, aurum, argentum, cuprum, æs, et omnia alia metalla: quinetiam paſſerculos, in propinquo ſtantes, ac ſi majus ſit lignum, trahere etiam ad ſe capras, oves, et æqualia animalia.

CAP. XVIII.

Φύλαρχος ἐν κ Ἱστοριῶν, ἐκ τῆς Ἰνδικῆς φησὶν ἐνεχθῆναι λευκὴν ῥίζαν, ἣν κόπτοντες μεθ᾽ ὕδατος καταπλάττειν τοὺς πόδας, τοὺς δὲ καταπλασθέντας ἄνδρας τῆς συνουσίας λήθην ἴσχειν, καὶ γίγνεσθαι ὁμοίους εὐνούχοις· διὸ καὶ ἔτι ἀνήβων ὄντων καταχρίουσι, καὶ μέχρι θανάτου οὐκ ἐπαίρουσιν.

Phylarchus libro Hiſtoriarum vigeſimo ex India memorat albam eſſe allatam radicem, quam contuſam cum aqua pedibus illinant: viroſque ea illita rei Veneræ obliviſci, et fieri eunuchorum ſimiles, itaque eo inungi impuberes etiamnum, qui deinde ad finem usque vitæ nunquam membrum arrigant.

ηβον. Eſt hic locus in Excerptis illis Cteſiæ, quæ apud Photium in Bibliotheca, et ex ea olim vulgata Henrico Stephano. Καὶ ξύλον ἐστὶ, πάρηβον καλούμενον, τὸ μέγεθος ὅσον ἐλαία. Heſychius apud Cretenſes memorat. Ita enim eſt in ejus Gloſſis: Πάρηβον, παρὰ Κρησὶ ξύλον τι. Meurs.

Ἕλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ) Omniane? Succinum excipit ipſe Cteſias: Ἅπαντα ἕλκει πρὸς ἑαυτὴν, (ἡ ῥίζα τοῦ παρήβου) χρυσὸν, ἄργυρον, χαλκὸν, λίθους. καὶ τἄλλα πάντα, πλὴν ἠλέκτρου. Meurs.

CAP. XIX.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Κρητικὸς, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων, κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαί φησιν ἄκανθαν καρποφόρον, ἧς τὸν καρπὸν ἐάν τις, τρίψας μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος, χρίσῃ τὸ αὐτοῦ ἢ ἄλλου σῶμα, χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἐπῃσθήσεται τοῦ ψύχους.

Heraclides Cretenſis in libro de Urbibus Græciæ, apud Pelium montem ait naſci ſpinam frugiferam, cujus fructu ſi quis cum oleo et aqua trito ſuum vel alterius corpus inungat, hieme frigus non ſentiat.

CAP. XX.

Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν καμήλους τινὰς

Cteſias libro Rerum Perſicarum decimo, camelos

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Κρητικὸς) De Heraclide hoc, aliisque ejus nominis, et eorum item ſcriptis, dicam ad Heraclidem Ponticum, cujus libros duos Λύσεων Ὁμηρικῶν, volente Deo, brevi vulgabo. Meurs.

Φύεσθαί φησιν ἄκανθαν) Meminit ſpinæ quoque hujus, ſed non vim eandem narrat Plinius lib. XII. cap. VII. *Ea ſpina et in Pelio monte naſcitur, adulteratque medicamentum.* Meurs.

Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν) Scripta Cteſiæ varia commemorantur. In his Περσικὰ, libris XXIII. Suidas: Κτησίας συνέγραψε Περσικὰ, ἐν βιβλίοις κγ. Photius in Bibliotheca: Ἀνεγνώσθη βιβλίον Κτησίου τοῦ Κνιδίου τὰ Περσικὰ, ἐν βιβλίοις κγ. De his loquitur Diodorus Siculus Biblioth. lib. II. Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος φησὶν ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς παλαιὰς πράξεις κατά τινα νόμον εἶχον συντεταγμένας, πολυπραγμονῆσαι τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ συνταξάμενον τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν. Incho-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0069-6

choabat autem Hiſtoriam illam a Nino et Semiramide, et deſinebat in Olympiadis XCV. anno III. Idem Diodorus teſtis eſt lib. XIV. in ejus anni rebus geſtis: Κτησίας δ' ὁ συγγραφεὺς τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως. Citant hoc opus plures. Athenæus lib. IV. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς, ὥς φασι Κτησίας καὶ Δίνων ἐν τοῖς Περσικοῖς, ἐδείπνει μετὰ ἀνδρῶν μυρίων πεντακισχιλίων. Iterum lib. XIV. Μνημονεύει τῆς ἑορτῆς καὶ Κτησίας ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. Stephanus: Δυρβαῖοι, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Iterum alibi: Χωραμναῖοι, ἔθνος Περσικὸν, ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Excerpta hujus operis habemus apud Photium, e quo vulgaverat anno CIↃIↃLVII. typographorum facile princeps, Henricus Stephanus. Scripſit etiam Ἰνδικὰ libro ſingulari, habemusque ejus excerpta apud eundem, quem laudavi ſtatim, Photium in Bibliotheca, item vulgata una cum Perſicis ab Henrico Stephano. Strabo quoque Ἀσσυριακὰ nominat lib. XIV. Ἐντεῦθεν μὲν καὶ Κτησίας, ὁ ἰατρεύσας μὲν Ἀρταξέρξην, συγγράψας δὲ τὰ Ἀσσυριακὰ, καὶ τὰ Περσικά. Ejusdem fuit περὶ Ὀρῶν. Laudat Plutarchus de Flum. in deſcriptione montis Teuthrantis: Καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἐν δευτέρῳ περὶ Ὀρῶν. Ac cenſeo emendandum eſſe Scholiaſten Apollonii lib. II. Ὄρος οὕτω καλούμενον, τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ὀρῶν. Hodie editur, ἐν τῷ πρώτῳ περιόδων. Simile ejusdem opus, περὶ Ποταμῶν. Plutarchus iterum in libello jam citato: Καὶ ἀπαλλάττουσιν αὐτοὺς τῆς μανίας, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας, ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ποταμῶν. Etiam περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Φόρων. Athenæus lib. X. Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Κτησίας, ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Φόρων. Fuit quoque inſigne opus, Περίπλων. Commemoratur ecce a Stephano: Σίγυνος, πόλις Αἰγυπτίων· ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ Περίπλων. Ejus pars quædam fuerit Περίπλους Ἀσίας. Harpocration meminit in Σκιάποδες. Ἔθνος ἐστὶ Λιβυκὸν, Κτησίας ἐν Περίπλῳ Ἀσίας φησίν. Meurs.

νὰς ἐν χώρᾳ γίγνεσθαι, ἃς ἔχειν τρίχας πρὸς Μιλήσια ἔρια τῇ μαλακότητι· ἐκ δὲ τέτων τὲς ἱερεῖς, καὶ τὲς ἄλλες δυνάςας τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

melos eſſe ea in regione prodit, quorum pili mollitie lanas Mileſias æquent: ſacerdotesque, et alios proceres, veſtes ex iis confectas geſtare.

CAP. XXI.

Τῶν παρατετηρημένων δ' ἐςὶ, τὸ τὰ δίχηλα μόνα τῶν ζώων εἰς τὲς ὀπισθίες πόδας ἀςραγάλες ἔχειν· ἀποδέδωκεν τὴν αἰτίαν Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν, δια-

Obſervatum eſt, ſolum ea animalia, quæ bifidas habent ungulas, talos habere in poſterioribus pedibus, et Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus cauſam red-

Πρὸς Μιλήσια ἔρια τῇ μαλακότητι) Mileſiis lanis laudem tribuit Columella lib. VII. cap. II. *Generis eximii Mileſias, Calabras, Appulasque noſtri exiſtimabant, earumque optimas Tarentinas.* Plinius tertio loco cenſet lib. VIII. cap. XLVIII. *Lana autem laudatiſſima Appula, et quæ in Italia Græci pecoris appellatur, alibi Italica. Tertium locum Mileſiæ oves obtinent.* Euſtathius ad Dionyſium: Ἔρια δὲ ὁ τόπος ἔτος (de Mileto loquitur) φέρει ἀγαθά. Inde eſt illud Theocriti Idyll. XV.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλητος ἐρεῖ. —

Varro Atticas et Tarentinas laudat, nulla Mileſiarum mentione, de Re Ruſt. lib. II. cap. II. *Pleraque ſimiliter faciendum in ovibus pellitis, quæ propter lanæ bonitatem, ut ſunt Tarentinæ et Atticæ, pellibus integuntur, ne lana inquinetur.* Athenæus lib. V. Atticis primas laudes dat: Βλὰξ γάρ τις τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν θεὸν, ὡς ἂν εἰ καὶ τοιαῦτά τινα, τῶν Ἀττικῶν ἐρίων εἰ ἄλλ' ἐςι μαλακώτερα. MEURS.

διατί ἐν τοῖς ὀπισθίοις, καὶ οὐκ ἐμπροσθίοις· οὐδὲν γὰρ μάτην ἡ φύσις ἐποίησεν.

reddit, cur non in prioribus, ſed in poſterioribus: nihil enim fruſtra fecit natura.

CAP. XXII.

Συνῶπται δὲ ἐν τῷ βίῳ καὶ τὸ μηδὲν τῶν κερασφόρων ζώων ἀποψοφεῖν· ἀποδέδωκεν δὲ καὶ τούτων τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Προβλήμασιν.

Id quoque animadverſum eſt uſu vitæ, nullum cornutum animal pedere: hujus quoque vir eo libro idem rationem retulit.

CAP. XXIII.

Θαυμαστὸν δὲ, καὶ τὸν ἥλιον ἐπικαίειν ἡμᾶς, τὸ δὲ πῦρ μηδ᾽ ὅλως· καὶ τὸ τὸν ἀδάμαντα μὴ θερμαίνεσθαι πυρούμενον, καὶ μάγ-

Mirum id quoque eſt, ſolem noſtra corpora adurere, ignem nequaquam: et quod adamas in igne verſatus non caleſit:

Ἐν τοῖς ὀπισθίοις καὶ οὐκ ἐμπροσθίοις) Rationem adducit Ariſtoteles de part. anim. lib. IV. cap. X. quoniam leviora flexibilioraque debent eſſe crura, quæ præcedunt, firmiora autem contentioraque poſteriora eſſe decet. Teuch.

Μηδὲν τῶν κερασφόρων ζώων ἀποψοφεῖν.) Vide Ariſtotelem Problem. Sect. X. cap. XXXVII. Meurs. Ratio eſt, quoniam in cornutorum animalium ventre conſumitur humor antequam in flatum vertatur. Vide Ariſtot. Probl. ſect. X. qu. X. Teuch.

Τὸν ἥλιον ἐπικαίειν ἡμᾶς) Vide Ariſtotelem Probl. ſect. XXXVIII. cap. VII. Meurs. Ideo nempe fieri dicit Ariſtoteles, quia ſol, quum ſit tenuior, carnem ſubire amplius poſſit, ignis autem ſi adurat, per ſummum tantum colorem nigrum inducat, interius autem ſubire nunquam poſſit. Teuch.

Τὸν ἀδάμαντα μὴ θερμαίνεσθαι πυρούμενον) Idem Plinius lib.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0072-8

μάγνητα λίθον, ἡμέρας μὲν οὔσης, ἕλκειν· νυκτὸς δὲ, ἧττον, ἢ οὐδὲ ὅλως, ἕλκειν.

leſit: item quod magnes lapis interdiu trahit, noctu aut omnino non, aut minus certe.

CAP. XXIV.

Εὔδοξος ὁ Ῥόδιος περὶ τὴν Κελτικὴν εἶναί τι ἔθνος φησὶν,

Eudoxus Rhodius circa Celticam ait eſſe quan-

lib. XXXVII. cap. IV. *Duritia (adamantis) inenarrabilis eſt, ſimulque ignium victrix natura, et nunquam incaleſcens.* Vide egregiam hac de re diſſertationem apud Theophylactum Simocattam Phyſ. Quæſt. I. Meurs. Adamantem ab igne quidquam pati negabant veteres: noſtris vero temporibus experimentis factis apparuit, adamantem igne vehementiore communi, atque etiam ſolari non modo liquefieri, ſed etiam comburi, et ad nihilum redigi poſſe, particulis ejus in igne evaporantibus: quare nunc recte inter metalla igni obnoxia numeratur. Teuch.

Ἧττον ἢ οὐδὲ ὅλως ἕλκειν) Magnetis vim nocturno, quam diurno tempore minorem eſſe, nondum compertum habemus. Teuch.

Εὔδοξος ὁ Ῥόδιος) Eudoxi plures fuerunt. Celeberrimus ex iſtis Eudoxus *Cnidius*, *Major*, cujus vitam ſcribit Diogenes Laertius lib. VIII. Scripſit autem, ut ille inquit, καὶ Ἀστρολογούμενα, καὶ Γεωμετρούμενα, καὶ ἕτερ᾽ ἄλλα ἀξιόλογα. Inveſtigemus. Primo ponit Ἀστρολογούμενα, quæ δι᾽ ἐπῶν ἀστρολογίαν vocat Suidas in Εὔδοξος. Ea autem inſcripſerat Φαινόμενα. Anonymus in vita Arati: Καὶ γὰρ Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἔγραψε Φαινόμενα, καὶ Λάσος ὁ Μάγνης. Hipparchus in Aratum Comment. lib. I. Ἐμπειρότερον δὲ Εὔδοξος τὴν αὐτὴν τῷ Ἀράτῳ περὶ τῶν Φαινομένων σύνταξιν ἀναγέγραφεν. Eratque id opus in libros duos diſtributum, quorum primo titulus Ἔνοπτρον, alteri Φαινόμενα. Hipparchus ibidem: Ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸν

φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπειν, τὴν δὲ νύκτα ὁρᾷν.

quandam nationem, quæ interdiu nihil, noctu duntaxat videat.

CAP.

τὸν Εὔδοξον δύο βιβλία περὶ τῶν Φαινομένων, σύμφωνα κατὰ πάντα σχεδὸν ἀλλήλοις, πλὴν ὀλίγων σφόδρα· τὸ μὲν οὖν ἐν αὐτῶν ἐπιγράφεται Ἔνοπτρον, τὸ δὲ ἕτερον Φαινόμενα. Quod attinet Ἔνοπτρον, id laudatur quoque alibi ab Hipparcho in eodem Commentariorum libro: Καὶ γὰρ ὁ Εὔδοξος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐνόπτρῳ, τὸν τροπικὸν τέμνεσθαι φησὶν οὕτως, ὥστε λόγον ἔχειν τὰ τμήματα πρὸς ἄλληλα τὸν αὐτὸν, οἷον ἔχει τὰ έ πρὸς τὰ γ. Idem eſt, quod Κάτοπτρον vocat in Arati Vita Anonymus: Προετράπη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι, τοῦ βασιλέως Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κάτοπτρον δόντος αὐτῷ. Iam quæ Γεωμετρούμενα ejus Diogenes nominat, ea fuerint opus multo celebratiſſimum, Γῆς περίοδος. Laudat ille ipſe Diogenes in Procœmio lib. I. Φησὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ μάγων, καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Iterum in ejus vita lib. VIII. Εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἄλλον ἰατρὸν Κνίδιον, περὶ οὗ φησιν Εὔδοξος ἐν Γῆς περιόδῳ. Scholiaſtes Apollonii lib. IV. Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Plutarchus contra Colotem lib. I. Ὅσα δὲ Ὅμηρος ἐθέσπισε θέσκελα εἰδὼς, ἢ τὰς Περιόδους Εὔδοξος, ἢ Κτίσεις καὶ Πολιτείας Ἀριστοτέλης. Ubi vides plurali numero Περιόδους appellari, idque recte, nam in plures ſane libros diſtinctum erat illud opus. Itaque primum nominat Stephanus in Ἀρμενία. Οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι· ὡς Εὔδοξος πρώτῃ Γῆς περιόδου. Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV. Παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφόρῳ ἔθει παραδίδοσθαι, ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἱστορεῖ ἐν τῷ πρώτῳ Γῆς περιόδου. Athenæus lib. IX. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν πρώτῳ Γῆς περιόδου τοὺς Φοίνικας λέγει θύειν τῷ Ἡρακλεῖ ὄρτυγας. Secundus a Stephano commemoratur: Ἄσδυνις, νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην. Εὔδοξος δευτέρῳ. Clemens in Protreptico: Ἔστι δὲ Σκυθῶν τὸ τοιοῦτον, καθάπερ Εὔδοξος ἐν δευτέ-

ρῳ

ρα Γῆς περιόδου λέγει. Quartus Stephano laudatur in Ἄβδηρα. Τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων. Scholiaſtes Apollonii lib. I. Μέλας πόντος, οὕτω λεγόμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ Γῆς περιόδου. Sextus apud eundem Stephanum commemoratur in Ἀζανία. Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ Γῆς περιόδου φησὶν, ἐστι κρήνη τῆς Ἀζανίας, ἢ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ἀνέχεσθαι. Iterum alibi: Αἴγιον, πόλις Ἀχαίας, ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ. Et in Ἀσίνη. Ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ Γῆς περιόδου. Etiam apud Athenæum lib. VII. Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῳ Γῆς περιόδου, γόγγρους δέ φησι πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι, ὧν ἐνίους εἶναι καὶ ἁμαξιαίους. Septimum citat ipſe noſter Apollonius infra cap. XXXVIII. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ἑβδόμῳ Γῆς περιόδου. Octavi mentionem habemus apud Harpocrationem in Λιπάρα. Μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν ἡ Λιπάρα, ὡς Εὔδοξος ἐν ὀγδόῃ Γῆς περιόδου. Vides opus valde celebratum fuiſſe. Aliud quoque fuit Ὀκταετηρίς. Suidas: Ἔγραψε (Εὔδοξος) πλεῖστα τοῦ εἴδους τούτου, καὶ Ὀκταετηρίδα. Cenſorinus de die natali cap. XVIII. *Hanc Octaëterida vulgo creditum eſt, ab Eudoxo Cnidio inſtitutam; ſed hanc Cleoſtratum Tenedium ferunt primum compoſuiſſe, et poſtea alios aliter, qui menſibus varie intercalandis ſuas Octaëteridas protulerunt, ut fecit Harpalus, Nauteles, Mneſiſtratus, item alii, in quis Doſitheus: cujus maxime* Octaëteris Eudoxi inſcribitur. Referuntur quoque ejus Νόμοι. Diogenes Laertius in ejus vita: Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιφανεστάτοις ἐγένετο, γράψας τοῖς ἰδίοις πολίταις Νόμους. Plutarchus contra Coloten lib. II. Εὔδοξος δὲ Κνιδίοις, καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίταις, Πλάτωνος ὄντες συνήθεις, Νόμους ἔγραψαν. Denique eidem attributi Κυνῶν διάλογοι. Habes apud Diogenem item, loco citato: Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἐρατοσθένης, ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα, καὶ Κυνῶν διαλόγους συνθεῖναι. Alter vero ab hoc erat Eudoxus *Cnidius Minor*, medicus, cujusque ipſe in libris Περιόδων meminit. Diogenes ibidem: Εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἄλλον ἰατρὸν Κνίδιον, περὶ οὗ φησιν Εὔδοξος ἐν Γῆς περιόδῳ, ὡς εἴη παραγγέλλων ἀεὶ συνεχὲς κινεῖν τὰ ἄρθρα πάσῃ γυμνασίᾳ. Item tertius Eudoxus *Rhodius*; cujus opus

CAP. XXV.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ με-	Ariſtoteles in libro de Ebrie-

Ἱστορίαι. Diogenes ibidem: Ἕτερος (Εὔδοξος) Ῥόδιος, Ἱστορίας γεγραφώς. Eſtque iſte, quem hic laudat Apollonius, item Etymologici auctor in Ἀδρίας. Εὔδοξος δὲ ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἱστοριῶν, τὸ πέλαγος, καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν, ἀπὸ Ἀδρίȣ τȣ̃ Μεσσαπίȣ Παύσωνος. Quartus, qui Diogeni tertius, Eudoxus *Siculus*. Atque is Comicus erat. Diogenes ibidem: Τρίτος (Εὔδοξος) Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέȣς, ποιητὴς κωμῳδίας, νίκας ἑλὼν, ἀστικὰς μὲν τρεῖς, ληναϊκὰς δὲ πέντε, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος Χρονικοῖς. Et hic ipſe eſt cenſendus, cujus Ναύκληρος citatur a Polluce lib. VII. cap. XXXIII. Τὸ δὲ ὄνομα τȣ̃το εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμῳδιῶν Εὔδοξος, ἐν Ναυκλήρῳ δράματι. Meurs. Eudoxus Aeſchinis filius, Cnidius major Archytæ Pythagorei, Philiſtionis Medici ac Platonis auditor, Aſtrologus non minus inſignis, quam Geometra inclytus fuit, circa Olymp. CIII. De eo Phanocriti liber Athenæo lib. VII. laudatus intercidit. Eudoxi Ἀστρονομία δι' ἐπῶν haud verſibus ſcripta eſt, et fallitur Suidas, qui eum poëtam facit, nam quæ ex illa Hipparchus allegat, proſa oratione decurrunt. Eudoxi θεωρήματα περὶ τὰ στερεὰ laudat Archimedes. Etiam Eudoxum de Muſica ſcripſiſſe nonnihil conjici poteſt e Theone Smyrnæo, qui ex Eudoxo refert rationem conſonantiarum numeris comprehendi, et graves vel acutos tonos dependere a tardo vel acuto motu. Fuit et alius Eudoxus *Cyzicenus*, de quo ut de Rhodio Voſſius in Hiſt. Græca, p. 29. Teuch.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης) Ariſtotelis iſte liber non memoratur a Diogene in Catalogo ejus operum; niſi forte corrupta iſta, περὶ μεγέθȣς, α. ſcribendumque περὶ μέθης, α. Quod ut non abnuerim plane, ita ſine libris tamen adjuvantibus non omnino affirmandum eſſe cenſeo. Certe περὶ μέθης ſcripſiſſe Ariſtotelem, luculentus mihi teſtis Athenæus lib. X. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ Μέθης φησὶν, εἰ ὁ οἶνος μετρίως ἀφεψηθείη, πινόμενος ἧττον μεθύσκει. Iterum: Ἀλλ', ὡς φη-

φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Et occurrit pluries quoque libro XI. Macrobius Sat. lib. VII. cap. VI. *Legiſſe apud Philoſophum Græcum memini, ni fallor, ille Ariſtoteles fuit, in libro, quem* de ebrietate *compoſuit; mulieres raro in ebrietatem cadere, crebro ſenes.* Ut autem opus hoc περὶ μέθης non memoratum eſt Diogeni, ita alia etiam plura, in his Νόμιμα βαρβαρικά. Laudat ſupra hic Apollonius cap. XI. item Varro, cujus ibi locum profero. περὶ Ἑρμιόνης ἱερȣ̃. Scholiaſtes Theocriti Idyll. XV. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱεροῦ ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. Περὶ κυάμων. Diogenes Laertius in Pythagora lib. VIII. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Κυάμων, παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἤτοι ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι ᾅδου πύλαις. Περὶ ποταμῶν. Plutarchus extremo lib. de Flum. Καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τετάρτῳ περὶ Ποταμῶν. Περὶ μετάλλων. Olympiodorus in Meteora; Πράξει α. Σύνθετα ὁμοιομερῆ ἄψυχα, ἅπερ διδάσκει (ὁ Ἀριστοτέλης) ἐν τῷ πέρατι τοῦ τρίτου τῆς παρούσης πραγματείας, καὶ ἐν τῇ μονοβίβλῳ περὶ Μετάλλων γεγραμμένῃ. Τελεταί. Scholiaſtes Apollonii lib. IV. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Τελεταῖς φησὶ, μηδὲ ὑπάρχειν τὸ ὄνομα, μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. Θεολογούμενα. Macrobius Sat. lib. I. cap. XVIII. *Ariſtoteles, qui* Theologumena *ſcripſit, Apollinem, et Liberum patrem, unum eundemque deum eſſe, quum multis argumentis aſſerat, etiam apud Ligyreos ait in Thracia eſſe adytum, Libero conſecratum, ex quo redduntur oracula.* Περὶ ἰχθύων. Athenæus lib. VII. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν, εἶναι (φησὶ) τὴν θυννίδα. Παράδοξα. Plutarchus in Parallelis: Ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τοὔνομα, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρᾳ Παραδόξων. Κωμικοί. Erotianus in Lexico Hippocratis: Ἡρακλείης νόσου τῆς ἐπιληψίας. διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος, καὶ τὸ δυσκαταμάχητον, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Κωμικοῖς. His adjungatur etſi ſuſpecta Ἀπολογία- Athenæus lib. XV. Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησίν. Item

μέθης, Ἄνδρων, φησὶν, Ἀργεῖος ἐσθίων πολλὰ, καὶ ἁλμυρὰ, καὶ ξηρὰ, δι᾽ ὅλου τοῦ βίου ἄδιψος καὶ ἄποτος διετέλεσεν· ἔτι δὲ πορευθεὶς εἰς Ἄμμωνα διὰ τῆς ἀνύδρου ὁδοῦ, ἄλφιτα ξηρὰ σιτούμενος, οὐ προσηνέγκατο ὑγρόν· τοῦτο δὲ ἐποίησε δι᾽ ὅλου τοῦ βίου.

Ebrietate, Andro, inquit, Argivus per omne vitæ ſuæ tempus ſiti potuque caruit, quamquam multis cibis, et ſalſis et ſiccis veſceretur, idemque ad Ammonem profectus, per aquæ expertem viam, ſicco victu utens, nullum adhibuit humorem, idque per totam vitam fecit.

CAP. XXVI.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου φησὶ, τὴν χελώνην, στερισκομένην τῆς καρδίας, ζῆν· οὐκ

Ariſtoteles in libro de Vita et Morte ſcribit, teſtudinem, corde privatam, vivere: id autem non

Πέπλος. De quo vide, quæ mihi nuper annotata in Panathenæis cap. XVIII. Meurs.

Ἄνδρων, φησὶν, Ἀργεῖος) Meminit hujus quoque Andronis Diogenes Laertius in Pyrrhone lib. IX. Ἄνδρων δὲ ὁ Ἀργεῖος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, διὰ τῆς ἀνύδρου Λιβύης ὥδευσεν ἄποτος. Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV. Ἄνδρων ὁ Ἀργεῖος οὕτως ἄδιψος ἦν, ὡς καὶ διὰ τῆς ἀνύδρου Λιβύης ὁδεύειν αὐτὸν, οὐ μὴ ζητοῦντα ποτόν. Meurs.

Ἔτι δὲ πορευθεὶς εἰς Ἄμμωνα) Pro δὲ in Græco fortaſſis non δὲ ſed δὶς legendum, quod ad augendum facit miraculum XYL. Si diſcedendum eſſet ab ea lectione, quam dedit Meurſius, poſſet forſitan etiam legi διαπορευθείς. Teuch.

Στερισκομένην τῆς καρδίας ζῆν) Verba Ariſtotelis ecce iſta: Χωριζομένων γὰρ τῶν σπλάγχνων ποιεῖται κίνησιν, οἷον καὶ αἱ χελῶναι τῆς καρδίας ἀφῃρημένης. Meurs. Etiam exſecto capite fibrarum motum in teſtudinibus continuari videmus. Teuch.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0078-3

ἐκ ἔτι δὲ διώρισεν ποίαν αὐτὴν, ἢ τὴν χερσαίαν, ἢ τὴν ἔνυδρον.

non expreſſit, utrum terreſtrem, an aquaticam diceret.

CAP. XXVII.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς (δύο γάρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ μὲν περὶ ζώων, ἡ δὲ περὶ τῶν ζωϊκῶν,) οἱ φθεῖρες, φησὶν, ἐν τῇ κεφαλῇ ἐν ταῖς μακραῖς ἐ φθίνεσι νόσοις, μελλόντων τελευτᾷν τῶν πασχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια εὑρίσκονται, προλελοιπότες τὴν κεφαλήν.

Idem auctor in opere de rebus animalibus (duo enim ſunt ejus opera, unum de animalibus, alterum de rebus ad animalia pertinentibus,) pediculos capitis tradit in longis morbis non perire, morituris ægrotis, ſed inveniri in pulvinaribus, ad quæ, deſertis capitibus ægrotorum, tranſeant.

CAP. XXVIII.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς, ὁ ῥύπος, φησὶν, ἐν τοῖς ὠταρίοις γιγνόμενος, πικρὸς ὢν, ὅτ' ἂν τελευτᾷν μέλ-

Idem eodem in opere ſordes tradit, quæ in auribus naſcuntur, quum ſint alioquin amaræ, moritu-

Ἢ τὴν χερσαίαν, ἢ τὴν ἔνυδρον) Id de terreſtri et aquatica teſtudine intelligendum eſt, quoniam eadem eſt utrique natura, neque teſtudines aquaticæ ſemper in aqua permanent, ſed interdum etiam in terram venire ſolent. Teuch.

Προλελοιπότες τὴν κεφαλὴν) Cauſam hanc putat eſſe Julius Cæſar Scaliger, quod pediculi ament teporem, et ſuccum ſanguineum et dulcem, quibus negatis loca petant commodiora. Teuch.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0079-1

μέλλωσιν ἐν ταῖς μακραῖς νόσοις, γλυκὺς γίνεται· τῦτο δὲ (φησὶν) παρατετήρηται ἐπὶ πολλῶν γιγνόμενον ἀποδέδωκε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τῦ γιγνομένυ ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν.

rituris in longis morbis fieri dulces, idque in multis eſſe obſervatum, et cauſam rei reddidit in Quæſtionibus Naturalibus.

CAP. XXIX.

Θεόφραςος ἐν τῇ περὶ φυτῶν πραγματείᾳ, ἐὰν αἱ μῆτραι φησὶ, προσπέσωσιν, αριςολοχίαν, ἐν ὕδατι βεβρεγμένην, καταντλείσθωσαν πλείονας ἡμέρας.

Theophraſtus in libro de Hiſtoria plantarum, ſi matrices, inquit, prociderint, ariſtolochia, aqua imbuta, irrigentur per multos dies.

CAP. XXX.

Ἀριςόξενος δὲ ὁ μυσικὸς τεταρταΐζοντας τὴν ἐλξί-

Ariſtoxenus muſicus, eos, qui laborant quartana,

Ἐν μακραῖς νόσοις γλυκὺς γίνεται) Ratio ſecundum Ariſtotelem quærenda eſt in ſudore frigido et defectu caloris externi: ut enim amaræ ſint ſordes aurium, facit ſudor ſalſus et putris a calore externo: confer Ariſtot. Probl. ſect. XXXII. qu. IV. et ſect. II. qu. II. et XXXIII. Caſſius Jatroſophiſta Probl. XXXII. rem fieri dicit propter immutatum hominis ſtatum naturalem, quod aurium ſordes ſecundum naturam ſint amaræ. Teuch.

Ἐν τῇ περὶ φυτῶν πραγματείᾳ) Locus Theophraſti, quem reſpexit, exſtat de Hiſt. Plant. lib IX. cap. XIII. ubi de ariſtolochiæ hujus viribus agit: Ἐὰν δὲ αἱ μῆτραι προσπέσωσι, τῷ ὕδατι ἀποκλύζειν. Meurs.

Ἀριςόξενος δὲ ὁ μυσικὸς) Scribe Ἀριςόξενος δὲ, ὁ Μυσικός.

ξίνην φησὶν βοτάνην, μετὰ ἐλαίε τριβομένην, καὶ συγχριο- | tana, dicit helxinen ſeu parietariam herbam, cum oleo

κός. Nam Medici illud eſt, quod tradit, et non Muſici. Vide quæ notata mihi ad Ariſtoxenum, in Notarum ipſo initio, ubi de Herophileo Ariſtoxeno, ejusque ſcriptis, a me agitur. Meurs. Ariſtoxenus hic muſicus antiquiſſimus, ſcriptorum muſicorum, qui ætatem tulerunt, Tarentinus, Spinthari Muſici filius et patris primum et Lamprii Erythræi, deinde Xenophili Pythagorici, ac denique Ariſtotelis diſcipulus fuit. Scripſit libros quadringentos et quinquaginta duos, ut Suidas affirmat, quorum pauciſſimorum tituli ſuperſunt. Exſtant ejus Ἁρμονικῶν ϛοιχείων ſive ut Proclus III. in Timæum vocat ἁρμονικῆς ϛοιχειώσεως libri tres, quos Græce primus vulgavit Joannes Meurſius cum Nicomacho et Alypio Lugduni Batavorum ↀↀCXVI. 4. ac deinde M. Meibomius, cum fragmentis aliis muſicis ineditis ſex ſcriptorum, Euclidis, Nicomachi, Alypii, Gaudentii, Bacchii et Ariſtidis Quintiliani Amſtelodami ↀↀLI. 4. Quorum autem titulos habemus, ſunt ii, qui ſequuntur Ἀποφθέγματα Πυθαγορικά. Stobæus ſerm. X. XLI. XCIX. et LXXVII. Περὶ αὐλητῶν ἢ περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων. Ath. l. XIV. Περὶ αὐλῶν τρήσεως, cujus operis librum laudat idem Athenæus. Βίοι ἀνδρῶν, in quo libro vita Socratis, Platonis, Pythagoræ, Archytæ, Lycurgi et multorum Philoſophorum Pythagoricorum ac Muſicorum, tum Lycurgi et aliorum continebantur. Non ſine ſumma voluptate illud Ariſtoxeni opus legi potuiſſe, Plutarchus libro quod non ſuaviter vivi poſſit ſecundum Epicurum teſtatur. Ἐπιμήθεια. Fulgentii Mythol. l. II. c. IX. Nam et Ariſtoxenus in Epimetheiorum libro quem ſcripſit, ſimilia profert. Ἱϛορίαι memorantur a Suida. Περὶ Μεσικῶν libri ab harmonicis diverſi, in quibus alias partes Muſicæ rhythmicam, metricam, organicam, poëticam et hypocriticam, tum et hiſtoriam muſicam tradiderat. In quarto περὶ μελοποΐας laudatur a Porphyrio ad Harmonica Ptolemæi. Παιδευτικοὶ νόμοι. Laudat Diogenes Laertius l. VIII, c. XV. reſpiciuntque ſcholia

χριομένην πρὸ τῆς λήψεως, ἀπολύειν τοῦ πάθους.

oleo tritam, ſi corpori ante acceſſum febris inungatur, morbo liberare.

CAP. XXXI.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν, τὰ πρόβατα, φησὶν,

Theophraſtus in libro de Plantis, oves in Ponto,

lia Græca ad Heſiodum. Πολιτικοὶ νόμοι. Liber octavus allegatur ab Athenæo lib. V. Πραξιδαμάντεια. Harpocr. τὰ σποράδην. Laert. l. I. c. CVII. Συγκρίσεις Athen. l. XIV. Σύμμικτα συμποτικά. Athen. l. XIV. Περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, librum primum allegat Etymol. in σίκιννις. Numerus libri excidiſſe videtur apud Harpocrat. in κορδακισμός. Περὶ τραγῳδοποιῶν. Ammonius librum primum laudat in ῥύεσθαι. Τὰ κατὰ βραχὺ Ὑπομνήματα allegantur ab Athen. lib. XIV. Ὑπομνήματα ἱστορικά. Laert. l. IX. c. XL. Citat etiam Ariſtoxeni σύμμικτα ὑπομνήματα e libro quarto Photius Cod. CLXI. Scripſit etiam de Socrate ac de Platone et Platonica Philoſophia, quæ ſcripta pariter perierunt. Nunc de aliis Ariſtoxenis dicatur. Aristoxenus Medicus fuit Herophileus, Alexandri Philalethis, qui Demoſthenem Philalethem Ophthalmicum audierat diſcipulus, vixit initio primi ſeculi æræ Chriſtianæ, ejus librum XIII. περὶ Ἡροφίλου αἱρέσεως laudat Galenus de diff. pulſuum lib. IV. Aristoxenus Cyrenaicus Philoſophus nulla re niſi gula celebris, dictusque κώλην ſive ventroſus, ut Athenæus auctor eſt. Alium Ariſtoxenum philoſophum Pythagoreum memorat Stobæus. Aristoxenus Selinuntius Poeta fuit Epicharmo antiquior et ab Euſebio relatus ad Olymp. XXIX. Teuch.

Ἀπολύειν τοῦ πάθους) Hodie parietaria maxime hydropi et calculo renum adhibetur. Teuch.

Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν) Hunc Theophraſti quoque locum citat Stephanus in Ἄψινθος. Ἔστι καὶ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, ὅτι Θεόφραστος ἐν τῷ

σὶν, τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, ἐκ ἔχει χολήν.

to, abſinthio veſcentes, ait bile carere.

CAP. XXXII.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ Φυτῶν, ἐν Ἰνδοῖς μὴ γίνεσθαι μήτε ἐρέβινθον, μήτε φακὸν, μήτε κύαμον.

Eodemque in opere perhibet, apud Indos neque cicerem naſci, neque lentem, neque fabam.

CAP. XXXIII.

Ἔτι Θεόφραςος ἐν τῷ ή, περὶ Φυτῶν, τῆς Βακτριανῆς ὁδὲ ἔν τισι κώμαις πυρὸν γίγνεσθαι ἕτως εὐγενῆ,

Rurſus libro octavo ejus operis, in itinere Bactriano ait quibusdam in vicis triticum ita præcla-

τῷ περὶ Φυτῶν ἐννάτῳ, τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ, τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, ἐκ ἔχει χολήν. Plinius non de ovibus iſtud ſpeciatim, verum de hominibus tradit lib. XI. cap. XXXVII. *Carent eo (felle) qui abſinthium veſcuntur in Ponto.* Meurs. Etiam oves apud Chalcidem Euboicam felle carere perhibet Ariſtoteles de partibus animalium lib. IV. cap. 2. Omnino varia animalia ſine felle eſſe antiqui putabant, quod hodie ſecus eſſe deprehenditur: cæterum abſinthium inter medicamenta bilem purgantia referri notum eſt. T.

Ἐν Ἰνδοῖς μὴ γίνεσθαι μήτε ἐρέβινθον) Alicubi tamen etiam apud Indos, ut in regno Indoſtani, ciceres, lentes et fabas naſci docent itineraria. Teuch.

Θεόφραςος ἐν τῷ η περὶ Φυτῶν) Lib. VIII. cap. IV. eſt iſte locus, quem deſignat. Καὶ περὶ τὴν Ἀσίαν, πόῤῥω Βάκτρων, ἐν μέν τινι τόπῳ ἕτω ἁδρόν φασιν εἶναι τὸν σῖτον, ὥςε πυρῆνος ἐλαίας μέγεθος λαμβάνειν. Meurs.

γενῆ, ὥςε πυρῆνος ἐλαίας τὸ μέγεθος ἴσχειν.

clarum naſci, ut ejus grana nucleos olearum magnitudine æquent.

CAP. XXXIV.

Ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ζακύνθῳ γῆ μιγνυμένη, φησὶ, τῷ σίτῳ εὐγενέςερον ποιεῖ φαίνεσθαι τοῦτον.

Idem philoſophus Olympiæ et Zacynthi terram mixtam frumento efficere, ut id melius videatur.

CAP. XXXV.

Τῶν παρατετηρημένων ἐςὶ δὲ καὶ τοῦτο, τὰς ἐγκύους τῶν γυναικῶν συνεχῶς πλησιαζούσας τοῖς ἀνδράσιν, εὐκόπως καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν· εἴρηκεν δὲ τοῦτο καὶ Ἀριςοτέλης ἐν τῇ ζ τῶν Ἱςοριῶν.

Id quoque obſervando cognitum eſt, gravidas mulieres, ſi crebro cum viris coëant, facile, et ſine dolore, parere, quod ipſum Ariſteteles quoque, libro Hiſtoriarum ſeptimo, pronuntiavit.

CAP.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ζακύνθῳ) Reſtituendum puto: Ὁ αὐτὸς φιλόσοφος, ἐν Ὀλύνθῳ, καὶ Κηρίνθῳ, γῆ μιγνυμένη, φησὶ, τῷ σίτῳ, εὐγενέςερον π. φ. τ. Verba Theophraſti, quæ in oculis habuit, ecce iſta, Hiſt. Plant. lib. VIII. cap. XI. Δοκεῖ δὲ καὶ γῆ τις εἶναι παρά τισιν, ἡ διαπαττομένη συντηρεῖ τὸν πυρὸν, ὥσπερ ἥ τε ἐν Ὀλύνθῳ, καὶ ἐν Κηρίνθῳ τῆς Εὐβοίας. Meurs. Nihil neceſſe eſt emendare, quum enim revera Olympia ſit urbs Elidis, et Zacynthus inſula maris Jonii, poteſt Apollonius Theophraſtum negligentius transſcripſiſſe. Teuch.

Ἀριςοτέλης ἐν τῇ ζ τῶν ἱςοριῶν) Intelligit opus περὶ ζώων ἱςορίας: nam hoc ipſum ab illo traditur Hiſt. Anim.

CAP. XXXVI.

Σώτακος ἐν τῷ περὶ λί-
θων ὁ Καρύστιος (Φησὶν)
λεγόμενος λίθος ἐπιφύσεις
ἔχει ἐριώδεις, καὶ χροώ-
δεις, ἐξ οὗ νήθεται, καὶ ὑ-
φαίνεται χειρεκμαγεῖα·
στρέ-

Sotacus in libro de lapidibus, lapis, inquit, is qui Caryſtius dicitur, annata ſibi habet lanea quædam, et colorata, ex qua materia nentur ac texun-

Anim. lib. VII. cap. IV. iſtis verbis: *Αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων, θᾶττον τίκτουσι.* Meurs. Non hoc ipſum traditur ab Ariſtotele: is enim tantummodo dicit, gravidas, quæ ante partum cum viris coëant, citius parere, non dicens de frequentiore concubitu: illud tamen certum eſt, eas mulieres, quæ crebrius concumbunt, ſi gravidæ fiant, facilius et minoribus cum doloribus parere, quia nimirum ſæpius parere ſolent. Teuch.

Σώτακος ἐν τῷ περὶ λίθων) Ita ſcribendum pro vulgato *Τάκος ἐν τῷ περὶ λίθων.* Plinius lib. XXXVI. cap. XVI. *Quinque genera magnetis Sotacus demonſtrat.* Item cap. XX. *Sed Sotacus, e vetuſtiſſimis auctoribus, quinque genera hæmatitarum tradit.* Iterum lib. XXXVII. cap. II. *Sotacus tradidit in Britannia arboribus effluere, quas electridas vocavit.* Et mox cap. VI. *Talesque eſſe Indicas tradunt Iſmenias, Demoſtratus, Zenothemis, Sotacus.* Nec multo poſt: *Sotacus et Arabicam onychem tradit, ſed eam a cæteris diſtare.* Solinus Polyhiſt. cap. XXIII. *Auctor Sotacus gemmam hanc etiam ſibi viſam ſcribit.* Vides Plinium et Solinum, ubi de lapidibus agunt, hunc citare, quod ſat clarum argumentum rectæ emendationis. Meurs.

Ἐξ οὗ νήθεται, καὶ ὑφαίνεται χειρεκμαγεῖα) Eadem de mantilibus e Caryſtio lapide tradit etiam Strabo lib. X. *Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πῖνον παραπλησίως.* Et Stephanus in *Κάρυστος*, totidem pæne verbis: *Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δὲ, εἰς*

F

φλόγα

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0085-1

στρέφουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐλλύχνια, καὶ ἐστὶ καιόμενα λαμπρὰ, καὶ ἀκατάκαυστα· τῶν δὲ ἐκμαγείων τῶν

texuntur, mantilia: atque etiam lucernarum funiculi ex eo torquentur, qui ardentes ſplendent,

φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τὸν πῖνον τῇ πλύσει παραπλησίως. Breviter, ut omnia, Solinus cap. XVII. *Caryſtos aquas calentes habet, quas* Ἑλλοπίας *vocant; et Caryſtias aves, quæ flammas involant: et carbaſa, quæ inter ignes valent.* Ubi legendum equidem cenſeo, *quæ inter ignes lavent.* Vult enim dicere, lavari conſueviſſe, in ignem abjecta: quod conſenſu omnes dicunt. Habes quoque apud Plutarchum de Defectu Orac. Τῆς δ' ἐν Καρύστῳ πείρας, χρόνος οὐ πολὺς, ἀφ' οὗ πέπαυται μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη συνεκφέρουσα· καὶ γὰρ ὑμῶν ἑωρακέναι τινὰς οἴομαι χειρόμακτρα, καὶ δίκτυα, καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν, οὔτε περικαιομένους, ἀλλ' ὅσ' ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβαλόντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται· νῦν δὲ ἠφάνισται, καὶ μόλις οἷον ἶνες, ἢ τρίχες ἀραιαὶ, διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις. Ubi vides, deſiiſſe jam Plutarchi tempore. Plinius, nulla Caryſti mentione, quod mirandum, Indiæ lapidem iſtum tribuit. Ecce lib. XIX. cap. I. *Inventum eſt etiam, quod ignibus non abſumeretur. Vivum id vocant, ardentesque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas, ſordibus exuſtis, ſplendeſcentes igni magis, quam poſſent aquis. Regum inde funebres tunicæ, corporis favillam ab reliquo ſeparant cinere. Naſcitur in deſertis, aduſtisque ſole Indiae, ubi non cadunt imbres, inter diras ſerpentes.* Meurs.

Καὶ ἐλλύχνια) Ita poſui pro vulgata lectione καὶ ἐν λυχνίᾳ. Teuch.

Καὶ ἀκατάκαυστα) Ita qui ex lapide, qui apud Bottiæos in Thracia naſcatur, ſolis appulſu ignis exſiliat, accenſas ad eum ignem lucernas, quibus carbonum ardentium colorem inducat, inconſumtas, etiamſi exſtinguantur, facere perhibet Antigonus Hiſt. Mirab. cap. CLXXXIV. Ibi enim in verbis ἐκεῖνος δὲ ἵνα παρέχῃ γνοὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν διαμένοντας ἀφθάρτους,

τῶν ῥυπαινομένων ἡ πλύσις γίγνεται οὐ δι' ὕδατος, ἀλλὰ κληματὶς κάεται, καὶ

dent, neque cremantur. Porro mantilia ſordidata non aqua eluuntur, ſed cle-

τους, lego ἐκεῖνος δὲ εἶναι παρέχει λύχνους μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν etc. quem locum a Bentlejo deſperatum Schneiderus ſic reſtituere conatus eſt: ἐκείνοις δ' οὖν παρέχειν τοῖς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χρείαν etc. Ignoſcant mihi lectores, ſi hoc licet incommodiore loco aliam meam ſcripturæ corruptæ apud Antigonum emendationem proferam. Cap. CXXVII. citantur ex Aeſchyli Toxotidibus verſus depravati:

Ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἄσει μὴ βλεμμάτων ῥεπιβελη·

quos ita ſanare tentavit Salmaſius ad Solinum:

Ἄδην γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή·

Cornelius vero Pavus ad Aeſchyli fragmenta:

Ἄδων τάδ' ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἄνειμι vel ἄπειμι βλεμμάτων γ' ἐπήβολος·

Toupius ad Suidam:

Κάτω γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀγεύστοις βλεμμάτων ῥέπει βολή·

Valquenarius in obſervationibus:

Γάμων γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀπειθὴς βλεμμάτων ῥέπει βολή·

et Heathius ad Tragicos:

Αἰδὼς γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀπείροις βλεμμάτων πρέπει βολή·

at ego longe minori mutatione reſcribo:

Ἄδων τάδ' ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἄπειμι βλεμμάτων ἔπη βολῇ,

et interpretor: *Canens hæc carmina caſtis virginibus a nuptialibus lectis abſum oculorum conjectu*, id eſt, *non reſpicio ad lectos nuptiales.* Teuch.

Κληματὶς κάεται) Immo quovis majore igne facto lintea ex amianto contexta purgantur. Κάεται Attice pro καίεται poſitum eſt. Moeris Atticiſta: Κλάειν καὶ κάειν μετὰ τοῦ α Ἀττικῶς, μετὰ τοῦ ι Ἑλληνικῶς. Thomas Magiſter: Κλάειν καὶ κάειν Ἀττικὰ, κλαίειν δὲ καὶ καίειν Ἑλ-

καὶ τότε τὸ ἐκμαγεῖον ὑποτίθεται· καὶ ὁ μὲν ῥύπος ἀποῤῥεῖ, αὐτὸ δὲ λευκὸν, καὶ καθαρὸν γίνεται ὑπὸ τοῦ πυρός· καὶ πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς ἐγχρήζει χρείας τὰ δ᾽ ἐλλύχνια μένει τὸν ἅπαντα χρόνον ἀκατάκαυστα καιόμενα μετ᾽ ἐλαίου· δοκιμάζει δὲ καὶ τοὺς πτωματιζομένους ἡ ὀσμὴ τοῦ ἐλλυχνίου καιομένου· γίγνεται δὲ ὁ λίθος οὗτος καὶ ἐν Καρύστῳ μὲν, ἀφ᾽ οὗ καὶ τοὔνομα ἔλαβεν· πολὺς δὲ ἐν Κύπρῳ, καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ Γεράνδρου ὡς ἐπὶ Σόλους

clematis comburitur, impoſitoque mantili ſordes evaneſcunt, ipſumque album ab igne purumque redditur, ac prioribus commodum uſibus. Lucernarum autem funiculi accenſi cum oleo, nullo unquam tempore comburuntur, atque odore harum lucernarum explorantur, qui morbo laborant caduco. Lapis iſte naſcitur Caryſti, unde et nomen gerit: frequens tamen etiam in Cypro exſtat, qua a Geran-

Ἑλληνικά, et ſic etiam paſſim apud Antigonum *κάειν* ſcribitur. Teuch.

Ἀκατάκαυστα) Ita ſcribe pro vulg. *ἀκατασκεύαστα*. Sic paullo ante dixit, in hac ipſa narratione: *καὶ ἐστὶ καιόμενα λαμπρὰ, καὶ ἀκατάκαυστα.* Meurs.

Τοὺς πτωματιζομένους) Intellexi epilepticos, quamquam nullo exemplo fretus. Xyl.

Πολὺς δ᾽ ἐν Κύπρῳ) In Cypro etiam talis lapis, *ἀμίαντος* dictus. Dioſcorides lib. V. cap. CLVI. *Λίθος ἀμίαντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στυπτηρίᾳ σχιστῇ ἐοικώς· ὃν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ, ὄντος ἱμαντώδους πρὸς θέαν, ἃ βληθέντα εἰς πῦρ, φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται, μὴ κατακαιόμενα.* Meurs. Non ſolum in Cypro inſula, ſed etiam in Italia, Hiſpania, Anglia, Gallia, Sileſia, Saxonia, Bohemia, Ungaria, Moſcovia, Siberia, India et Arabia, ipſaque Grœnlandia naſcitur amiantus, ſeu asbeſtus lapis, ſed optimus eſt qui in Aſia provenire ſolet. Teuch.

Ἀπὸ τοῦ Γεράνδρου) Gerandrum et Elmæum in Cypro quæro,

Σόλȣς πορευομένοις, ἐν ἀριϛερᾷ τȣ̃ Ἐλμαίȣ ὑπὸ κάτω πετρῶν· καὶ κατὰ τὸ πανσέληνον αὔξεται, καὶ πάλιν, φθίνοντος τȣ̃ σελήνȣ μειȣ̃ται καὶ ὁ λίθος.

randro Solos verſus iter deorſum ducit, ad lævam Elmæi infra rupes: augeſcit circa plenilunium, rurſumque, luna decreſcente, minuitur.

CAP. XXXVII.

Ἀριϛοτέλης ἐν Φυσικοῖς Προβλήμασιν, τῶν κυρτῶν βαρεῖα ἡ ἀναπνοὴ διὰ τȣ̃ ϛόματος ἐξέρχεται· ἀποδέδωκεν δὲ καὶ τȣ̃ γιγνομένȣ τὴν αἰτίαν.

Ariſtoteles in Phyſicis Quæſtionibus ait, curvorum ex ore gravem exire halitum, reddita etiam hujus rei cauſa.

CAP. XXXVIII.

Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ Γῆς Περιόδȣ, φησὶν ἐπὶ πᾶσι τῶν ἐν Λιβύῃ τι ἔθνος εἶναι, οἳ ὑπεράνω Σύρτεων δὲ καὶ Καρχηδόνος πρὸς ἀνατολὰς κείμενοι, καλȣ̃νται Γύζαντες, οἵτινες

Eudoxus Cnidius in ſeptimo Circuitionis libro ait, in Africa quandam eſſe gentem, quæ ſupra Syrtes, et Carthaginem, verſus Orientem incolat, qui Gyzantes ap-

ro: certe nec Strabo, qui hanc accurate ſat deſcribit, neque veterum etiam quisquam, alterutrius facit mentionem ullam. Meurs.

Μειȣ̃ται καὶ ὁ λίθος) Quod proprie de alio lapide, qui ſelenites vel lapis lunaris vocatur, translucido, candidique et mellei fulgoris, et ad lunæ ſplendorem micante produnt Dioſcorides, Plinius, Solinus et alii. Teuch.

Τῶν κυρτῶν βαρεῖα ἡ ἀναπνοή) Cauſam affert Ariſtoteles, quia incurvis locus pulmoni accommodatus incluſus deflexusque eſt a ſua proceritate, itaque ſpiritum transmittere expedite nequit, unde fit, ut vapor et ſpiritus amplius intercluſus putreſcat. Probl. ſect. XIII. qu. X. Teuch.

νες τέχνην ἐπιτηδεύουσιν, τὰ ἄνθη συλλέγοντες, τὰ ἐν τοῖς τόποις, μέλι ποιεῖν τοσοῦτον, καὶ τοιοῦτον, ὥστε γίγνεσθαι οἷον τὸ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γιγνόμενον.

appellentur, hancque exerceant artem, quod flores iſtis in locis colligant, melque ea copia et qualitate ex iis conficiant, ut apum æquet mellificium.

CAP. XXXIX.

Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τῶν Ἀνατομῶν φησὶν, ὄφις ὤφθη ἐν Πάφῳ, πόδας ἔχων δύο, ὁμοίας χερσαίῳ κροκοδείλῳ.

Ariſtoteles in Diſſectionum ſelectis annotationibus, in Papho, ait, ſerpens viſus eſt duos pedes habens, perinde ac crocodilus terreſtris.

CAP. XL.

Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς ἐν τῷ Τελέστου βίῳ φησὶν, ᾧπερ ἐν Ἰταλίᾳ συνεκύρησεν, ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν γίγνεσθαι πάθη, ὧν ἓν εἶναι καὶ τὸ περὶ τὰς γυναῖκας γενόμενον ἄτοπον· ἐκστάσεις γὰρ γίγνεσθαι τοιαύτας, ὥστε ἐνίοτε καθημένας, καὶ δειπνούσας, ὡς καλοῦντός

Ariſtoxenus muſicus in Vita Teleſtæ, qui cum in Italia vixit, uno eodemque tempore duo mala eveniſſe refert, quorum unum mulieribus acciderit, prorſus inuſitatum; tantas enim iis fuiſſe mentis alienationes, ut interdum ſedentes,

Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν) Ariſtoteles, ut ex Diogene Laertio diſcimus, ſcripſit Ἀνατομῶν libros VIII. et ſeorſim Eclogarum ex eo opere, librum unum. Ecce enim in catalogo: Ἀνατομῶν, α, β, γ, δ, ε, ϛ, ζ, η. Ἐκλογὴ ἀνατομῶν, α. Meurs.

Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς ἐν τῷ Τελέστου βίῳ) Inſigne quondam Ariſtoxeni opus fuit, de vitis virorum illuſtrium, cujus fragmenta, quæ mihi obſervata pridem, vide in notis ad ejus Muſica, quæ vulgavi. Meurs.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0090-1

λούντός τινος, ὑπακούειν, εἶτα ἐκπηδᾷν ἀκατασχέτους γιγνομένας, καὶ τρέχειν ἐκτὸς τῆς πόλεως· μαντευομένοις δὲ τοῖς Λοκροῖς, καὶ Ῥηγίνοις, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ πάθους εἰπεῖν τὸν θεὸν, παιᾶνας ᾄδειν ἐαρινοὺς δωδεκάτης ἡμέρας ξ· ὅθεν πολλοὺς γενέσθαι παιανογράφους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

tes, ac coenantes, velut aliquo vocante dicto audientes proſiluerint, neque retineri potuerint, atque extra urbem procurrerint. Locris porro, et Rheginis, oraculum hac de re conſulentibus, reſpondiſſe deum, finem mali futurum, ſi die duodecima pæanas deo canerent vernos ſexaginta; exinde in Italia multos exſtitiſſe pæanum ſcriptores.

CAP. XLI.

Θεόφραστος ἐν τῷ θ τῶν φυτῶν, τὸ σκορπίον βοτάνιον, οἱ δὲ θηλύφονον καλοῦσιν, ἐπιτιθέμενον τοῖς σκορπίοις, ξηραίνειν αὐτοὺς εὐθέως.

Theophraſtus libro de Plantis octavo tradit, ſcorpion herbulam, (alii thelyphonum, hoc eſt feminas necans, nominant) ſcorpiis impoſitam, ſtatim eos tabefacere.

CAP. XLII.

Τῶν παρατετηρημένων ἐστὶ, δυσκατάλωτα ἕλκη γί-

Animadverſum eſt, ulcera uterum ferentium, e lie-

Θεόφραστος ἐν τῷ θ τῶν φυτῶν) Vide eum lib. IX. cap. XIX. Meurs.

Τὸ σκορπίον βοτάνιον) Scorpion, ſcorpius et ſcorpioides herba iſthæc, cujus tactus ſcorpiones perimit, appellatur, quoniam radicem habet ad ſimilitudinem caudæ ſcorpionis: vid. Plin. Hiſt. Nat. lib. XXII. cap. XV. XVI. lib. XXV. cap. X. lib. XXVII. cap. III. Apul. de herb. cap. CXIII. Teuch.

Δυσκατάλωτα ἕλκη γίγνεσθαι ταῖς τε κυούσαις) Cauſſa rei petenda

γίγνεσθαι, ταῖς τε κυϛ-σαις, καὶ σπληνικοῖς, καὶ τοῖς κιρσϛς ἔχϛσι, καὶ ταῖς γυναιξὶν, ὅσαις ἰξίαι περὶ τϛς μηρϛς ἔνεισιν.

e liene laborantium, virorum varices habentium, et mulierum, quibus varices in femoribus inſunt, difficulter cicatrice obduci.

CAP. XLIII.

Θεόφραϛος ἐν τῷ περὶ Φυτῶν περὶ Σόλϛς τῆς Κιλικίας, παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Πίναρον, ϛ μάχη Ἀλεξάνδρϛ πρὸς Δαρεῖον ἐγένετο, αἱ ῥόαι ἀπύ-

Theophraſtus de Plantis ſcribit, juxta Solos, Ciliciæ urbem, ad amnem Pinarum, ubi Alexander cum Dario pugnavit, mala Punica naſci ſine oſſibus,

petenda eſt ex abundantia humorum, qui ſunt in gravidis copioſiores: alii vero propterea fieri dicunt, quod ad ſanationem ulcerum requiratur nova fibrarum conſtitutio, quarum materia ſeminalis a prægnantibus fœtui formando impendatur. Teuch.

Καὶ σπληνικοῖς, καὶ τοῖς κιρσϛς ἔχϛσι) Eorum ulcera difficilius carne obducuntur propter ſtagnationem ſanguinis, quippe cujus libera circulatione fibræ carneæ nutriuntur. Teuch.

Οσαις ἰξίαι περὶ τϛς μηρϛς ἔνεισιν) Propter vocem ἰξίαι annotatum eſt ad exemplaris mei marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγομένοις κιρσοῖς τοῖς ἐν τοῖς σκέλεσιν ὁμωνύμως τοῖς ἐν τοῖς δένδρεσι· σημαίνει καὶ πόαν τινά. ἢ καὶ χαμαιλέων καλεῖται, καὶ ἑτέρα ἐϛί τις, ἀφ' ἧς ὁ ἰξός. Xyl.

Θεόφραϛος ἐν τῷ περὶ Φυτῶν) Locus exſtat Hiſt. Plant. lib. II. cap. III. Meurs.

Οὗ μάχη Ἀλεξάνδρϛ πρὸς Δαρεῖον ἐγένετο) Memorabilis illa Alexandri cum Dario pugna ad Pinarum flumen eſt pugnata. Arrianus de Exped. Alexandri lib. II. ubi hanc deſcribit: Τὴν δὲ Ἴσσον κατασχὼν, ὅσϛς διὰ νόσον ὑπολελειμμένϛς αὐτϛ τῶν Μακεδόνων κατέλαβε, τϛτϛς χαλεπῶς αἰκισάμενος ἀπέκτεινεν· εἰς δὲ τὴν ὑϛεραίαν πρϛχώρει ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Πίναρον· καὶ Ἀλέξανδρος ὡς ἤκϛσεν etc. Corrigendus eſt Plutarchus Alexandro:

ἀπύρηνοι γίγνονται· δι᾽ ὅλου δὲ τοῦ βίου κόκκοι τὸ οἰνίζον ἔχουσιν.

bus, quorum grana per omne ævum vinum referant.

CAP. XLIV.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων, ἡ μέλισσα, φησὶν, ἀποβάλλουσα τὸ κεντρίον, ἀποθνήσκει· αἱ δὲ βαστάζουσιν ἔξω τοῦ σμηνιῶνος.

Ariſtoteles de Animalibus auctor eſt, apem, amiſſo aculeo, mori, et ab aliis extra alveare exportari.

CAP. XLV.

Τῶν παρατετηρημένων ἐστὶ, τὸ καὶ τοῖς λευκοΐοις ἄνθεσιν, ἢ στεφάνοις, διὰ νυκτὸς λύχνους παρακαίεσθαι,

Obſervando compertum eſt, violis albis, et coronis factis ex his floribus, per noctem adhiberi

lexandro: Ἤδη γὰρ ἐγνώκει παρὰ τὸ συμφέρον ἐμβεβληκὼς ἑαυτὸν εἰς χωρία θαλάττῃ, καὶ ὄρεσι, καὶ ποταμῷ διὰ μέσου ῥέοντι τῷ Πινάρῳ, δύσιππα, καὶ διεσπασμένα πολλαχοῦ. Hactenus eſt in excuſis τῷ Πινδάρῳ. Etiam Strabo lib. XIV. Μετὰ δὲ Αἰγαίας Ἴσσος, πολίχνιον ὕφορμον ἔχων· καὶ ποταμὸς Πίναρος. Ἐνταῦθα ὁ ἀγὼν συνέπεσεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δαρείῳ. Perperam editur: καὶ ποταμὸς Πίνδος. Apud Theophraſtum, loco ſtatim indicato, Πίνναρος ſcribitur, ν geminato. Curtius lib. III. *Præter hæc viginti millia præmiſſa cum ſagittariorum manu, Pinarum amnem, qui duo agmina interfluebat, tranſire et objicere ſeſe Macedonum copiis juſſerat.* Meurs.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων) Habes Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XL. Meurs. Idem habent Antigonus Hiſt. Mirab. cap. VII. Plin. Hiſt. Nat. lib. XI. cap. XVIII. Columella lib. IX. cap. XIII. atque id etiam experientia teſtatur. Teuch.

Διὰ νυκτὸς λύχνους παρακαίεσθαι) Melius violæ albæ ſervari poſſunt, ſi inſerantur vaſibus fictilibus aut lapideis humo completis, ſoli coeloque oſtendantur, et a frigore defendantur, neque humore et debito cultu fraudentur. Teuch.

σθαι, ἵνα εἰς τὴν πρωΐαν ταῦτα παραμένῃ ἀμάραντα· ποιᾶσι δὲ τᾶτο οἱ ςεφανηπλόκοι.

beri ardentes lucernas, ut in lucem usque virides permaneant, neque marceſcant: faciunt autem hoc qui coronas e floribus nectunt.

CAP. XLVI.

Θεόφραςος ἐν τῇ ε τῶν Φυτικῶν Αἰτίων φησὶν τὰ κε-

Theophraſtus libro de Cauſis Plantarum quinto,

Θεόφραςος ἐν τῇ ε τῶν φυτικῶν Αἰτίων) Sic ſcribo pro τῶν Φυσικῶν Αἰτίων. Intelligit opus de Cauſis Plantarum. Apud Diogenem Laertium in Philoſophi hujus vita, ubi ſcripta ejus recenſet Φυσικῶν Ἱςοριῶν, et Φυσικῶν Αἰτίων, perperam item editum, quod a Caſaubono etiam illic monitum. Vera enim omnino lectio eſt Φυτικῶν. Et ita laudat Scholiaſtes Ariſtophanis Equitibus: Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριςοτέλης ἀνα-λήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζώων, καὶ Θεόφραςος ἐν ἑβδόμῳ Φυτικῶν. Athenæus lib. II. Θεόφραςος δὲ ἱςορεῖ ἐν Αἰτίοις Φυτικοῖς, ὅτι θέρμος, καὶ ὄροβος, καὶ ἐρέβινθος, μόνα ἐ ζωᾶται τῶν χεδροπῶν. Eſt hoc opus inter pauca Theophraſti, quæ ad manus eruditorum pervenere; nam reliqua fere periere, cum magno rei litterariæ damno. Indicem habes apud Diogenem Laertium in ejus vita lib. V. Et auctores paſſim nobis titulos operum repræſentant, quos referre, iſthoc loco, non ingratum ejus philoſophi, aut librorum antiquorum, ſtudioſis exiſtimavi. Itaque initio apud Diogenem quæ laudantur: Ἀναλυτικῶν προτέρων, α, β, γ. Ἀναλυτικῶν ὑςέρων, α, β, γ, δ, ε, ζ, περὶ ἀναλύσεως συλλογισμῶν, α, Ἀναλυτικῶν ἐπιτομή, α, Ἀνηγμένων τόπων, α, β. Ea Suidas quoque commemorat in Θεόφραςος. Ac priora quidem laudantur non ſemel ab Alexandro ad priora Ariſtotelis περὶ Βασιλείας. Plutarchus in Themiſtocle: Θεόφραςος γὰρ ἐν τοῖς περὶ Βασιλείας ἱςορεῖ Θεμιςοκλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἱέρωνος ἵππες ἀγωνιςὰς, καὶ σκηνήν τινα κα-

κατεσκευασμένην πολυτελῶς etc. Dionyſius Halicarnaſſeus Antiquit. Rom. lib. V. Οἱ γὰρ αἰσυμνῆται καλέμενοι παρ' Ἕλλησι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ Βασιλείας ἱςορεῖ Θεόφραςος, αἱρετοί τινες ἦσαν τύραννοι. An idem opus? Περὶ βασιλείας Κυπρίων. Suidas citat in Πάρα. Θεόφραςος δ' ἐν τῷ περὶ Βασιλείας Κυπρίων, τὴν κίθαριν ὡς διάφορον. Ἐρωτικός. Athenæus lib. XIII. Θεόφραςος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν. Et mox: Ἐρωτοδιδάσκαλε ἐδὲν ἄρα διαφέρεις Ἀμάσιος τε Ἠλείε, ὃν Θεόφραςος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ περὶ τὲς ἔρωτας δεινὸν γεγονέναι λέγει. Rurſum extremo fere libro: Τὸν δὲ παῖδα τῦτον Θεόφραςος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Ἀμφίλοχον καλεῖσθαι φησί. Diverſum ab eo fuiſſe Diogenes dicit περὶ ἔρωτος. Et laudat Strabo lib. X. Ἐκ δὲ Λεσβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραςὴς αὐτε Εὐξύνθετος, ὡς ἱςορεῖ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ ἔρωτος λόγῳ. Περὶ Εὐδαιμονίας. Athenæus lib. XII. Ἀλλ' ἐδὲ τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο, ἀλλὰ ῥᾳδίως, ὡς καὶ ᾄδειν γράφοντα· ὡς ἱςορεῖ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ Εὐδαιμονίας. Iterum lib. XIII. Ὅν φησὶ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ Εὐδαιμονίας περιϊόντα ἐπαγγέλλεσθαι διδάσκειν εὐτυχίαν. Cicero de Fin. lib. V. *Quod maxime efficit Theophraſti* de beata vita *liber, in quo multum admodum fortunæ datur.* Περὶ Ἐπιλήψεως. Apulejus in Apologia: *Longum eſt, ſi velim Theophraſti quoque ſententiam de eodem morbo recenſere. Eſt enim etiam ejus egregius liber* de caducis. Περὶ Ἐνθεσιασμε. Athenæus lib. XIV. Ὅτι καὶ νόσες ἰᾶται μεσικὴ, Θεόφραςος ἱςόρησεν ἐν τῷ περὶ Ἐνθεσιασμε. Minus recte Apollonius infra cap. XLIX. numero plurali laudat περὶ ἐνθεσιασμῶν. Περὶ Εἰδῶν. An verus titulus? an ſcribendum? Περὶ Ἠθῶν. Laudat Euſtratius ad Ethic. lib. IV. cap. I. Ὡς φιλαργυρίας γὰρ αὐτε μέμνηνται ἄλλοι τε καὶ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ Ἠθῶν. Aliud autem, ne confundas, opus erat Ἠθικῶν σχολῶν. Et diſtinguit diſertis verbis Michael Epheſius ad Ethic. lib. V. cap. I. Ἡ δὲ παροιμία Θεόγνιδός ἐςιν, ὡς Θεόφραςος φησὶν ἐν πρώτῳ περὶ Ἠθῶν· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἠθικῶν ὡς Φωκυλίδες αὐτῆς μέμνηται. Plutarchus extremo Pericle: Ὁ γῦν Θεόφραςος ἐν τοῖς Ἠθικοῖς διαπορήσας, εἰ πρὸς τὰς

τύχας

τύχας τρέπεται τὰ ἤθη, καὶ κινούμενα τοῖς τῶν σωμάτων πάθεσιν, ἑξῖς ται τῆς ἀρετῆς, ἰσόρηκεν etc. Περὶ ἑτεροφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν. Athenæus lib. IX. Θεόφραστος γοῦν ἐν τῷ περὶ Ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ, πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν· οἱ δὲ ἐπέκεινα, τιττυβίζουσιν. Περὶ δακετῶν, καὶ βλητικῶν. Athenæus lib. VII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν φωλευόντων, διὰ τὸ ψύχος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι· ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν Δακετῶν καὶ Βλητικῶν, διαπέμπεσθαί φησι τὴν νάρκην τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν. Περὶ τῶν φωλευόντων. Athenæus lib. II. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ Φωλευόντων, οἱ κοχλίοι, φησὶ, φωλεύουσι μὲν καὶ τοῦ χειμῶνος, μᾶλλον δὲ τοῦ θέρους. Iterum lib III. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν Φωλευόντων, τοὺς ἀστακοὺς, καὶ καράβους, καὶ καρίδας, ἐκδύεσθαι φησὶ τὸ γῆρας. Et lib. VII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν Φωλευόντων, διὰ τὸ ψύχος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι. Περὶ ζώων. Athenæus lib. IX Θεόφραστος δὲ ὁ Ἐρέσιος, Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τρίτῃ περὶ Ζώων μνημονεύων αὐτῶν, ἑτωσί πως λέγει. Περὶ ἡδονῆς. Athenæus lib. XII. Οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου, καὶ τὸν Σαρδαναπάλου· καί τοι κατά γε τὴν δόξαν, φησὶ ἐν τῷ περὶ Ἡδονῆς Θεόφραστος, οὐχ ὁμοίως λαμπρός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἐτρύφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι. Θέσεις. Theon in Progymnaſm. Παραδείγματα δὲ τῆς τῶν Θέσεων γυμνασίας λαβεῖν ἐστι παρά τε Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου· πολλὰ γάρ ἐστιν αὐτῶν βιβλία, Θέσεων ἐπιγραφόμενα. Athenæus lib. IV. Σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων εὐδαιμονίζεις, τὰς Θεοφράστου Θέσεις ἀκούων. Περὶ καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως. Alexander in priora Analytica lib. I. cap. I. Ὡς δὲ πολλαχῶς λεγομένης τῆς προτάσεως, ἔοικε καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Καταφάσεως φρονεῖν. Iterum cap. V. Ἐμνημόνευσε δὲ τοῦ οὕτως ἀδιορίστου καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Καταφάσεως. Καλλισθένης ἢ περὶ πένθους. Reſpexit Cicero Tuſc. III. *Theophraſtus, interitum deplorans Calliſthenis, ſodalis ſui, rebus Alexandri proſperis angitur: itaque dicit, Calliſthenem incidiſſe in hominem ſumma potentia, ſummaque fortuna, ſed ignarum, quemadmodum rebus ſecundis uti conveniret.* Ac

diſerte

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0096-7

diſerte nominat Tuſc. V. *Vexatur idem Theophraſtus et libris, et ſcholis, omnium philoſophorum, quod in* Calliſthene *ſuo laudaret illam ſententiam:*

Vitam regit fortuna, non ſapientia.

Alexander Aphrodiſeus de Anima, extremo lib. II. *Φανερώτατα δὲ Θεόφραστος δείκνυσι, ταυτὸν ὂν τὸ καθ' εἱμαρμένην τῷ κατὰ φύσιν, ἐν τῷ Καλλισθένει.* Μεγαρικός. Diogenes Laertius in cognomine Cynico lib. VI. *Καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ.* Περὶ Μετάλλων. Idem opus ſine dubio, quod alii indigetant, τὸ Μεταλλικόν. Pollux lib. X. cap. XXXI. *Περίοδον δὲ καὶ σάλακα (λέγει) Θεόφραστος ἐν τῷ Μεταλλικῷ.* Heſychius: *Προσφανῆ. Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῷ, χρυσίου συῤῥοάς.* Alibi idem ſine auctoris nomine citat: *Σύζωσμα, ἐν τῷ Μεταλλικῷ, τὸν ἐκρέοντα χαλκόν.* Μεταρσιολογικά. Idem quod *περὶ μεταρσίων* vocat Plutarchus in Græc. Quæſt. *Τὰς ὑπόμβρους μάλιστα καὶ περιφερομένας (νεφέλας) ἐκάλουν πλωϊάδας, ὡς Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ περὶ Μεταρσίων εἴρηκεν.* Verum quartum ejus operis librum nominat, cujus duos tantum fuiſſe Diogenes ait. Certe mendum in alterutro. *περὶ μέθης.* Athenæus lib. X. *Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ Μέθης, ζωρότερον φησὶν εἶναι τὸ κεκραμένον.* Iterum lib. XI. *Καὶ Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ Μέθης φησὶν, ὅτι τοῦ Διονύσου τροφοὶ αἱ νύμφαι κατ' ἀλήθειαν.* Deinde: *Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ Μέθης, τὸ ῥυτόν φησιν ὀνομαζόμενον τοῖς ἥρωσι μόνοις ἀποδίδοσθαι.* Νόμοι. Sæpe citantur ab Harpocratione, Polluce, Suida, et aliis. Πολιτικά. Harpocration in Ἀσπασία. *Ὡς ἔστι μαθεῖν παρά τε Δούριδος τοῦ Σαμίου, καὶ Θεοφράστου ἐκ τοῦ τετάρτου τῶν Πολιτικῶν.* Aliud ab his opus fuit Πολιτικὰ πρὸς τοὺς καιροὺς, laudatque idem Harpocration in Ἐπίσκοπος. *Θεόφραστος γοῦν ἐν πρώτῳ τῶν Πολιτικῶν τῶν πρὸς καιροὺς, φησὶν οὕτω.* Meminere quoque Parthenius, et Suidas, quorum loca recte ibi animadverſa et correcta a V. CL. Philippo Mauſſaco. *περὶ παροιμιῶν.* Harpocration in *Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς Ἐλεγείαις, Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Παροιμιῶν, καὶ Ἀριστοτέλης, Βίαντος.* Nominat quoque Apoſtolius Cent. IV. Proverb. LI. et Cent.

VI.

VI. Proverb. XXXVI. Περὶ πνιγμȣ̃. Athenæus lib. II. Ἐν δὲ τῷ περὶ πνιγμȣ̃ γράφει (Θεόφραςος) ἡ δὲ τȣ́των ἀνάκτησις ὄξȣς ἐγχύσει, καὶ πεπέριδος, ἢ κνίδης. Περὶ σημείων. Proclus in Timæum Comment. IV. Πάντα δ' ȣ̃ν αὐτȣ̀ς, καὶ τὰ ἴδια, καὶ τὰ κοινὰ, προγινώσκειν ἀπὸ τῶν ȣ̓ρανίων, ἐν τῇ περὶ σημείων βίβλῳ φησὶν (ὁ Θεόφραςος) ἐκεῖνος. Τοπικά. Alexander Aphrodiſeus in Metaphyſ. lib. V. *Ad ea vero dici, in quibus habentur, declarant Theophraſti verba, qui ſic in ſecundo* Topicorum *ait.* Περὶ ὕδατος. Athenæus numero plurali laudat: Περὶ ὑδάτων, lib. II. Θεόφραςος δὲ φησὶν ἐν τῷ περὶ Ὑδάτων, τὸ Νείλȣ ὕδωρ πολυγονώτατον, καὶ γλυκύτατον· διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων. Περὶ φιλίας. A. Gellius lib. I. cap. III. *Super hac quæſtione cum ab aliis, ſicuti dixi, multis, tum vel diligentiſſime a Theophraſto diſputatur, viro in philoſophia Peripatetica modeſtiſſimo doctiſſimoque. Eaque diſputatio ſcripta eſt, ſi recte meminimus, in libro* de amicitia *primo.* Φυσικά. Simplicius in Phyſ. lib. I. cap. I. Ὁ μέντοι Θεόφραςος ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτȣ̃ Φυσικῶν καὶ ταύτην ἀπέδειξε. Et ſæpiſſime in toto illo Commentario. Περὶ γελοίȣ. Athenæus lib. VIII. Θεόφραςος δ' ἐν τῷ περὶ Γελοίȣ, λεχθῆναί μὲν φησὶ τὴν παροιμίαν ὑπὸ τȣ̃ Στρατονίκȣ, ἀλλ' εἰς Σιμύλαν τὸν ὑποκριτήν. Περὶ τῶν διαφορῶν. Plenius Athenæus: Περὶ τῶν κατὰ τόπȣς διαφορῶν, lib. VII. Ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν κατὰ τόπȣς διαφορῶν ὁ Θεόφραςος πολύποδας ȣ̓ γίνεσθαί φησι περὶ Ἑλλήσποντον. Περὶ ἐνθυμημάτων. Scholiaſtes Hermogenis in Proleg. Θεοφράςῳ δὲ γέγραπται τέχνη ῥητορικὴ περὶ Ἐνθυμημάτων. Περὶ εὑρημάτων. Clemens Alexandrinus Strom. I. Σκάμων μὲν ȣ̃ν ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Θεόφραςος ὁ Ἐρέσσιος, Κύδιππός τε ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τε Ἀντιφάνης, καὶ Ἀριςόδημος, καὶ Ἀριςοτέλης, πρὸς τȣ́τοις δὲ Φιλοςέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ Περιπατητικὸς, ἐν τοῖς περὶ Εὑρημάτων, ταῦτα ἱςόρησαν. Scholiaſtes Homeri Iliad. α. Ὡς γὰρ φησὶ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ Εὑρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημητριακὸν καρπὸν, ȣ̃τω σύας αὐτὰς ἤσθιον. Et Pindari Olymp. Od. XIII. Θεόφραςος δὲ ἐν τῷ περὶ Εὑρημάτων Ὑπέρβιον τὸν Κορίνθιόν φησιν εὑρηκέναι τὴν τȣ̃ κεραμικȣ̃ τροχȣ̃ μη-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0098-8

μηχανήν. Περὶ κολακείας. Athenæus lib. VI. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ Κολακείας φησὶ, ὡς Μύρτις, μύστης ὁ Ἀργεῖος, Κλεώνυμον χορευτὴν ἅμα καὶ κόλακα προσκαθίζοντα πολλάκις αὐτῷ &c. Πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας. An diverſum ab eo opere, quod ſupra περὶ βασιλείας commemorat? Ipſe ſeorſim ponit, et video dubitatum fuiſſe, an ipſius iſtud eſſet, ac nonnullos Soſibio attribuiſſe. Athenæus lib. IV. Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασὶν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν. Περὶ κωμῳδίας. Athenæus lib. VI. Τιρυνθίους δὲ φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Κωμῳδίας φιλόγελως ὄντας, ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἀπαλλαγῆναι βουλομένους τοῦ πάθους. Περὶ λέξεως. Dionyſius Halicarnaſſeus περὶ συνθέσεως ὀνομάτων· Εἴρηται δὲ τινὰ περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν τοῖς περὶ Λέξεως. Et in Lyſia: Ἐν γοῦν τοῖς περὶ Λέξεως γραφεῖσι, τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται (ὁ Θεόφραστος) τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ παρομοιώσεις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπουδακότων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τούτοις καταριθμεῖ. Περὶ μουσικῆς. Plutarchus Sympoſ. lib. I. Quæſt. V. Ὁ μέντοι Σόσσιος ἐπαινέσας ἐκείνους, εἶπεν, ὡς οὐ χεῖρον ἄν τις ἐπιχειρήσειεν ὁρμηθεὶς ἀφ' ὧν Θεόφραστος εἴρηκεν περὶ Μουσικῆς. καὶ γὰρ ἔναγχος, ἔφη, τὸ βιβλίον ἀνέγνων. Περὶ πλούτου. Cicero de officiis lib. II. *Miror, quid in mentem venerit Theophraſto, in eo libro, quem* de divitiis *ſcripſit.* Euſtratius, ſive Aſpaſius eſt, in Ethic. lib. IV. cap. I. Ὡς γὰρ φιλαργυρίας τῆς αὐτοῦ μέμνηνται ἄλλοι τε καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Ἠθῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ Πλούτου. Ἐπιστολαὶ αἱ ἐπὶ τῷ Ἀστυκρέοντι, Φανίᾳ, Νικάνορι. Epiſtolæ ad Phaniam meminit Scholiaſtes Apollonii lib. I. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν Ἐπιστολῇ καὶ ὄνον αὐτὸν φησὶ καλεῖσθαι. Et hæc omnia in Diogenis indice habes. Præter iſta autem invenio Ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Scholiaſtes Apollonii lib. IV. Καὶ Θεόφραστος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι φησι τὸν βρόμον τοῦ πυρὸς, τὸν ἀπὸ τῶν τοῦ Αἰόλου νήσων, ἀκούεσθαι ἕως χίλια στάδια. Περὶ Τυρσηνῶν. Scholiaſtes

κελύφη τῶν κυάμων περὶ τὰς ῥίζας τῶν δένδρων περιτιθέμενα, ξηραίνειν τὰ φυόμενα· καὶ αἱ κατοικίδιαι δὲ ὄρνιθες, συνεχῶς ταῦτα ἐσθίουσαι, ἄτοκοι γίγνονται· ὅθεν καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, τάχα δὲ καὶ δι᾽ ἄλλας, οἱ Πυθαγόρειοι ἀπηγορεύκασιν τῷ κυάμῳ χρῆσθαι· καὶ γὰρ πνευματοποιὸν, καὶ δύσπεπτον· καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ἡμῖν ἐμποιεῖ.

to, putamina fabarum dicit, radicibus arborum appoſita, fructus ſiccare, atque etiam gallinas domeſticas, ſi crebro ea edant, ſteriles fieri. Hanc ob cauſam, et fortaſſis etiam alias, Pythagorei fabæ uſu interdixerunt. Flatus enim gignit, concoctu difficilis eſt, et turbulenta inſomnia creat.

CAP.

ſtes Pindari Pyth. Od. II. Τὸ γοῦν ἀνθρωποθυτεῖν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Τυρσηνῶν παύσασθαι αὐτοὺς, Γέλωνος προστάξαντος. Γεωργίας παραγγέλματα. Julianus in Epiſtola ad Serapionem: Θεόφραστος δὲ ὁ καλὸς ἐν Γεωργίας Παραγγέλμασι, τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν εἴκουσι, πάντων, οἶμαι, τῶν φυτῶν μᾶλλον ἐπαινεῖ τῆς συκῆς τὸ δένδρον. Hæc de ſcriptis Theophraſti hactenus mihi obſervata. Meurs.

Ξηραίνειν τὰ φυόμενα) Locus Theophraſti, quem deſignat, iſte eſt de Cauſis Plant. lib. V. cap. XXI. Φθείρει γὰρ τῶν κυάμων κελύφη, περιβαλλόμενα ταῖς ῥίζαις, καὶ τοῖς βλαστοῖς, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὰ ἄρτι ἀναφυόμενα. Meurs.

Ὀνείρους τεταραγμένους ἡμῖν ἐμποιεῖ) In hanc rem Plinius lib. XVIII. cap. XII. *Hebetare ſenſus (faba) exiſtimata, inſomnia quoque facere. Ob hæc Pythagorica ſententia damnata: ut alii tradidere, quoniam mortuorum animæ ſint in ea.* Aliter Plutarchus factum iſtud Pythagoræ explicat lib. de Educ. Puer. Κυάμων ἀπέχεσθαι, ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι, κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι᾽ ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς

ἀρχαῖς.

CAP. XLVII.

Τὰ ὕδνα, βροντῶν συνεχῶν γιγνομένων, σκληρότερα γίγνεται, καθάπερ Θεό-

Tubera crebris tonitrubus duriora fiunt, quemadmodum Theophra-

ἀρχαῖς. Lucianus Βίων πράσει, ΑΓΟΡ. Τίνος ἕνεκα μυσάττῃ τὰς κυάμας; ΠΥΘΑΓ. ὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον, ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντα δὲ ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις· τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Diogenes Laertius ex Ariſtotele περὶ κυάμων in Pythagora lib. VIII. Φησὶ δὲ Ἀριςοτέλης ἐν τῷ περὶ κυάμων, παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἤτοι ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι ἅδε πύλαις· ἀγόνατον γὰρ μόνον, ἢ ὅτι φθείρει, ἢ ὅτι τῇ τε ὅλε φύσει ὅμοιον, ἢ ὅτι ὀλιγαρχικόν· κληρᾶνται γᾶν αὐτοῖς. Quod autem Apollonius hic ait eſſe πνευματοποιὸν, καὶ δύσπεπτον, καὶ τὰς ὀνείρας τεταραγμένας ἐμποιεῖν, illud ipſum etiam Dioſcorides dicit, lib. II. cap. CXXVII. Κύαμος Ἑλληνικὸς πνευματώδης, φυσσώδης, δύσπεπτος, δυσόνειρος. Et hinc nimirum fabis abſtinere jubebantur, pariter atque polypi capite, qui per ſomnum divinare futura cuperent. Plutarchus Symp. lib. *VIII.* Quæſt. X. Ὅτι δέ ἐςι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα, καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις, καὶ τῇ κεφαλῇ τε πολύποδος, ὧν ἀπέχεσθαι κελεύεσιν τὰς δεομένας τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς. Meurs.

Τὰ ὕδνα, βροντῶν συνεχῶν γενομένων, σκληρότερα γίνεται) Juvenalis Sat. V.

— poſt hunc tradentur tubera, ſi ver
Tunc erit, et facient optata tonitrua cœnas
Majores. —

Ubi Interpres vetus: *Quia tubera tonitruis dicuntur naſci, ut cochleæ.* Videndus Plutarchus Symp. lib. IV. Quæſt. II. Meurs. Tubera creſcunt tonitru-

bus,

Θεόφραςος ἐν τοῖς περὶ φυτῶν εἴρηκεν.

phraſtus in libro de Plantis dixit.

CAP. XLVIII.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ φυτῶν φησὶν, ἡ λιβανωτὶς βοτάνη, συντιθεμένη μετὰ ἱματίων, κωλύει σῆτας ἐγγίγνεσθαι, ἄξια δ' ἐςὶν ἐπιςάσεως τὰ εἰρημένα.

Idemque eodem in opere ſcribit, libanotidem herbam, veſtibus appoſitam, prohibere, tineas innaſci: hæc digna ſunt animadverſione.

CAP. XLIX.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμῶν ἐξεῖπεν· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν μουσικὴν πολλὰ τῶν ἐπὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων παθῶν ἰατρεύειν, καθάπερ λιπο-

Idem in libro de divinis furoribus ſcribit, muſicam multis animi corporisque affectionibus mederi, ut animi deliquio, metui, diuturnis mentis

bus, quoniam non ſine aqua generantur, et aqua eſt in tonitrubus; vide Plutarchum loc. cit. et Athenæum Dipnoſoph. lib. II. cap. XXII. Teuch.

Ἡ λιβανωτὶς βοτάνη) Vide Theophraſtum Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XII. Meurs.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμῶν) Scribe potius numero ſingulari περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ita eſt apud Diogenem Laertium lib. V. in operum ejus Catalogo: περὶ ἐνθουσιασμοῦ, α. Neque aliter laudat Athenæus lib. XIV. Vide quæ notata ſupra cap. XLVI. Meurs.

Παθῶν ἰατρεύειν) Quid ad morbos nervorum ſanandos muſica valeat, docuit Ludovicus Desboutius libro peculiari *ſopra l'effetto della muſica nelle malattie nervoſe.* Livorn. CIↃIↃCCLXXX. Teuch.

λιποθυμίαν, Φόβους, καὶ τὰς ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. Ἰᾶται γὰρ, φησὶν, ἡ καταύλησις καὶ ἰσχιάδα, καὶ ἐπιληψιαν, καθάπερ πρὸς Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν ἐλθόντα (χρήσασθαι αὐτὸν τῷ μαντείῳ τῆς Πασι-
Φάης

mentis alienationibus. Sanat, inquit, tibiæ cantus etiam iſchiadem, et morbum comitialem: quemadmodum qui ad Ariſtoxenum muſicum venit, uſum oraculo Paſiphaes, ac ſimul eo, quod Delphis eſt, ferunt mu-

Τῆς διανοίας ἐκστάσεις) Exempla memorabilia duorum cum delirio febricitantium per muſicam ſanatorum exhibent Memoires de l' Academie des Sciences Paris CIƆIƆCCVII. pag. 7. et CIƆIƆCCVIII. pag. 22. T.

Ἰᾶται γὰρ φησὶ καταύλησις καὶ ἰσχιάδα) Theophraſti locum, e libro περὶ ἐνθουσιασμοῦ, quem deſignat, Athenæus quoque refert lib. XIV. Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικὴ, Θεόφραστος ἱστόρησεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. ἰσχιακοὺς φάσκων ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλήσοι τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Ac reſpexit etiam Plinius lib. XXVIII. cap. II. *Dixit Homerus, profluvium ſanguinis vulnerato femine Ulyſſem inhibuiſſe carmine: Theophraſtus, iſchiadicos ſanari.* Athenæi locum, jam citatum, ob oculos habuit Euſtathius ad Iliad. π. Θεόφραστος δὲ, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν, εἴ τις τοῦ τόπου καταυλήσει τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Meurs. Gellius Noct. Att. lib. IV. cap. XIII. *Creditum hoc a plerisque eſt, et memoriæ mandatum, iſchiaci quum maxime doleant, tum ſi modulis lenibus tibicen incinat, minui dolores.* Teuch.

Καὶ ἐπιληψίαν) Etiam viperarum morſus apta ſcitaque modulatione curari poſſe Gellius loco citato refert ex Theophraſto et Democriti libro περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν. Teuch.

Χρήσασθαι αὐτὸν τῷ μαντείῳ) Sic poſui pro τοῦ μαντείου, nunquam enim χράομαι genitivo jungitur, et ſic etiam χρήσασθαι τῷ μαντείῳ legitur apud Plutarchum in vita Lycurgi. Teuch.

φάης ἅμα τῷ ἐν Δελφοῖς λέγεται τὸν μουσικὸν καταστῆσαι τὸν ἐξιστάμενον ἐν Θήβαις ὑπὸ τὴν τῆς σάλπιγγος φωνήν· ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐβόησεν ἀκούων, ὥστε ἀσχημονεῖν· εἰ δέ ποτε καὶ πολεμικὸν σαλπίσειέ τις, πολὺ χεῖρον πάσχειν μαχόμενον· τοῦτον οὖν κατὰ μικρὸν τῷ αὐλῷ προσάγειν· καὶ ὡς ἄν τις εἴποι ἐκ προσαγωγῆς ἐποίησεν καὶ τὴν τῆς σάλπιγγος φωνὴν ὑπομένειν· θεραπεύει δὲ ἡ καταύλησις καὶ ἐάν τι μέρος τοῦ σώματος ἐν ἀλγήματι ὑπάρχῃ καταυλου-

muſicum reſtituiſſe Thebis, qui ad tubæ cantum a mente diſcedebat: audiens enim tantopere vociferabatur, ut turpiter ſe daret, ac ſicubi quis claſſicum tuba caneret, multo deterius in proelio habebat: hunc igitur tibiæ paulatim aſſuefecit, atque (ut ita dicam) adducendo eo adegit, ut etiam tubæ vocem ſuſtineret. Medetur tibiæ cantus etiam ſi qua pars corporis in dolore ſit: quum autem corpus tibiæ cantu curatur, modu-

Τῆς Πασιφάης) Sic reſcribo pro τῆς Πασιφίλης. Paſiphaes oraculum apud Thalamios celebratum. Plutarchus in Agide: Ἱερὸν δὲ Πασιφάης, καὶ μαντεῖον ἦν ἐν Θαλάμαις τιμώμενον. Pro δάμωτι ἀδελφῆς ego reſtituendum arbitror Αἰήτου ἀδελφῆς. Nam Solis e Perſa liberi crediti, Circe, Paſiphae, Aeetes, Perſes. MEURS. Non recipio Meurſii conjecturam Αἰήτου ἀδελφῆς ſcribentis pro vulgata lectione δάμωτι ἀδελφῆς, non enim Solis filia, et Aeetæ ſoror fuit illa Paſiphae, quæ Thalamis in Meſſenia oraculum habebat, ſed Jovis filia, et una ex nymphis Atlantidibus. TEUCH.

Τὸν μουσικὸν καταστῆσαι) Infinitivus hic et ſequentes pendere poſſunt ex præcedenti λέγεται, vel etiam ex ſuperiore φησὶν, quemadmodum cap. IX. Ἀριστοτέλης φησὶν, ἔχουσιν, et cap. X. Θεόπομπος δὲ etc. ἀθιγῆ μένειν. TEUCH.

Ἐάν τι μέρος τοῦ σώματος ἐν ἀλγήματι ὑπάρχῃ) Illud certe

ταυλεμένε τε σώματος, καταύλησις γιγνέσθω ἡμέρας ε ἕως ἐλάχιςα καὶ εὐθέως τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἐλάττων ὁ πόνος γενήσεται, καὶ τῇ δευτέρᾳ· τὸ δὲ γιγνόμενον διὰ τῆς καταυλήσεως, ἐπιχωριάζει καὶ ἀλλαχῆ, μάλιςα δὲ ἐν Θήβαις, μέχρι τῶν νῦν χρόνων.

dulatio fiat per quinque dies ad minimum, et ſtatim prima die dolor remittet aliquantum. Quod autem per tibiæ cantum peragitur, id cum alibi uſitatum eſt, tum maxime Thebis etiam ad hoc usque tempus.

CAP. L.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ φυτῶν, ἐν τῇ ἐννάτῃ τῆς πραγματείας, Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, ὁ φαρμακοπώλης, ἐλλεβόρε πίνων πλείο-

Theophraſtus in libro nono de Hiſtoria plantarum, Eunomus, inquit, Chius, pharmacopola, quum aliquot veratri potiones

te efficiet muſica, ut animus dulcedine ejus oblectatus corporis dolores minus ſentiat. Teuch.

Ἡμέρας ἕως ε ἐλάχιςα) Exciderat hic dierum numerus, itaque reſtitui. Meurs.

Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ φυτῶν) Nam habes ea in Theophraſti Hiſt. Plant. libro nono cap. XVIII. Meurs.

Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, ὁ φαρμακοπώλης) Scribe Εὔδημος, φ. Ecce verba Theophraſti, e quibus hauſit, loco citato: Εὔδημος γεν ὁ φαρμακοπώλης, εὐδοκιμῶν σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην, συνθέμενος μηδὲν πείσεσθαι πρὸ ἡλίε δύνοντος, κατέφαγε μέτριον πάνυ, καὶ ἐ κατέσχεν, ἐδ᾽ ἐκράτησεν· ὁ δὲ Χῖος Εὔδημος, πίνων ἐλλέβορον, ἐκ ἐκαθαίρετο· καί ποτε ἔφη πιεῖν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο καὶ εἴκοσι πόσεις ἐν τῇ ἀγορᾷ, καθήμενος

πλείονας πόσεις, οὐκ ἐκαθαίρετο· καί ποτε, ἔφη, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, συνθέμενος τοῖς ὁμοτέχνοις, περὶ δύο καὶ εἴκοσι πόσεις ἔλαβεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενος, καὶ οὐκ ἐξανέστη ἀπὸ τῶν σκευῶν· τότε δ' ἀπῆλθεν λέσασθαι, καὶ δειπνῆσαι, ὥσπερ εἰώθει, καὶ οὐκ ἐξήμεσεν· τοῦτο δὲ ἔπραξεν εν πολυχρονίῳ συνηθείᾳ γεγονὼς, ἀρξάμενος ἀπὸ ὀλίγων, ἕως τοσούτων πόσεων· πάντων δὲ τῶν φαρμάκων αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις, ἐνίοις δὲ καὶ ἄπρακ-

tiones hauſiſſet, non eſt purgatus. Et quadam die, re cum idem artificium exercentibus compoſita, ſedens in foro, ad viginti duas potiones ebibit, neque tamen a ſuis vaſis ſurrexit: tum vero abiit lotum, atque cœnatum, uti adſolebat: neque vomuit. Hoc ille faciebat, longa conſuetudine ita paratus, cum ab exiguis ad tantum eſſet potionum numerum progreſſus. Omnibus autem medicamentis minor eſt apud hos, qui iis aſſue-

μενος ἐπὶ τῶν σκευῶν, καὶ οὐκ ἐξαναστῆναι, πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι. Sed non recte Apollonius Theophraſti verba attendit, qui Eudemum iſtum Chium pharmacopolam fuiſſe dicit, quum diſerte tamen alium a pharmacopola Chium ille dicat. Aut legendum certe erit Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, οὐ φαρμακοπώλης. Meurs. Non placet Meurſii emendatio: confundi enim Eudemum Chium, et pharmacopolam Eudemum, et de pharmacopola ſermonem eſſe, probant verba συνθέμενος τοῖς ὁμοτέχνοις. Cæterum idem de Rufino narrat Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV. Ῥουφῖνος ἐν Χαλκίδι πιὼν ἐλλέβορον, οὔτε ἤμει, οὔτε ὅλως ἐκαθαίρετο, ἀλλ' ὥς τι τῶν συνήθων προσεφέρετο, καὶ ἔπεσσε. Teuch.

Ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις) Cauſa etiam cum Sexto Empirico repeti poteſt ex diverſa corporis hominum conſtitutione. Teuch.

ἄπρακτοί εἰσιν· ἄξιον δὲ ἐπιϛῆσαι πρᾶγμα.

aſſueverunt, efficacitas, apud quosdam nihil prorſus poſſunt. Res hæc notatu digna eſt.

CAP. LI.

Ἀριϛοτέλης δὲ ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν εἴρηκεν· τὸν ἄνθρωπον, φησὶν, βεβρωκότα καὶ πεπωκότα, τὸν αὐτὸν ϛαθμὸν ἄγειν, καὶ ὅτε νήϛης ὑπῆρχεν· πειρᾶται δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τȣ̃ γιγνομένȣ ἀποδιδόναι.

Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus affirmat, hominem, ſumto cibo ac potu, idem pondus habere, quod ei fuit jejuno, conaturque ejus rei cauſam reddere.

Βεβρωκότα καὶ πεπωκότα τὸν αὐτὸν ϛαθμὸν ἄγειν) Ratio eſt, quia corpus alimentis ingeſtis vacuefactum perſpirationis auxilio, et levius effectum repletur alia materia perſpirabili, ſcilicet aëre et humoribus, qua ad eandem gravitatem reducitur, quam habuit alimentis nondum concoctis, et jejunii tempore æque parum perſpiratur ac fit ubi primum illa ingeſta ſunt: vid. Sanctorii Static. med. ſect. III. et quæ ad eam annotavit Ridigerus in libro de diæta. Teuch.

FINIS.

INDEX RERUM.

Numerus Capita deſignat.

Abaris Hyperboreus Theologus. 4. ejus Χρησμοί. ibid. prædictiones. ibid. Lacedæmonios de quibus monuerit. ibid.

Abſinthio veſcentes oves Ponticæ bile carent. 31

Acinum non habentes uvæ Britannicæ. 15

Adamas igne non caleſit. 23

Andron Argivus ſitis ac potus expers. 25

Angues apud Babylonem peregrinos feriunt, indigenis parcunt. 12

Anhelitus ex ore curvorum gravior. 37

Animalia cornuta non pedunt. 22. binis ungulis prædita ſola talos habent in poſterioribus pedibus. 21

Apes emiſſo aculeo moriuntur, et ab aliis extra alveare mortuæ efferuntur. 44

Arabicum apud ſinum fons mirabilis. 14

Ariſteæ Proconneſii mortui ſpectrum. 2. ara ei, et ſacra, inſtituta apud Siculos. ibid.

Ariſtolochiæ vis. 29

Aſcræus Iupiter Halicarnaſſi cultus. 13

Athenienſem arcem cornix nulla ingreſſa. 8

Aurium ſordes, quæ amaræ alioquin, in morituris dulceſcunt. 28

Baby-

B.

Babylonii angues peregrinos feriunt, indigenis parcunt. 12
Bactriani tritici grana olearum nucleos æquant. 33
Bolus, pater Epimenidis. 1
Britannicæ inſulæ ambitus. 15. ejus uvæ acino carentes. ibid.

C.

Camelorum Perſicorum pili molliſſimi. 20
Cariæ ſcorpii, peregrinos ferientes, non admodum lædunt; indigenas vero ſtatim occidunt. 11
Carnes, thapſia radice addita, in olla coaleſcunt. 16
Caryſtii lapidis fila pro lucernis ſplendent, nec cremantur. 36. mantilia quoque ex iis texta. ibid.
Celtica quædam natio interdiu cœca, noctu tantum videt. 24
Cibo ſemel tantum utentes moroſiores. 9
Cicer apud Indos non naſcitur. 32
Clazomenii fanum Hermotimo erexerunt. 3
Clematis ſordes mantilium purgat. 36
Comitialis morbus tibiæ cantu curatur. 49
Corde carens teſtudo vivit. 26
Cornix nulla arcem Athenienſem ingreſſa. 8
Cornutum animal nullum pedit. 22
Crocodilus terreſtris duos habet pedes. 39
Cyprus lapidem mirabilem profert. 36

E.

Elmæum. 6
Epimenidis ſomnus, et ætas. 1
Eunomus Chius veratri XXII. potiones hauſit, nec eſt purgatus. 50
Eunuchorum ſimiles fiebant, qui radice alba Indica contuſa cum aqua pedes illinebant. 18

F.

Faba apud Indos non naſcitur. 32
Fabæ eſu cur Pythagoras interdixerit. 46
Fabarum putamina, radicibus arborum appoſita, fructus ſiccant. 45
Fontis apud ſinum Arabicum vis mira. 14
Frigoris ſenſum arcet ſpina frugifera, apud Pelium montem naſcens. 19

G.

Gallinæ domeſticæ quomodo ſterileſcant. 46
Gerandum inter et Solos lapis naſcitur, cum luna creſcens et decreſcens. 36
Gravidæ mulieres frequentiore coitu facilius pariunt. 35.
earum ulcera non facile cicatrice obducuntur. 42
Gyzantes, gens Africæ, e floribus iſtius loci mel conficiunt. 38

H.

Halicarnaſſi ſacra fieri Jovi Aſcræo ſolita. 13
Helxines vis adverſus quartanam. 30
Hermotimi Clazomenii defuncti ſpectrum. 3. fanum ejus apud Clazomenios. ibid.
Homini, poſt cibum ſumtum, idem pondus eſt, quod jejuno. 51
Hordei plantatores pallere. 7

I. J.

Jejunis idem pondus, quod iis, qui cibum ſumſerunt. 50
India nec cicerem, nec fabam, nec lentem habet. 32
Iſchiadi cantus tibiæ medetur. 49
Jupiter Aſcræus ubi cultus. 13

Lace-

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0110-8

L.

Lacedæmon ab Abaride quomodo peſte liberata. 4
Lanarum Mileſiarum mollities. 20
Lentem India non profert. 32
Libanotis herba, veſtibus appoſita, tineas arcet. 48
Locri pæanas vernos LX. deo canere oraculo juſſi. 40

M.

Magnes interdiu tantum trahit. 23
Malorum punicorum grana, ſemper vinum referentia, ubi. 42
Medicamenta apud aſſuetos minus valent. 49
Mel e floribus Gyzantes faciunt. 38
Mileſiarum lanarum mollities. 20
Mneſarchus, Pythagoræ pater. 6
Moroſiores ſunt, qui ſemel tantum cibum ſumſerunt. 9
Mulieres mente alienatæ pæanum cantu curatæ. 40
Muſcæ in Papho a Veneris foribus abſtinent. 8
Muſica et animi, et corporis affectionibus medetur. 49

N.

Natura nihil fruſtra facit. 21
Nucleis carentes fructus in Britannia. 15

O.

Olympiis in ſacrificiis carnes a milviis intactæ. 10
Oſſibus carent mala punica juxta Pinarum amnem. 43
Oves Ponticæ, abſinthio veſcentes, bile carent 31

P.

Paeanas vernos ſexaginta deo canere Locri et Rhegini oraculo juſſi. 40

Pæanum

Pæanum ſcriptores in Italia multi. 40
Paphiæ Veneris foribus muſcæ non inſiſtunt. 8
Parebum lignum, ejusque vis. 17
Paſiphaë. 49
Pediculi a morituris recedunt. 27
Pelii montis ſpinæ frugiferæ vis. 19
Perſicorum camelorum pili molliſſimi. 20
Pinarus fluvius, Alexandri cum Dario pugna nobilis. 43. mala Punica juxta eum ſine oſſibus, quorum grana ſemper vinum referant. ibid.
Punica mala ſine oſſibus ubi. 43. eorum grana ſemper vinum referentia. ibid.
Pythagoras, Mneſarchi filius. 6. ejus præſtigiæ. ibid. femur aureum. ibid. cur fabæ eſu interdixerit. 46

R.

Rhegini pæanas vernos ſexaginta deo canere oraculo juſſi. 40

S.

Sacra Jovi Aſcræo facta Halicarnaſſi. 13
Sacrificiorum carnes in Olympiis a milviis intactæ. 10
Scorpii herbæ vis. 41
Scorpii, impoſita ſcorpio herba, ſtatim moriuntur. ibid. in Caria peregrinos ferientes, non admodum lædunt; indigenas autem illico occidunt. 11
Sol corpora adurit, non ignis. 23
Solos inter et Gerandrum lapis naſcitur, qui cum luna creſcit et decreſcit. 36. juxta eosdem mala Punica ſine oſſibus, quorum grana vinum ſemper referrent. 43
Spina frugifera Pelii montis frigus arcet. 19

Talos

T.

Talos quæ animalia habeant in poſterioribus pedibus. 21
Teleſtæ vita, ab Ariſtoxeno deſcripta. 40
Teſtudo ſine corde vivit. 26
Tibiæ cantu curantur iſchias et morbus comitialis. 49
Tineæ quomodo veſtibus arceantur. 47
Tritici Bactriani grana olearum nucleos æquant. 33
Tubæ clangore muſicus, qui mente exciderat, ad ſe rediit. 48
Tubera crebris tonitruis duriora fiunt. 47

U. V.

Veratri potiones aſſuetis minus efficaces. 50
Violæ albæ coronis cur lucernæ per noctem adhibeantur. 45
Ulcera quæ difficulter cicatrice obducantur. 42
Uvæ acinis carentes in Britannia. 15

INDEX

INDEX AUCTORUM.

Aeſchylus, et ejus Scholiaſt.
Aelianus.
Aeneas Gazæus.
Alexander Aphrodiſeus.
Andron.
Anonymus in Olympiadum deſcriptione.
Anonymus in vita Apollonii.
Anonymus in vita Arati.
Anthologia Græca.
Antigonus Caryſtius emendatur.
Antoninus Imp.
Antoninus Liberalis.
Apollonii Scholiaſtes.
Apoſtolius.
Appendix Proverbiorum Vaticana.
Apulejus.
Ariſtophanis Scholiaſtes.
Ariſtoteles.
Ariſtoxenus.
Arrianus.
Artemidorus.
Aſpaſius.
Athenæus.
Athenagoras.
Aulus Gellius.

C.

Cælius Aurelianus.
Caſſius Iatroſophiſta.
Celſus.
Cenſorinus.
Cicero.
Clemens.
Columella.
Conſtantinus Porphyrogeneta.
Cteſias.
Curtius.

D.

Diodorus Siculus.
Diogenes Laertius.
Dionyſius Halicarnaſſeus.
Dioſcorides.

E.

Erotianus.
Etymologici Auctor.
Eudoxus Cnidius, Cretenſis, Rhodius.
Euſebius.
Euſtathius.
Euſtratius.
Eutocius.

G.

Galenus.

Grego-

Gregorius Nazianzenus.

H.

Harpocration.
Hephæſtion.
Heraclides Cretenſis.
Hermogenis Scholiaſtes.
Herodotus.
Heſiodi Scholiaſtes.
Heſychius.
Hieronymus.
Himerius.
Hipparchus.
Homeri Scholiaſtes.
Hypſicles.

I. J.

Jamblichus.
Joannes Tzetzes.
Joſephus.
Iſaacius Tzetzes.
Julianus.
Julius Capitolinus.
Juſtinus Martyr.
Juvenalis, et ejus Scholiaſtes.

L.

Lucianus.

M.

Macrobius.
Malchus.
Michael Epheſius.

N.

Nicander.

O.

Olympiodorus.
Oribaſius.
Origenes.

P.

Pappus.
Parthenius.
Paulus Alexandrinus.
Pauſanias.
Philoſtratus.
Phlegon.
Photius.
Phylarchus.
Pindari Scholiaſtes.
Plinius.
Plutarchus.
Pollux.
Porphyrius.
Priſcianus.
Proclus.

Q.

Quintilianus.

S.

Scholiaſtes Aeſchyli.
Apollonii.
Ariſtophanis.
Ariſtotelis.
Hermogenis.
Heſiodi.
Homeri.
Juvenalis.
Nicandri.
Pindari.
Theocriti.
Scytinus.
Servius.
Sextus Empiricus.
Simplicius.
Solinus.
Sopater.
Sotacus.

Stepha-

Stephanus.
Stobæus.
Strabo.
Suetonius.
Suidas.
Syrianus.

T.

Tertullianus.
Theocritus et ejus Scholiaſtes.
Theon.
Theophilus.
Theophraſtus.
Theophylactus Simocatta.
Theopompus.

V.

Valerius Maximus.
Varro.
Vitruvius.

Z.

Zenobius.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0117-9

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0118-4

Ce 1040

X 2665930

MC.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0119-3

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0120-4

APOLLONII
DYSCOLI
ALEXANDRINI GRAMMATICI
HISTORIAE COMMENTITIAE LIBER,

SIVE

HISTORIAE MIRABILES

GRAECE ET LATINE

CUM NOTIS

GUILIELMI XYLANDRI

ET

JOANNIS MEURSII

EMENDAVIT SUASQUE NOTAS

ADJECIT

LUDOVICUS HENRICUS TEUCHERUS.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO GLEDITSCHIANO

CIƆIƆCCXCII.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-480909-p0121-0